JESUS I INDIA

En beretning om Jesu flukt fra korset og hans reise til India

skrevet av
Hazrat Mirza Ghulam Ahmad
fra Qadian

Grunnleggeren av
Ahmadiyya bevegelsen i Islam

1999
ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

JESUS I INDIA

En beretning om Jesu flukt fra korset
og hans reise til India

"JESUS IN INDIA"
(NORWEGIAN TRANSLATION)

First published in U.K in August 1999

© Islam International Publications Ltd.

Published by:
Islam International Publications Ltd.
Islamabad,
Sheephatch Lane
Tilford, Surrey GU10 2AQ
United Kingdom
Printed in U.K. by:
Raqeem Press,
Islamabad, Tilford.

ISBN 1 85372 672 9

You may contact the following for further information:

ISLAMS AHMADIYYA MENIGHET
FROGNER VN. 53
0266 OSLO
NORWAY
Tel: (47) 22 44 71 88

FORLEGGERS MEDDELELSE

Arbeidet med å oversette boken Jesus i India til norsk, ble gjort av Oversettelseskomiteen, under ledelse av Mubashar Ahmad Tariq, nasjonal amir for Islams Ahmadiyya menighet, Norge. Det krevende arbeidet med selve oversettelsen ble utført av Qura-tul-ain Zartasht og deretter gjennomgått av Maqsood Ahmad Bajwah (misjonær), Faisal Suhel og Muhammad Mohsan Basit. Det grafiske arbeidet fikk Abdul Rehman Mahmood Qureshi anledning til å utføre. Oversettelsen ble hovedsakelig gjort mot orginalteksten på urdu, mens den meget gode oversettelsen på engelsk ble brukt som en gunstig sammenligning.Vi vil her benytte anledningen til å gjøre leserne oppmerksomme på at selv om innledningen gir inntrykk av at boken vil bli på ti kapitler, fikk forfatteren samlet stoffet og dekket hele argumentasjonen på fire kapitler. Boken består dermed av fire hovedkapitler, hvor enkelte igjen er oppdelt. Til slutt er det et tillegg som illustrerer og utdyper argumentasjonen i boken, og en kort oversikt.
Måtte Gud velsigne de som har arbeidet med prosjektet og gjøre boken til et verktøy for rettledning og erkjennelse av Guds enhet. Amen.

Forlegger

INNHOLD

Forord	7
Innledning	9

Kapitler

I	19
II	49
III	55
IV	63

Deler

1	63
2	68
3	84

Tillegg	97
Oversikt	113

Forord

Jesus i India er en norsk utgave av *Masih Hindustan me*, en avhandling på urdu, skrevet av Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, (1835-1908), grunnleggeren av Ahmadiyya-bevegelsen i Islam og den Utlovede Messias og Mahdi.
En av hensiktene med den Utlovede Messias ankomst, var ifølge hadith å vise at samtidens kristne tro på Jesu forbannede død på korset for å befri menneskene fra loven, ikke er riktig. Paulus skriver:
'*Men Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse da han kom under forbannelse for vår skyld. For det står skrevet: Forbannet er enhver som henger på et tre.*' Galaterbrevet 3: 13.
'*Men er Kristus ikke stått opp, da er vårt budskap intet, og deres tro er meningsløs.*' 1. Korintierbrev 15: 14.
Denne boken omhandler Jesu befrielse fra døden på korset, og hans påfølgende reise til India på leting etter de ti tapte stammer av Israel som han måtte samle under sin folde, slik det er nevnt i Det Nye testamentet.
Det første kapitlet viser at Jesus ikke døde på korset, med bevis fra evangeliene.
Det andre kapitlet inneholder vitnesbyrd fra Quranen og hadith, om at Jesus overlevde korsfestelsen.
I det tredje kapitlet er det vitnesbyrd fra bøker om medisin, som viser at Jesus ble tatt levende ned fra korset. Her omtales "Jesu salve".
Det fjerde kapitlet inneholder vitnesbyrd fra historiebøker, som viser at Jesus etter korsfestelsen dro til Nasibain, Afghanistan og India. Her bruker forfatteren islamsk litteratur, buddhistisk litteratur og i tillegg andre historiebøker for å kaste lys over Jesu reise. Forfatteren beviser også at Israels tapte stammer var i Kashmir og Afghanistan, til hvilke Gud sendte Jesus for deres rettledning. I dette kapitlet tilbyr Hazrat Ahmad en løsning på et svært vanskelig spørsmål som mange vestlige

skribenter har fundert lenge over; likheten mellom den kristne og buddhistiske lære og mellom Buddha og Jesu liv, slik de åpenbares i deres hellige skrifter har forbløffet disse skribentene.
Masih Hindustan Me, ble skrevet i 1899, og den markerer slutten på en epoke hvor muslimer og kristne i århundrer har trodd på Jesu himmelfart. Denne boken er den første boken skrevet om dette emnet med en slik rasjonell tilnærming. Boken ga et dypt inntrykk.
Argumentene fra boken ble spredt i den siste halve delen av det forrige århundre og oppnådde merkbar suksess i å fraskrive Jesus de falske guddommelige egenskapene som var blitt tillagt ham, og boken presenterte ham for verden kun som guds profet, noe han faktisk var.
Hazrat Ahmad nevnte både i innledningen og på slutten av det siste kapitlet, at han hadde planer om å skrive en fortsettelse av denne boken. I denne ønsket han å få med noen tilleggsargumenter på Jesu reise til India og også en sammenlignende vurdering av den islamske læren og kristendommen, hvor han ville fremlegge noen faste bevis på Islams sannhet og i tillegg også for sin hevdelse om å være den Utlovede Messias.
Selv om det ikke finnes noen bok blant hans skrifter som har denne tittelen, har Hazrat Ahmad likevel skrevet en rekke bøker hvor han har diskutert alle disse emnene angående Islams sannhet, sin egen hevdelse om å være den Utlovede Messias og Jesu død.
En tidligere imam i London, Mauloud Ahmad Khan, har samlet relevante utdrag fra de opprinnelige bøkene som Hazrat Ahmad refererte til for å støtte sin teori. Disse utdragene har blitt lagt til denne utgaven i form av et tillegg.

Maulana Jalal-ud-Din Shams
(Redigert versjon av forordet i urdu-utgaven, Masih Hindustan Me)

I Allahs navn, den Nåderike, den Barmhjertige vi lovpriser Ham og anroper velsignelser over Hans edle sendebud.

Herre ! Døm mellom oss og vårt folk med sannhet, da Du er den beste av alle dommere.

Innledning

Jeg har skrevet denne boken med ønske om å fremlegge bevis fra håndfaste fakta, allmennkjente historiske begivenheter og utifra gamle ikke-muslimske skrifter, med det formål å kunne fjerne de alvorlige misforståelsene som hersker både blant muslimske og kristne sekter angående Jesu (fred være med ham) liv. Disse alvorlige misforståelsene har påført konseptet om Guds enhet stor skade, samtidig som de har påvirket muslimenes moral i en negativ retning. Blind tro på ubegrunnede, innbilte historier og anekdoter har påført muslimene åndelige sykdommer som ondskap, brutalitet og hardhet. De er gradvis i ferd med å gi slipp på gode egenskaper som sympati for mennesker, kjærlighet, rettferdighet, og ydmykhet. Deres moralske tilstand har forfalt til det stadiet at de, slik som dyr, ikke lenger kan skjelne mellom rett og galt. Tilhengere av de religiøse retningene, janisme og buddhisme frykter for å ta livet av noe levende og unngår til og med å drepe insekter. Men akk, det er sørgelig å vite at blant oss muslimer finnes det folk som tar livet av uskyldige mennesker, og de begår meningsløse, ondsinnede handlinger, uten å frykte den Allmektige som har verdsatt menneskelivet langt høyere enn dyrenes.

Hva er bakgrunnen for slik umenneskelighet og ondskap?

Dette går tilbake til deres barndom. Helt siden de var små barn er de blitt lært en feil tolkning av ordet jihad som har festet seg i deres hjerter. De har vokst opp med tro på usanne fortellinger og anekdoter, som resulterer i at de gradvis havner i moralsk forfall. De føler ikke

det avskyelige ved deres onde handlinger. I stedet anser de det å drepe en annen og dermed ødelegge en familie, som en ærefull handling, en god handling for folket og en vei å oppnå status i samfunnet på.
I vårt land er det ingen som taler imot dette, tvert imot holdes det taler som gjerne oppmuntrer folk til konflikter. I medfølelse for mitt folk har jeg skrevet en rekke bøker på urdu, persisk og arabisk hvor jeg forsøker å klargjøre for at det rådende synet på jihad blant muslimene, deres tro på ankomsten av en blodig Messias, og deres fiendtlige og hyklerske holdninger mot andre nasjoner, kun er oppdiktede løgner formanet frem av deres trangsynte ulema (lærde). Islam tillater ikke bruk av sverd. Bruk av sverd tillates kun i forsvar, eller for å bekjempe en tyrann, eller for å opprettholde fred. Behovet for sverd i en forsvarssammenheng melder seg bare når motstandernes aggresjon truer ens eget liv. Shariaen (den islamske loven) tillater kun disse tre formene for jihad.
Det finnes ingen form for jihad som støtter bruken av sverd i forkynnelse av tro. Jeg har brukt en hel formue på å utgi bøker angående dette emnet, både i dette landet, Arabia, Syria, Khurasan og i en rekke andre land. Nå har jeg klart å finne anerkjente og relevante argumenter som beviser at det rådende synet på jihad er feilaktig. Jeg har også historiske bevis som vil føre til en revolusjonerende forandring i muslimenes sinn. Deres hjerter vil fylles med kjærlighet, barmhjertighet og ydmykhet, og en slik åndelig forandring vil også komme samfunnet og landet som helhet til gode. Samtidig håper jeg at både kristne og andre som søker og tørster etter sannheten, vil dra nytte av mine bøker. Som sagt, er mitt formål med denne boken å rette opp alle misforståelser og fjerne falske læresetninger som er rådende både blant muslimer og kristne.
La det være klart at både muslimer og kristne tror at Jesus (fred være med ham) ble reist levende opp til himmelen og de har i en lang tid fastholdt ved den tro at han lever i himmelen og vil vende tilbake til jorden i de siste dager. Men muslimer og kristne har ikke noe entydig syn på hvordan Jesus (fred være med ham) ble reist opp til himmelen. Kristne tror at Jesus (fred være med ham) døde på korset, gjenoppstod

og ble reist opp til himmelen, hvor han nå sitter ved Faderens høyre hånd. De ser på Jesus (fred være med ham) som Messias, og ifølge dem er han verdens Herre og Skaper. På dommens dag vil han ankomme jorden med gru og harme for å dømme. De som da ikke tror på hans og hans mors guddommelighet, vil sendes til helvetet hvor jammer og pine vil bli deres skjebne.
De muslimske sektene derimot, hevder at Jesus ikke døde på korset. Istedet ble han ført til himmelen i sitt jordiske legeme, da jødene skulle henge ham på korset. Der lever han i den andre himmelen, blant annet sammen med Johannes, døperen. De anser ikke Jesus for å være Gud eller Guds sønn, men en fremtredende profet fra Gud. I følge dem vil han vende tilbake til verden. Båret av to engler vil han stige ned enten ved en minaret i Damaskus eller ved et annet hellig sted. Muslimske sekter som, Ahle-sunnat og Ahle-hadith (som også er kjent under betegnelsen Wahabi), hevder at Jesus vil opptre som Mahadev (en stor gud) i hinduismen og tilintetgjøre verden. Han vil komme i en tid da de muslimske stater vil være svekket, og han vil tvinge ikke-muslimer til å konvertere til Islam og drepe alle som fornekter ham; så vil han tilintetgjøre jorden. De henvender seg spesielt til kristne med sin hevdelse om at Jesus (fred være med ham) vil knuse ethvert kors ved sin ankomst, og utøve store ting med sverdet. Ahle hadith sekten slutter seg svært entusiastisk til sin tro om at kort tid før Messias (Jesus, fred være med ham) ankomst vil en Imam ved navn Muhammad, tilhørende Fatima-slekten, vise seg for folket. Han vil tilhøre koraishstammen og dermed være Mahdien, (den rettledende), kongen og khalifen av den tiden. Han vil tvinge ikke-muslimer til å konvertere til Islam, og drepe enhver som ikke øyeblikkelig resiterer trosbekjennelsen. Målet med Jesu (fred være med ham) ankomst er å hjelpe Imam Muhammad i hans arbeid. Jesus vil opptre som en rådgiver eller en løytnant for ham. Sammen vil de to utgyte mer blod enn noen gang i verdenshistorien. De vil hverken forkynne, be eller gi noen form for advarsel til menneskene før de setter i gang sitt blodige felttog. Ifølge muslimene vil Jesus (fred være med ham) oppmuntre Imam Muhammad Mahdi til massakre. Dermed

påstår de at han vil ta igjen for den tid, da han prekte ydmykhet og formante sine tilhengere om ikke å besvare det onde, men snu det andre kinnet til!
Dette er muslimenes og de kristnes syn på Jesus (fred være med ham). Det er en stor feil å kalle Jesus (fred være med ham), som var et ydmykt menneske, for Gud. Samtidig har troen på adventen av en blodig Messias og Mahdi, framsatt av Ahle hadith (kjent som Wahabi), en negativ virkning på muslimenes moral. Denne negative påvirkningen fører til at deres omgang med andre folk hverken baserer seg på ærlighet eller oppriktighet. De kan aldri ha absolutt lojalitet til et ikke-muslimsk styre. Ethvert fornuftig menneske vil kunne innse at en slik tro som utsetter ikke-muslimer for tvang ved at de enten straks må konvertere til Islam eller bli drept, åpner for alvorlige innvendinger. Et samvittighetsfullt menneske vil si seg enig i at det både er urettferdig og feil å tvinge et menneske til en religion *før* han har oppdaget sannheten ved troen og forstått troens sunne lære, og innsett dens skjønnhet. Det vil på ingen måte bidra til å styrke troen, men heller skaffe motstanderne en anledning til å finne feil ved den. Et slikt prinsipp vil føre til at menneskenes hjerter vil bli blottet for sympati for menneskeheten, og viktige menneskelige og moralske egenskaper som barmhjertighet og rettferdighet vil forsvinne, og istedet vil ondskap og fiendskap regjere. Dyriske lidenskaper vil ta overhånd. Det er vel å merke seg at en slik lære ikke er sendt av Gud. Han sender Sin straff først etter at Hans budskap er kjent.
Man må bruke sin sunne fornuft og spørre om det er rettferdig å drepe et menneske som nekter å godta en tro fordi han ennå er uvitende om troens sannhet, dens lære og skjønnhet? Nei, han fortjener medlidenhet, han fortjener å bli veiledet med varsomhet og tålmodighet om troens sannhet og dens åndelige fordeler. Hans fornektelse bør ikke bli møtt med sverd eller våpen. Doktrinen om jihad, slik den fremlegges av disse muslimske sektene, og deres tro på ankomsten av en blodig Messias og Imam Muhammad Mahdi, strider fullstendig med vår sunne fornuft. Hva slags dyrisk og brutal

moral oppfordrer en slik tro til? De som fastholder seg ved en slik tro, lever et liv i hykleri. Hykleri preger deres forhold til andre mennesker i så stor grad, at de ikke engang kan vise oppriktig lojalitet til statlige autoriteter tilhørende andre religioner enn deres egen. De gir falske løfter om troskap til statlige autoriteter. Slik lever Ahle hadith sektene med en dobbeltmoral under det britiske styret i det britiske India. I det skjulte gir de forhåpninger til allmennheten om ankomsten av en blodige Messias og Mahdi, og underviser folk i overensstemmelse med denne læren. På den andre siden smigrer de autoritetene og hevder at de ikke støtter slike ideer. Hvis det er sant at de motsetter seg slike ideer, hvorfor viser de det da ikke for allmennheten? Hvorfor venter de fortsatt i det skjulte på at en blodig Messias og Mahdi snart skal ankomme verden?

Slike tanker har etterhvert demoralisert mullahene og de er ikke lenger egnet til å lære folk om anstendighet og fred. På den andre siden er meningsløse og ubegrunnete drap på uskyldige mennesker ansett som en religiøst plikt. Jeg ville ha vært meget glad hvis noen av grupperingene innen Ahle hadith sekten motsatte seg denne læren, men dessverre finnes det blant disse grupperingene[1] wahabier, som i det skjulte tviholder på slike tanker, og en forvrengt forestilling av jihad. De motsetter seg et hvert forsøk på å rette opp disse forvrengte forestillingene, samtidig anser de også drap på mennesker tilhørende andre trossamfunn som en fortjenstefylt handling. De forstår ikke at slike handlinger og slik tro faktisk står i sterk motsetning til Quranen og Tradisjonsbøkene (Hadith). Vår Hellige Profet (Guds fred og velsignelse være med ham) ble utsatt for harde forfølgelser av de vantro både under sitt opphold i Mekka og i senere tid. De tretten

[1] Blant Ahle hadith finnes det noen, som urettmessig og med freidighet hevder at Mahdis ankomst er forestående; og at han ved sin ankomst vil fengsle de britiske herskerne av India og at den kristne kongen vil bli arrestert og ført fram for Mahdien. Bøker som inneholder en slik lære er fortsatt å finne i mange av Ahle hadith tilhengeres hjem. En av disse bøkene, Iqtarab-us-Saat, er forfattet av en meget kjent Ahle hadith tilhenger. I boken finnes en slik berettelse på side 64.

årene han tilbrakte i Mekka var harde år med stor smerte og lidelse; bare tanken rører en til tårer. Men den Hellige Profeten[sa] løftet hverken sverdet eller besvarte fiendens angrep; til og med da hans nærmeste venner og disipler nådeløst ble drept. Profeten[sa] selv ble gjentatte ganger forgiftet, forsøkt drept og måtte gjennomgå utallige lidelser. Til slutt kom en dag, da de eldre i byen Mekka gikk sammen for å gjøre slutt på Islam ved å drepe Profeten Muhammad[sa] en gang for alle. Omsider kom også tiden for Guds hevn. Han, som støtter de Han har kjær og de som viser Ham ærlighet og oppriktighet, fortalte Profeten[sa] at nå rådet det intet annet enn ondskap i Mekka og de vantro var besatt av å drepe ham og hans tilhengere, for enhver pris. Derfor var det på tide at Profeten[sa] og hans tilhengere forlot byen umiddelbart. Så, i overensstemmelse med sin Herre, flyktet Profeten[sa] og Hans tilhengere til Medina. Men fienden ga ikke opp og forfølgelsene fortsatte. Da forfølgelsene ble uholdbare og fienden gjorde seg fortjent til straff p.g.a. drap på uskyldige mennesker, ja først da fikk Profeten[sa] tillatelse til å bruke våpen i selvforsvar og avverge fiendens angrep. Disse menneskene og deres hjelpere hadde gjort seg fortjent til straff fordi de hadde begått drap på uskyldige mennesker; ikke i en krig eller kamp, men i meningsløs ugagn for så å røve til seg deres eiendom. Til tross for dette tilga den Hellige Profeten (Guds fred og velsignelse være med ham) alle etter beseiringen av Mekka. Det er derfor fullstendig feil og meget urettferdig å påstå at Profeten[sa] eller hans disipler noensinne brukte sverd for å spre Islam eller at de tvang folk til å slutte seg til Islam.

Man må også være klar over det faktum, at på den tiden var folk svært fiendtlige mot Islam. Motstanderne av Islam anså Islam som en ny religion med relativt liten oppslutning. De var ivrige etter å utrydde den så fort som mulig, og dermed hindre den i vekst og utvikling. Det ble lagt en rekke hindringer for muslimene, og enhver som konverterte til Islam ble enten drept eller levde i stadig fare for å bli drept. I en slik vanskelig tid kom Gud til muslimenes unnsetning. Og i Sin barmhjertighet til dem gjorde han trangsynte herskere underlegne Islam, og dermed lukket opp dørene for Islams frihet. Slik ble det også

lettere for de som ønsket å omfavne Islam. Det var Guds nåde for menneskeheten og ikke til skade for noen.
Ikke-muslimske makter i vår tid legger ingen hinder for religionsfriheten eller for de essensielle islamske pliktene. De hverken torturerer, dreper eller setter de som konverterer til Islam i fengsel. Så hvorfor skal muslimene gripe til våpen mot dem?
Studerer man Quranen, hadith-samlingene og historien med oppriktighet, vil man sikkert oppdage at beskyldningen om at Islam bruker sverd for å spre troen er en grunnløs og skammelig anklage. En slik anklage kommer fra folk som hverken har lest Quranen, hadithsamlingene eller det historiske materialet med et rent sinn. Istedenfor å løsrive seg fra løgnene, har de selv fremlagt falske og usanne anklager mot Islam. Men jeg vet at den tid er nær da folk som tørster og lengter etter sannhet vil bli opplyst, og de vil gjennomskue disse falske anklagene. Med hvilken rett kan man hevde at en religion forkynner tvang, når dens hellige bok Quranen klart viser at den tar avstand fra tvang ved å proklamere følgende; «..*Det er ingen tvang i religionen*» (sura 2, vers 257). Hvilken rett har vi til å anklage den Hellige Profeten[sa] for bruk av tvang. Han, som både dag og natt i tretten år, formante sine tilhengere i Mekka om å ha tålmodighet og ikke besvare det onde? Først da fienden overgikk alle grenser og folk var besatt av å utrydde Islam, så den Ærbødige Gud at det var passende at den som grep til sverd, skulle bli drept med sverd. Islam foreskrev bruken av våpen kun i en slik uutholdelige og umulig tilstand.
Hadde Islam tillatt tvang, ville ikke Profeten[sa] og hans disipler vist slik oppriktighet og ekte tro under vanskelige forhold. Likevel er Profeten[sa] og hans disiplers lojalitet og pålitelighet allmennkjent. Det er ingen tvil om at blant dem finnes det slike glimrende eksempler på lojalitet og trofasthet som det er vanskelige å finne paralleller til i andre nasjoner. De var urokkelige i sin lojalitet og trofasthet selv med sverdet hengende over seg. Samtidig viste de en slik trofasthet i Profetens selskap, som intet menneske er i stand til å vise, med

mindre hans hjerte og sinn er opplyst med lyset fra den sanne religionen.
Det er kort sagt ingen tvang i Islam. Krigene i Islam faller under tre kategorier: 1) Forsvarskrig, krig i selvforsvar 2) Krig som straff 3) Krig for å opprettholde friheten, f.eks. ved å styrte et styre som dreper folk som konverterer til Islam. Det er helt absurd og latterlig å vente på at en blodig Mahdi eller en blodig Messias skal ankomme verden når Islams lære klart og tydelig sier at man ikke skal tvinge folk til å bli muslimer. Enhver kan lett innse dette. Det er gjerne ufornuftige mennesker som fremhever slik tro utifra sine egoistiske hensikter. De fleste av dagens mullah lever i fattigdom, men de ser lyst på fremtiden fordi ifølge dem vil Mahdiens krigføring gi dem mye rikdom. Derfor tviholder de på denne troen og venter både natt og dag med forhåpninger om Mahdiens opptreden. Av den grunn erklærer de enhver som motsetter seg deres tro for kafir (vantro). Dermed er også jeg en kafir, for jeg har hverken tro på en brutal og blodig Messias eller Mahdi. Nei, jeg betrakter slike absurde ideer med forakt og avsky. Det er også en annen grunn til at jeg er blitt erklært vantro; jeg har etter å ha mottatt åpenbaringer fra Gud erklært for allmennheten at jeg er den egentlige og sanne utlovede Messias og Mahdi, hvis komme er lovet i både Bibelen og Quranen og hvis ankomst er blitt lovet i hadithsamlingene. Ja, det er ingen andre enn meg selv, men jeg bærer hverken sverd eller noen andre våpen. Gud har beordret meg å vise menneskene veien til Ham med ydmykhet og godhet. For Han er den sanne Gud, den Evige, den Hellige, den Uforanderlige, den Rettferdige og Barmhjertige. Det er Han som besitter all kunnskap.
Jeg er lyset i denne mørke tidsalder. Den som følger meg vil bli reddet fra de feller og snarer som djevelen har lagt ut for de som vandrer i mørket. Jeg er blitt sendt av Gud med det formål å veilede menneskeheten til den Sanne Gud med fred og ydmykhet. Han har rustet meg med himmelske tegn for å tilfredsstille de som tørster etter sannhet. Han har støttet meg på vidunderlig vis. Han har belønnet meg med viten om det skjulte og om fremtiden. De sjeler som avskyr sannheten og velger å leve i mørket har snudd ryggen til meg. Men jeg

er fast bestemt på at så langt det er mulig, skal jeg vise medfølelse for menneskeheten. I en slik tid vil det være en stor fortjeneste å rette de kristnes oppmerksomhet mot den Sanne Gud. Han som er ren for menneskelige svakheter som fødsel, død og lidelse. De første himmellegemene Gud skapte var kuleformete. En kule utgjør en enhetlig masse. Slik representerer også Gud én Enhet. Derfor er de tingene som okkuperer rommet, ikke formet triangulære d.v.s., de tingene Gud skapte først, altså jorden, månen, solen, stjernene og andre himmellegemer. De er alle kuleformete og deres kuleformete natur peker mot Enhet. Det finnes ingen bedre måte å vise de kristne sympati enn å veilede dem mot Gud, Hvis skapelse frigjør Ham fra ideen om Treenighet.

I medfølelse for muslimene bør man hjelpe dem ved å reformere deres moralske tilstand og samtidig arbeide for å fjerne falske læresetninger og forhåpninger om adventen av en blodig Messias og Mahdi. Jeg har allerede forklart for dere at troen, slik den fremlegges av noen av nåtidens ulema (lærde), om at en blodig Mahdi vil ankomme verden og spre Islam ved å drepe mennesker, strider absolutt med den Hellige Quranens lære og er ingenting annet enn egoistiske ønsker som springer utfra grådighet. Guds bok tillater ikke tvang når det gjelder religion. En oppriktig og sann muslim vil forkaste slike forestillinger etter grundig å ha studert den Hellige Quranen. Dette argumentet alene er nok til å motbevise disse ideene. Jeg valgte likevel ut av medfølelse, å motbevise disse ideene ved hjelp av klare fakta fra historien o.l. Innholdet i denne boken beviser at Jesus (fred være med ham) hverken døde på korset eller ble reist opp til himmelen, og det er følgelig intet håp om at han vil ankomme verden, men at han døde i en alder av 120 år ved byen Srinagar, i Kashmir i India. Graven hans er å finne ved en gate ved navn Khan Yar.

Boken er fordelt på 10 kapitler og en epilog. Kapitlene omfatter vitnesbyrd fra Bibelen, Quranen, Hadith-samlingene, vitnesbyrd fra medisinske bøker, historiske begivenheter, vitnesbyrd fra den muntlige tradisjonen slik den er overlevert fra generasjon til generasjon, diverse omstendelige indisiebevis, rasjonell

argumentasjon, og ikke minst, bevisene fra Guds åpenbaringer til meg. I det niende kapitlet er det en kort sammenligning mellom kristendommen og Islam, hvor jeg fremlegger argumenter til fordel for Islam. Det tiende kapitlet vil gi en detaljert fremstilling av de mål og oppgaver, som Gud har utvalgt meg til å utføre. Der vil dere også finne bevis for at jeg virkelig er den utlovede Messias og at jeg er blitt sendt av Gud. Til slutt finner dere et tillegg med noen formaninger.
Jeg håper at lesere vil studere denne boken med alvor. Jeg forventer at de løsriver seg fra sine fordommer og ikke overser sannhetene som boken fremlegger. Dette er på ingen måte noe flyktig overblikk over emnet, tvert imot inneholder denne boken fakta, som har blitt tilgjengelige etter en nøye og lang etterforskning. Måtte Gud hjelpe meg i mitt arbeid og gjennom Sine åpenbaringer og inspirasjon lede meg til sannhetens lys, for både sann kunnskap og ren erkjennelse kommer kun fra Ham og bare med Hans tillatelse kan man ledes til sannheten. Amen! Amen!

Mirza Ghulam Ahmad
Qadian, 25. april 1899.

I Allahs navn, den Nåderike, den Barmhjertige

Kapittel I

Kristne tror at Jesus (fred være med ham) ble forrådt av Judas Iskariot og korsfestet, og etter oppstandelsen reiste han til himmelen. Men deres tro strider mot Bibelens ord. I Matteus evangelium (kapittel 12, vers 40) står følgende; «For som profeten Jonas var tre dager og tre netter i den store fiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens dyp». Det er et faktum at Jonas ikke døde i fiskens buk. Det som skjedde var at han besvimte. Guds hellige bøker beviser at Jonas, med Guds velsignelse, overlevde fiskens buk og kom ut i live og omsider ble akseptert av sitt folk. Hvis Jesus (fred være med ham) døde i «jordens» buk, hva slags likhet er det da mellom en død mann og en som overlevde, og hvordan kan et levende menneske sammenlignes med et dødt menneske? Sannheten er snarere at Jesus var en sann profet og at han visste at Gud hadde ham kjær, og derfor ville redde ham fra en forbannet død. Jesus fikk åpenbaring fra Gud og han formidlet den videre til sitt folk. I profetien, som var en sammenligning, antydet Jesus at han hverken ville dø på korset eller oppgi sin ånd på det forbannede treet. Tvert imot ville han, som profeten Jonas, gjennomgå en tilstand av bevisstløshet. I denne sammenligningen antydet Jesus også at han ville komme ut av jordens buk og bli gjenforenet med sitt folk, som ville hedre ham slik Jonas folk hedret Jonas. Denne profetien gikk i oppfyllelse. Etter å ha kommet ut fra jordens buk, dro Jesus til stammer bosatt i østlige land som Kashmir og Tibet d.v.s., han dro til de ti bortkomne stammer som tilhørte israelittene og som var blitt tatt til fange og ført bort fra Samaria av den assyrisk kongen Shalmaneser i år 721 f.kr[2]. Omsider

[2] I tillegg til disse ble også mange andre jøder landforvist til østlige land som et resultat av det baylonske fangenskap.

ankom disse stammene India og bosatte seg i forskjellige deler av landet. Jesus måtte ha gjennomført denne reisen, for det guddommelige målet bak Jesu komme var nettopp at han skulle møte de bortkomne jødene som utgjorde de tapte stammer av Israel, da bosatt i India. De fleste av dem hadde forlatt sine forfedres religion og konvertert til buddhismen, men var i gradvis tilbakefall mot avgudsdyrkelse. Dr. Bernier støtter seg til en rekke lærde mennesker når han uttaler i sin bok «*Travels*» at kashmirerne opprinnelig er jøder, som emigrerte til India i diaspora-perioden da kongen av Assyria hadde makten.

Disse stammene hadde, etter å ha ankommet India, blandet seg med andre folk og det var nødvendig for Jesus (fred være med ham) å finne deres oppholdssted. Jeg skal snart fremlegge bevis som viser at Jesus (fred være med ham) faktisk kom til India og reiste etappevis til Kashmir, hvor han oppdaget de bortkomne stammene av Israel som etterhvert hadde adoptert buddhismen, men slik Jonas folk gjorde, aksepterte også de Jesus umiddelbart. Denne reisen var nødt til å finne sted nettopp fordi Jesus gjentatte ganger hadde sagt at han var blitt sendt til de tapte stammene av Israel.[3]

At Jesus unngikk døden på korset var også viktig fordi ifølge Bibelen er enhver som dør på korset et forbannet menneske. Det er blasfemisk å forbanne et utmerket menneske som Jesus, en Messias, på denne måten. Enhver som kjenner språket vil si seg enig i at ordet *la'nat*, forbannelse, har sammenheng med et menneskes hjerte. Et forbannet menneske er et menneske med et hjerte som er mørklagt fordi det er blitt fremmed for Gud. Da er det berøvet den guddommelige barmhjertigheten og kjærligheten. Blind som djevelen og blottet for ethvert kjennskap til Gud, fylles hjertet med vantroens gift. Når enhver kunnskap om Guds eksistens er blitt borte og han er tom for guddommelig kjærlighet og ethvert lojalt bånd er skåret bort, reises det mellom ham og Gud, hat, forakt, ondskap og fiendskap slik at han og Gud blir fiender. Han går lei Gud, og Gud går lei ham. Kort sagt

[3] Dr. Bernier, Travels in the Mogul Empire, Vol. II (side 102).

arver han alle egenskaper tilhørende djevelen, og det er derfor djevelen blir kalt for den forbannede.[4] Det er helt klart at innholdet i ordet *mal'un* d.v.s., forbannet, er så opprivende og urent at ingen ville ha brukt et slikt ord om et oppriktig menneske, et menneske som bærer Guds kjærlighet i sitt hjerte. Det er tragisk at kristne ikke funderte over hva ordet forbannet innebar før de fant opp sin tro. Hvis de hadde gjort det, ville de umulig ha brukt et så upassende ord om en oppriktig mann som Jesus.

Har vi grobunn for å hevde at Jesu hjerte noen gang ble fremmed for Gud, at han fornektet Gud og hatet Ham slik at de ble fiender? Kan vi si at Jesus noensinne følte seg selv fremmed for Gud og var omringet av fornektelse og vantrohetens mørke? Tvert imot levde Jesus hele sitt liv i kjærlighet til Gud og hans hjerte var fylt med guddommelig lys. Så, dere fornuftige! Kan vi si at Gud ikke bare sendte en, men tusenvis av forbannelser over Jesus? Aldri! Med hvilken rett kan vi i det hele tatt hevde at Jesus var forbannet?

Det er leit at når mennesket først har gitt uttrykk for noe eller tatt standpunkt til en religion, tviholder han ved denne, uansett om det oppdages feil ved den og den virker meningsløs, så nekter mennesket likevel å vike fra det. Ønsker om frelse er prisverdig hvis det er basert på oppriktige hensikter, men hva kan være hensikten med en frelse som manipulerer sannheten og aksepterer en tro om at en hellig profet og oppriktig mann av Gud, befant seg i en tilstand hvor han følte seg fremmed og tom for Guds kjærlighet? At båndene mellom ham og Gud forsvant og istedenfor kjærlighet og enhet med sin Herre følte han avstand, fiendskap og hat, slik at hans hjerte var omringet av mørke istedet lys.

En slik hevdelse motstrider ikke bare Jesu storslåtte profetdømme og hans status som Guds sendebud, men virker også nedsettende på hans rolle som profet, hans hellighet, hans kjærlighet og hans kjennskap til sin Gud, som han gjentatte ganger har gitt uttrykk for i Bibelen.

---

[4] Se ordbøkene: Lisan- ul-Arab, Sihah Jauhar, Qamus, Muhit, Taj-ul-Arus osv.

Studerer man Bibelen, legger man merke til at Jesus åpenlyst hevder at han er lyset i denne verden, at han er veilederen og at han har et veldig sterkt og kjærlig forhold til sin Gud. Jesus sier gjentatte ganger at han er Guds sønn og er blitt æret med en helt spesiell fødsel. Kan man tilskrive Jesus tittelen forbannet, om han hadde et slikt rent og ekte forhold til Gud? Nei på ingen måte! Heller ikke ble Jesus drept på korset, for hans personlighet fortjente ikke de underliggende konsekvensene av korsfestelse. Jesus ble reddet fra døden på korset og unngikk å dø som forbannet. Videre beviser dette at han ikke dro til himmelen, fordi det å bli oppreist var en del av planen, og en konsekvens av hans død på korset. Når det er bevist at han hverken var forbannet eller dro til helvete i tre dager eller led døden på korset, er også troen på at han ble oppreist til himmelen, klart feilaktig. Bibelen beviser dette standpunktet og jeg velger å sitere følgende utsagn av Jesus selv: 'Men etter at jeg er oppstått, skal jeg gå i forveien for dere til Galilea' (Matteus: kap 26, vers 32). Dette verset beviser at Jesus etter å ha kommet ut av sin grav, dro til Galilea og ikke til himmelen. Med ordene '*etter at jeg har oppstått*' betyr ikke at han vil oppstå fra de døde. Tvert imot sier Jesus dette bevisst ettersom han på forhånd visste at jødene og allmennheten i fremtiden ville tro at han døde på korset. Og det er jo ikke så rart, for et menneske som blir slept på korset og hvis hender og føtter blir naglet fast med spikre slik at han besvimer av smerten, kan like godt anses som død. Når et menneske klarer å overleve en slik katastrofe vil det på ingen måte være en overdrivelse fra hans side om han sier at 'han er kommet til live igjen.' Men Jesus døde ikke og hans flukt fra døden var i seg selv et enestående mirakel, det var ingen vanlig hendelse.

Det er sant at ord som antyder Jesu død på korset ofte forekommer i det Nye testamentet, men det er feil begått av de som forfattet disse bøkene. Disse skribentene har også tatt feil angående andre historiske begivenheter. De som har kommentert og undersøkt disse bøkene sier seg enige i at bøkene i det Nye testamentet inneholder to deler: 1) Den åndelige delen, som disiplene mottok fra Jesus (fred være med ham), og som utgjør essensen i evangelienes lære; 2) historiske

begivenheter, slik som Jesu slektshistorie, historien om da han ble arrestert og slått, og historien om en from kvinne som levde på Jesu tid og så videre. De er ingen åpenbaringer, men materiale som forfatterne selv har nedskrevet i samsvar med sine personlige oppfatninger. Det har ført til at man enkelte steder i Bibelen finner ubegrunnede overdrivelser, f.eks. står det et sted at hvis man skulle nedskrive alle mirakler Jesus utførte og all arbeid han gjorde i en bok, ville ikke jorden klare å romme en slik bok. For en overdrivelse!
På en annen side er det ikke uvanlig terminologi Jesus bruker når han beskriver den katastrofen han må gå igjennom. Når et menneske opplever en tilstand mellom liv og død og omsider overlever døden, bruker folk gjerne et idiomatisk uttrykk for å beskrive det han gikk gjennom, man sier 'han ble gitt et nytt liv'. Det er et helt alminnelig uttrykk som ethvert menneske, uansett hvilket land han måtte tilhøre ville brukt om en slik situasjon.
I tillegg vet vi at det eksisterer et evangelium, ved navn Barnabas evangelium, og er tilgjengelig ved det Britiske museet. I følge dette evangeliet ble ikke Jesus korsfestet og han døde heller ikke på korset. Vi vet at dette evangeliet ikke er blitt tatt med som en del av de andre evangeliene, men er blitt forkastet gjentatte ganger. Det er likevel en eldgammel bok og tilhører perioden da de andre evangeliene ble nedskrevet. Er det ikke mulig for oss å anse denne boken som en historiebok om tidligere tider, og bruke den som det. Påpeker ikke denne boken det faktum, at i tiden da Jesu korsfestelse fant sted, var det ingen enighet om at Jesus virkelig hadde dødd på korset? Som sagt, hvis vi kaster et blikk på de andre fire evangeliene finner vi at alle fire fremlegger den samme metaforiske sammenligningen (altså profetien om Jonas), om et dødt menneske som ikke er dødt, men befinner seg i en tilstand av bevisstløshet. Det er ikke fornuftstridig å hevde at en slik bevisstløshetstilstand kan beskrives som en dødens tilstand. De fleste vil si seg enige i at profeter ikke lyver. Jesus sammenliknet sine tre dager i graven med Jonas tre dager i fiskens buk. Det beviser bare at slik Jonas forble i live tre dager i fiskens buk, slik vil også Jesus overleve tre dager i graven. Det er også viktig å ha i

tankene at gravene jødene lagde på den tid ikke var som dagens graver. De var romslige og hadde en åpning på siden som var dekket til med en stor stein. Jesu grav, som nylig ble funnet i Sirinagar i Kashmir er identisk med den graven Jesus hadde ligget i, som bevisstløs etter korsfestelsen.

Verset jeg har sitert tidligere forteller at Jesus etter å ha kommet ut av graven, dro til Galilea. Markus evangelium forteller, at etter 'oppstandelsen' ble Jesus sett på veien som førte til Galilea, og omsider viste han seg også for de elleve disiplene da de spiste. Han viste dem sårene på sine hender og føtter, men de trodde at han var en ånd. Da sa han til dem:

«Se på mine hender og føtter; det er meg. Ta på meg og se! En ånd har da ikke kjøtt og ben, som dere ser at jeg har»[5]

«De ga ham et stykke stekt fisk, og han tok det og spiste det mens de så på»[6]

Disse versene viser at Jesus, etter å ha kommet ut fra sin grav, dro til Galilea. Han var da iført vanlige klær. Han var ingen ånd men et menneske bestående av kjøtt og blod. Hvordan var det mulig at de sårene han var blitt påført under korsfestelsen fortsatt var like virkelige, selv etter at han hadde oppstått fra de døde? Burde han da ikke være frisk og oppegående? Hvorfor skulle han i tillegg ha behov for å spise?

Leserne må være oppmerksomme på at jødene på Jesu tid praktiserte korsfestelsesteknikker som skiller seg sterkt fra de vi kjenner til idag. En 'moderne' korsfestelse foregikk ved at man satte et rep rundt fangens hals og dyttet ham over en planke eller en høyde slik at repet strammet seg og automatisk kvelte eller brakk nakken. Fangens hender og føtter var som regel bundet slik at han hang i lufta med repet rundt halsen, og som oftest ble han hengende slik en viss tid, og etterpå forlatt, hengende i repet. Denne måten utelukker enhver mulighet til å overleve korsfestelsen.

---

[5] Lukas 24: 39

[6] Lukas 24: 42-43

Jødene praktiserte en annen metode. De pleide å slå spikre i håndflatene og i fotleddene slik at fangen ble hengende med hendene og føttene naglet fast til treet på korset. Hvis det var meningen at offeret skulle drepes ble han hengt i tre hele dager, han ble hverken tilbudt vann eller mat, og på den tredje dagen ble han dratt av korset og hans ben ble knust. En slik tortur førte selvfølgelig til offerets død. Av og til kunne man også vise nåde mot fangen og bare la ham henge i en eller to dager og senere slippe ham fri. Det viser at det var mulig å unnslippe døden på korset.
Jesus ble også naglet fast til korset, men den Allmektige Gud reddet ham likevel fra en død på korset. Ved et nøye studie av evangeliene legger man merke til at Jesus ikke hang på korset i tre dager. Han hverken sultet eller tørstet og i tillegg knuste ikke jødene beina hans etter at han ble tatt ned fra korset.
Med Guds hjelp og velsignelse hang Jesus bare to timer på korset. Hans korsfestelse fant sted på en fredag, noen timer før solnedgang. Jødene på lik linje med muslimene, regner solnedgangen som begynnelsen på den neste dagen og den kommende dagen var i denne sammenhengen lørdagen, altså jødenes hellige sabbat. I følge jødisk tro og skikk var det både syndig og straffbart å la noen henge på korset natten til, og på selveste, sabbaten. I den sjette timen framkalte Gud den Allmektige, en sterk sandstorm som resulterte i at jorden ble mørklagt i hele tre timer.[7] Dette skjedde den sjette timen etter klokken tolv, d.v.s. nærmere ettermiddagen. Jødene ble derfor engstelige fordi i mørke kunne sabbatens natt innhente dem og de ville bli straffet for krenking av sabbatens hellighet. Derfor i hastverk tok de Jesus og de to andre tyvene av korsene.
I tillegg til dette talte Gud til Pilatus hustru i en drøm og med dette antydet han at Jesus ikke skulle dø på korset. Mens Pilatus satt i dommersetet sendte hans hustru bud på ham og ba ham ikke ha noe med den uskyldige mannen å gjøre (d.v.s. unngå å gi ham dødsstraff),

[7] Mark. 15: 33

fordi hun hadde hatt onde drømmer.[8] Så denne engelen som viste seg for Pilatus hustru forsikrer med sikkerhet også oss fornuftige mennesker at Gud ikke ville at Jesus skulle dø på korset. Vi vet at fra den dagen verdens skapelse fant sted, har det aldri forekommet at noe Gud har lovet skal skje, ikke finner sted, eller at hans løfter mislykkes og ikke går i oppfyllelse. Som eksempel kan vi nevne da Herren sendte Sin engel ned til Josef, den viste seg for ham i en drøm og sa følgende: 'Stå opp, ta barnet og moren med deg og flykt til Egypt, og bli der til jeg sier fra! For Herodes kommer til å lete etter barnet for å drepe det.'[9] Kan vi påstå at Jesus kunne bli drept i Egypt? På samme måte var drømmen Pilatus hustru drømte et ledd i den guddommelige planen og det er umulig at Guds plan mislykkes i sitt mål. Det var umulig at Jesus kunne dø på vei til Egypt eller i Egypt, og derfor var det også umulig at den Allmektige Gud skulle sende en engel til Pilatus hustru, som advarte henne om at det ville være dårlig for henne hvis noe skjedde med Jesus, og likevel skulle Jesus lide døden på korset og engelens ankomst ville være forgjeves. Finnes det noe eksempel på hendelser hvor Gud har lovet noe og det ikke går i oppfyllelse? Ingen! De som besitter ren samvittighet og med et åpen sinn ser det rasjonelle, vil etter å ha fått kjennskap om drømmen til Pilatus hustru være enige i at drømmens formål var å danne grunnlaget for Jesu flukt fra korset. Det er selvfølgelig ethvert menneskes rett å fornekte noe ut fra sin tro, men i rettferdighetens navn blir enhver nødt til å innse at denne drømmen spiller en vesentlig rolle som bevis på at Jesus ikke døde på korset, og dette fremlegges i Matteus evangelium, det fremste blant evangeliene.
I denne boken skal jeg fremlegge slike sannferdige og kraftige bevis som vil motsi og ugyldiggjøre Jesu guddommelighet og hans soningsoffer. Jeg mener at ærlighet og vår forkjærlighet for sannhet krever at vi ikke tviholder på allmenne og sedelige overbevisninger, når de strider mot fakta. Fra dagen da mennesket ble skapt og til idag

---

[8] Matt. 27: 19
[9] Matt. 2: 13

har menneskets begrensede forstand tilbedt en rekke ting som guddommelige og omgjort dem til guder; slik som katter, og til og med insekter og slanger er blitt forgudet. Men med guds hjelp har de vise og fornuftige mennesker alltid maktet å beskytte seg mot avgudsdyrkelse.

Et annet bevis på Jesu flukt fra korset som vi finner i evangeliene, er reisen Jesus la ut på etter å ha kommet ut av graven. Tidlig søndag morgen ble Maria Magdalena den første som så Jesus og hun ga umiddelbart beskjed til de andre disiplene, men de trodde ikke henne. Senere ble Jesus sett av to andre disipler som var på vei til landsbygda og til slutt viste han seg for alle elleve disipler da de holdt på å spise. Han klandret dem for å vise hardhet og mangel på tro.[10] I Lukas evangelium fortelles det at to av Jesu disipler møtte ham da de var på vei til landsbyen Emmaus som lå ca. 3 ¾ miles (britiske mil), fra Jerusalem. Da de nærmet seg landsbyen ville Jesus skille lag med dem, men de nektet ham å gå og overtalte ham til å tilbringe natten med dem. Så han spiste med dem og tilbrakte natten med dem i landsbyen Emmaus.[11] Etter å ha studert dette ville det være helt absurd å hevde at Jesus utførte alle disse handlingene med sitt åndelige legeme (det legeme en kropp forvandles til etter døden). Det er snakk om handlinger som bare det fysiske, jordiske legeme er i stand til utføre; slik som å spise, drikke, sove og reise en avstand på rundt 70 miles fra Jerusalem til Galilea. Det er umulig og helt meningsløst at han trengte å gjøre dette. Til tross for at evangeliene hver for seg varierer fra hverandre, (det ikke er noen tvil om at de er blitt forandret på gjennom tidene), viser ordbruken i tekstene likevel tydelig at Jesus møtte sine disipler i sitt dødlige (jordiske) legeme og utførte reisen til Galilea til fots, viste sine sår til disiplene, spiste med dem og overnattet med dem, og slik jeg vil vise senere, brukte han en salve for å lege sine sår.

---

[10] Markus 16: 9-14

[11] Lukas 24: 13-30

Det er tankevekkende at etter å ha tilegnet seg et åndelig legeme, etter å ha oppnådd det udødelige legeme som han ble berettiget med, og dermed unnslapp nødvendigheten av å spise og drikke slik at han oppnådde status av å sitte ved Herrens høyre hånd og han slapp fri fra sår, smerte og skrøpelighet og selv om han gjenspeilte glansen fra Den Evige og Alltid Eksisterende Gud, led Jesus av en menneskelig svakhet; svakheten i at hans legeme fortsatt led av sårene som han ble påført på korset og de var like ferske, de blødde og voldte ham smerte slik at man måtte gjøre i stand en sårsalve til dem. Det er merkelig at til tross for å ha oppnådd et legeme som var udødelige, feilfritt, perfekt og uforanderlig fortsatte det samme legeme å lide av mange menneskelige svakheter. Gjentatte ganger viste Jesus for disiplene at hans kropp besto av kjøtt og bein og i tillegg til dette følte han et stadig stikkende behov for mat og drikke, (noe et fysisk og dødlige legeme trenger). Hvordan ellers kan man forklare nødvendigheten for slike meningsløse behov som å spise, drikke og sove som han faktisk fullførte i sin reise til Galilea? Hvorfor følte han slike behov som tilhører det dødlige legeme og som er unødvendige og ubetydelige for et udødelige, åndelige vesen? Det er menneskets jordiske legeme som føler og har behov for å drikke og spise og disse behovene er så nødvendige at mangelen på dem kan drepe et menneske. Derfor er det ingen tvil om at Jesus hverken døde på korset eller tilegnet et åndelig legeme, men at han istedet befant seg i en døds-lignende bevisstløshetstilstand. Med Guds nåde skjedde det slik at han ikke ble plassert i en grav slik som gravene i dag, men i en romslig grav. Det var en skikk blant jødene å lage graver som var romslige kamre med en åpning. Gravene var på den tid allerede forberedt fra før av slik at når noen døde ble liket plassert i kammeret. I Lukas evangelium står det følgende 'Ved daggry, den første dag i uken kom kvinnene til graven og hadde med seg velluktende oljene som de hadde laget i stand. Da så de at steinen var veltet bort fra graven, og de gikk inn, men fant ikke Herren Jesu legeme.'[12] Det er noe å tenke over, særlig

[12] Lukas 24: 1-3

ordene '*de gikk inn*'. Det er et faktum at man bare kan trå inn i graver som er rommelige nok til at andre mennesker kan tre inn i dem. Jeg skal senere i denne boken også fremvise at Jesu grav som nylig ble funnet i Sirinagar i Kashmir var konstruert på samme måte som graven i Jerusalem. Det er noe spesielt ved denne lignelsen av gravene og funderer man nøye over vil det føre til en svært viktig konklusjon (det skal tas opp senere i boken).

Blant vitneutsagnene i evangeliene finner vi også Pilatus ord slik de er blitt gjengitt i Markus evangelium: 'Det led mot kveld og det var helgeaften, det vil si dagen før sabbaten. Josef fra Arimatea, en høyt aktet rådsherre, som selv ventet på Guds rike, våget seg da inn til Pilatus og ba om å få Jesu legeme. Pilatus fant det underlig at han allerede skulle være død.'[13] Dette viser at selv ved korsfestelsen oppsto det tvil om Jesus virkelig var død, og det var Pilatus som tvilte, han var den som visste etter erfaring, hvor lang tid det tok for et menneske å dø på korset.

I evangeliene finner vi også følgende vers, 'Det var helgaften, og de døde måtte ikke bli hengende på korset over sabbaten, for denne sabbaten var en stor høytidsdag. Jødene ba derfor Pilatus om at bena måtte brytes på dem, og likene bli tatt ned. Soldatene kom da og brøt bena først på den ene så på den andre som var blitt korsfestet sammen med Jesus. Da de kom til Jesus, så de at han alt var død, og de knuste ikke hans ben. Men en av soldatene stakk ham i siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann.'[14] Det var som sagt, en skikk blant jødene at man knuste bena på de korsfestede etter å ha tatt dem ned fra korset. Jesus og de to andre tyvene ble tatt ned av korset og soldatene knuste bena på de to andre, men unngikk med vilje å knuse bena på Jesus. Vitneutsagnet forteller oss at når de kjørte spydet i ham, rant det blod ut av hans kropp. I en død kropp pleier blodet å stivne. Det viser seg altså at dette var et resultat av en sammensvergelse. Pilatus var en gudfryktig og godhjertet mann, men

---

[13] Markus 15: 42-44

[14] Johannes 19: 31-34

han kunne ikke vise sin støtte til Jesus på grunn av frykten for keiseren, og fordi jødene hadde erklært Jesus som en oppører. Keiseren fikk aldri æren av å ha møtt Jesus, men Pilatus var heldig for han ikke bare møtte Jesus, men viste ham også sin støtte. Evangeliene viser tydelig at Pilatus ikke ønsket å la Jesus lide døden på korset. Pilatus besluttet flere ganger å la Jesus slippe fri, men jødene truet ham ved å si at hvis han slapp Jesus fri, ville han være illojal mot keiseren, for de mente at Jesus var en opprører og ønsket selv å bli konge.[15] I tillegg førte drømmen Pilatus hustru hadde, til at de ble nødt til å hjelpe Jesus, for de visste at ellers ville det gå dårlig med dem.

Jødene var onde og kunne i det skjulte melde fra til keiseren om Pilatus og hans beslutning; så Pilatus måtte legge en lur plan for å redde Jesus. For det første ordnet han det slik at korsfestelsen fant sted på fredagen, noen timer før solnedgang og natten til sabbaten. Pilatus var velvitende om at reglene i jødenes lov tillot jødene å beholde Jesus på korset kun til kvelden falt, og etter det var det ulovlig og straffbart å la noen henge på korset. Alt ble fulgt i overensstemmelse med dette; Jesus ble tatt ned fra korset før kvelden. Det er usannsynlig at tyvene som ble korsfestet sammen med Jesus fortsatt skulle være i live, mens Jesus skulle dø innen to timer. Det var snarere en unnskyldning for å unngå å få Jesus ben knust etter korsfestelsen. Faktumet at begge tyvene var i live da de ble tatt ned fra korset, er i seg selv et tilstrekkelig bevis for ethvert fornuftig menneske, at også Jesus må ha vært i live. Det var vanlig at ofre ble tatt levende ned fra korset og de døde først under benknusingsprosessen. Ønsket man at ofret skulle dø på korset lot man ham henge i flere dager uten vann og brød. Men Jesus opplevde ingen av disse tilstandene, han hang ikke på korset i flere dager og hans ben ble heller ikke knust. Ved å spre ryktet om at han var død, ble jødene lurt til å glemme hele saken. De to andre tyvene overlevde korsfestelsen, men ble umiddelbart drept ved at man knuste bena på

[15] Johannes 19: 12

dem. Hvis de begge overlevde måtte det ha vært merkelig om ikke Jesus også hadde gjort det samme.
En mann ved navn Josef var til stede da Jesus ble tatt ned fra korset. Han var en beæret venn av Pilatus og en velkjent og betydningsfull mann i det området. Han var i tillegg også en skjult disippel av Jesus. Jeg vil tro at det var Pilatus forslag at Josef skulle komme og gjøre krav på Jesu såkalte 'døde kropp', og siden han var en mektig mann, kunne ikke jødene sette seg opp mot ham. Slik gikk det, Josef tok med seg Jesus som da var erklært død, og førte ham til et kammer i nærheten. Kammeret var stort og hadde et vindu. Det var konstruert på samme måte som de andre gravene på den tid, meget romslig og med en åpning var det plassert et sted hvor jødene ikke pleide å være. Det var på anmodning fra Pilatus at Jesus ble plassert i dette kammeret.
Disse begivenhetene fant sted i det fjortende århundret etter Moses død og Jesus var gjenoppretteren av den israelittiske loven i det fjortende århundret. Siden tidligere profeter hadde etterlatt seg profetier som pekte på at Messias advent ville finne sted akkurat i denne tid, var også jødene på leting etter den Utlovede Messias i det fjortende århundre. Men, akk ja! Jødenes uverdige prester gjenkjente ikke tiden og erklærte den utlovede Messias for en bedrager. I tillegg kalte de ham en *kafir*, vantro, og de framsatte fatwa (d.v.s. dødstiltale) mot ham og dro ham fremfor retten.
Det virker som om Gud hadde en mening med at nettopp det fjortende århundre ble en tid da menneskene ble hardhjertet, prestene mer opptatt av det verdslige, og det gjorde dem blinde, slik at de forvandlet seg til fiender av sannheten. Hvis man sammenlikner det fjortende århundret etter Moses og det fjortende århundret etter Profeten Muhammad,[sa] vil man oppdage at i hver av disse tilfellene kom det en mann, som hevdet å være den Utlovede Messias og hver av dem kom med en sann erklæring og de var sendt av Gud. Men hver av dem ble møtt med sterk motstand og prestene erklærte dem som vantro. De ble kalt for bedragere og ført frem for retten, i det ene tilfelle var det en romersk rett, i det andre en britisk. Men de begge

ble frifunnet og både de jødiske og muslimske prestene tapte kampen. Gud bestemte at begge disse skulle få et stort og sterkt fellesskap. Så selv om disse periodene var en smertefull og vanskelige tid for de utlovede, oppnådde de også mye velsignelse.
Et annet vitneutsagn som støtter faktumet at Jesus ikke kan ha dødd på korset, finner vi i det 26. kapitlet av Matteus evangelium, vers 36-46. Der berettes det om at Jesus på forhånd gjennom åpenbaring ble informert om sin forestående arrestasjon, og han tilbrakte hele natten i bønn og gråt til sin Herre. Han hadde rikelig med tid og det tilbrakte han i bønn. Han ba i slik ydmykhet at det var umulig at hans bønn ikke skulle bli hørt. Det er i bunn og grunn helt umulig at Guds utvalgte roper i nød og Gud ikke svarer deres bønn. Hvordan kunne det være mulig at Jesu bønn, som han ba i en nødlignende tilstand og med slik smerte gjennom hele natten, ikke skulle bli hørt? Jesus hadde jo sagt, 'Faderen i himmelen hører på meg.' Hvordan kunne da Faderen avvise Jesu bønn, når han ropte i nød om å unnslippe døden på korset? Det ville bety at Faderen ikke hørte Jesu bønn og følgelig ville det motsride Jesu ord. Evangeliene viser at Jesus hadde stor tro på bønn og han var sikker på at hans bønn ikke hadde gått tapt. Derfor, da han ble arrestert og korsfestet og omstendighetene ikke var slik han hadde forventet (han hadde jo bedt om å unnslippe døden på korset, og under de omstendighetene virket det uunngåelig), utbrøt han '*Eli, Eli lama sabachthani,*' d.v.s., 'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Det viser at Jesus hadde trodd på sine bønner og derfor trodde han ikke at det ville gå så langt at han ble korsfestet. Evangeliene beretter at Jesus var sikker på at hans bønn var blitt hørt og akseptert av Gud, og hans tårefylte bønnefall gjennom natten, ikke på noen måte ville gå tapt. Gud hadde vist ham troen på bønn og denne læren formidlet han videre til sine disipler og han sa til dem, 'når dere ber, vil deres bønn bli hørt.' Videre berettet Jesus en fortelling om en dommer, som hverken fryktet mennesket eller Gud og målet med denne beretningen var å vise disiplene at Gud besvarte de bedendes bønn. Selv om Jesus allerede visste at det var en stor lidelse som ventet ham, fortsatte han likevel; som alle oppriktige

mennesker, med å be til sin Herre i tro om at ingenting var umulig for Gud. Han trodde at Gud alene kunne bestemme om noe kunne finne sted eller ikke. Derfor ville avvisning av Jesu bønn rokke ved disipelens tro. De hadde vært vitne til hvordan en stor profet som Jesus hadde grått seg gjennom natten og bedt med slik brennende lidenskap for Guds hjelp. Ville det ikke virke nedbrytende på disipelenes tro? Ville det ikke ha vært en vanskelig påkjenning for deres tro om hans bønn ikke ble hørt? Derfor var det et tegn fra den Barmhjertige Gud at han hørte Jesu bønn og det er helt sikkert at Gud godtok hans bønn ved Getsemane.

Det er også et annet viktig punkt i denne sammenhengen. Vi vet at det ble gjort i stand en sammensvergelse for å få Jesus drept, og med dette målet for øyet, samlet overprestene og de skriftlærde seg sammen i embetsboligen til øverstepresten, Kaifas, for å legge en plan for å få Jesus drept. På samme måte ble det laget i stand en slik sammensvergelse for å få Moses drept, og også den Hellige Profeten [sa] opplevde det samme. En hemmelig konsultasjon fant sted på et sted kalt Dar-ul-Nadwa, hvor det ble planlagt å få Profeten[sa] drept. Men den Mektige Gud reddet begge de store profetene fra de ondes planer. Jesus kom etter Moses og før den Hellige Profeten.[sa] Hvorfor ble ikke Jesus reddet når han ba med større voldsomhet enn de to andre? Hvorfor hørte ikke Gud Jesu bønn når Han hørte Sine andre tjeneres bønner og hindret de onde i sine planer? Ethvert oppriktig menneske vet gjennom erfaring at bønn i en nødstilstand og i lidelse blir hørt, og for et oppriktig menneske er nettopp den vanskelige tiden, en tid for guddommelige tegn. Det har jeg min personlig erfaring på. For to år siden ble jeg falskt anklaget for medvirkning i et mordforsøk. Det var en kristen lege ved navn, Dr. Martin Clark, som satt med politisk makt over Amristar i Punjab. Han la fram sin anklage for retten i Gurdaspur distriktet, hvor han påsto at jeg hadde sendt en mann ved navn, Abdul Hamid for å drepe ham. Det hendte i denne saken at jeg møtte motstand fra flere beregnende personer tilhørende tre forskjellige trosretninger, altså kristne, hinduer og muslimer. De alle forsøkte sammen sitt ytterste på å få meg dømt. De kristne prestene viste meg

motstand fordi jeg prøvde, og fortsatt prøver, å befri menneskeheten fra de falske ideene om Jesus, som kristne vedlikeholder og underholder folk med. Og det var den første erfaring jeg hadde med dem. Hinduene derimot var ergelige fordi jeg hadde gitt løfte om en profeti angående døden av en Pandit ved navn, Lekh Ram og denne profetien gikk i oppfyllelse innen den bestemte tiden. Han døde slik det var blitt profetert om, og det var et grusomt tegn fra Gud. På samme måte viste de muslimske mullahene sitt sinne fordi jeg motsatte meg deres ideer om ankomsten av en blodig Messias og deres syn på doktrinen om jihad. Derfor kom viktige personer fra disse tre trossamfunnene sammen med formål om å finne bevis for å få meg tiltalt og dømt for mordforsøk, slik at jeg enten ble hengt eller satt i fengsel. I Guds syn var de urettferdige og allerede på forhånd informerte Gud meg om deres hemmelige sammenkomster. Samtidig ga Gud meg et gledelig budskap om min endelige frifinnelse. Disse sanne åpenbaringene fra Gud ble på forhånd formidlet til hundrevis av mennesker, og etter åpenbaringene ba jeg til min Gud; O' Herre! redd meg fra denne lidelse. Jeg fikk da svar gjennom åpenbaring at Gud skulle redde meg og renvaske meg fra den falske anklagen som var blitt reist mot meg. Denne åpenbaringen ble også verbalt meddelt til mer enn tre hundre mennesker og en del av dem lever fortsatt. I retten førte mine fiender fram falske vitner, vitner tilhørende disse tre forskjellige trossamfunnene, som avga sine forklaringer mot meg og nesten 'beviste' meg skyldig. Men så skjedde det slik at fakta i saken ble, ved hjelp av Gud, avslørt på forskjellige måter framfor forhørsrettsdommeren, som skulle avgjøre saken. Han het Kaptein W. Douglas og var den assisterende kommissæren av Gurdaspur. Han var overbevist om at tiltalen var falsk, så han tok ingen hensyn til Dr. Martin, som i tillegg også var en misjonær, og dommeren fulgte sin rettferdighetssans og aviste hele saken. Dermed viste det jeg hadde proklamert, om min frifinnelse på basis av guddommelige åpenbaringer til alle mennesker og i folkelige forsamlinger, seg å være sant, til tross for den farlige utviklingen av omstendighetene. Dette tjente til å styrke mange i sin tro. Det stoppet ikke her! Flere lignende

tiltaler og anklager om min påståtte kriminelle karakter ble reist mot meg på bakgrunn av tidligere anklager, og sakene ble ført til retten. Men før jeg kunne stevnes for retten, ble jeg alltid på forhånd informert av Gud, om sakens sannhet og resultatet, og hver gang ble jeg overlevert et gledelige budskapet om frifinnelse.
Målet med å fortelle dette er å vise at Gud den Allmektige utvilsomt hører på bønn, særlig hvis Hans trofaste tjenere søker til hans dør når de undertrykkes. Han lytter til deres klager og hjelper dem på merkelige måter. Jeg er selv et vitne på dette. Hvorfor ble da ikke Jesu bønn, som han hadde sagt i slik lidelse, hørt av Gud? Tvert imot ble hans bønn faktisk hørt, og Gud reddet ham. Gud skapte forhold på jorda og himmelen for å redde Jesus. Profeten Yahya, også kalt for Johannes døperen, hadde ingen mulighet til å be, for hans tid hadde kommet. Men Jesus fikk en hel natt for å be, og han ba hele natten. Han kastet seg i ydmykhet foran sin Herre. Gud hadde på sin side villet at Jesus skulle gi uttrykk for sin smerte og be om befrielse fra korset. Så Herren, i samsvar med Sin evige praksis, hørte på Jesus bønn. Da Jesus ble korsfestet, hånte jødene ham fordi han stolte på sin Gud, og de sa; hvorfor reddet ikke Gud ham? De var løgnere og de tok feil. Gud ugyldiggjorde alle planene jødene hadde og reddet Sin Kjære Messias fra korset og dermed også forbannelsen. Jødene tapte til slutt.
Blant evangelienes vitneutsagn, finner vi et vers i Matteus evangelium som sier følgende: 'Og slik skal straffen komme over dere for alt det uskyldige blod som er blitt utløst på jorden, helt fra drapet på den rettferdige Abel og like til drapet på Sakarja, sønn av Barakia, som dere slo ihjel mellom templet og alteret. Sannelig, jeg sier dere: Alt dette skal ramme denne slekt!'[16] Tenker man fornuftig over dette verset vil man si seg enig i at Jesus (fred være med ham) sier klart at jødenes drap på profeter tok slutt med drapet på profeten Sakarja, og etter det vil ikke jødene makte å drepe en profet. Det er en stor profeti som tydelig peker på at Jesu (fred være med ham) død, ikke vil være

[16] Matteus 23: 35-36

et resultat av korsfestelse, men at han vil bli reddet fra korset og dø en naturlig død. Hvis Jesus skulle lide døden ved å bli drept av jødene som Sakarja, ville han selvfølgelig gitt et frampek om sin egen død i versene.

Det er også feil å hevde at Jesu død var resultat av en soning, og at jødene dermed ikke begikk noen synd da de drepte Jesus. Det er ikke noe holdbart argument, for i kapittel 19, vers 11, i Johannes evangelium sier Jesus tydelig, at jødenes forsøk på å drepe ham ville gjøre dem skyldige i en stor synd. En rekke andre steder påpekes det stadig at de, på grunn av måten de behandlet Jesus på, har i Guds øyne gjort seg skyldige til straff.[17]

I et vers i Matteus evangelium finner vi følgende: 'Sannelig, jeg sier dere: Noen av dem som her står, skal ikke smake døden før de ser Menneskesønnen komme i sitt rike.'[18] Likeledes finner vi et vers i Johannes evangelium: 'Om jeg vil at han (d.v.s. Johannes) skal leve (d.v.s. i Jerusalem) til jeg kommer'[19] Sagt med andre ord 'hvis jeg vil, vil ikke Johannes dø til jeg kommer igjen' Disse versene beviser at Jesus tydelig hadde lovet at når han kom tilbake, ville noen av hans troende fortsatt være i live og Johannes skulle være en av dem. Dermed var det helt uunngåelig at også denne profetien skulle gå i oppfyllelse. Kristne var også enige om at Jesu komme måtte skje mens enkelte av hans troende fortsatt var i live, det var helt nødvendig for at denne profetien skulle gå i oppfyllelse og at det som var lovet i profetien skulle finne sted. På basis av dette sier kristne seg enige i at Jesus kom til Jerusalem, da byen forfalt og Johannes, som fortsatt var i live fikk sett Jesus. Men kristne sier ikke at Jesus virkelig kom ned fra himmelen, ledsaget av de tegn som var blitt lovet ved hans komme. I følge dem viste Jesus seg for Johannes i en drøm og dermed innfridde profetien. Jeg mener at det er en svært dårlig tolkning, som er blitt tatt i bruk for å unngå og å skjerme for kritikken. Denne

[17] Matteus 26: 24
[18] Matteus 16: 28
[19] Johannes 21: 22

tolkningen er så opplagt uholdbar og feil at det er ingen hensikt i å motbevise det. Det er klart at hvis Jesus bare måtte vise seg for noen i en drøm eller visjon, ville det være latterlig å utstede en profeti om det.[20] Jesus hadde jo også vist seg for Paulus en gang lenge før det. Det viser seg at denne profetien i vers 28, av kapittel 16 i Matteus evangelium, har skapt panikk blant prestene, og de har ikke klart å gi en rasjonell forklaring som samsvarer med deres tro. Det var vanskelig for dem å hevde at Jesus ankom jorda i pomp og prakt da Jerusalem falt, og hans ankomst var som lynet når det faller og blender alle med sitt lys, slik at alle fikk sett ham. Samtidig er det ikke enkelt for dem å overse dette utsagnet: Noen av de som står her vil ikke smake døden før de har sett Menneskesønnen komme i sitt rike. Derfor, som resultat av en overfladisk tolkning trodde de heller på at Jesus viste seg for Johannes i en visjon. Men dette er ikke sant, for oppriktige tjenere av Gud viser seg alltid i visjoner for den utvalgte, og i visjon er det ikke nødvendig at de bare opptrer i en drøm, de kan også bli sett i en våken tilstand. Jeg har selv opplevd dette fenomenet. Jeg har sett Jesus (fred være med ham) en rekke ganger i *Kashf*, (d.v.s. en visjon i våken tilstand), og jeg har møtt noen andre profeter mens jeg har vært ved min fulle bevissthet. Jeg har også sett vårt Overhode, Mester og Leder, den Hellige Profeten Muhammad (måtte Allahs fred og velsignelse være med ham) mange ganger i våken tilstand. Jeg har opplevd å snakke med ham, og det i en slik klar tilstand av våkenhet at søvn eller døsighet var ikke i nærheten av det. Jeg har også møtt noen døde ved deres graver eller ved andre steder. Jeg har møtt dem i våken tilstand og jeg har snakket med dem. Jeg vet med sikkerhet at møte med de døde i en våken tilstand er fullt mulig, og vi kan ikke bare møte dem, men også snakke med dem og håndhilse på dem. Det

---

[20] Jeg har sett at enkelte mullaher tolker Matteus 16: 28, på en mye mer overdrevet måte enn til og med kristne. De hevder at Jesus oppga det som tegn på sitt komme at noen fra hans tid ville fortsatt være i live, og blant dem også en disippel. Derfor er det også nødvendig at denne disipplen fortsatt lever. De mener at han lever skjult et eller annet sted i fjellene og venter på Messias komme!

virker ikke som om det er noe forskjell mellom en opplevelse av denne tilstanden og vanlig våken tilstand. Det føles som om det er en del av denne verden, man er i besittelse av de samme ører, samme øyne og den samme tungen, men slik er det ikke. En nøye refleksjon avslører et helt annet univers. Verden eier ikke erkjennelse av denne formen for opplevelse, for verden lever et liv i likegyldighet. Denne opplevelse er en gave fra himmelen; det er kun de som er blitt skjenket med nye oppfatninger og meninger, som blir belønnet med en slik gave.

Selv om Jesus viste seg for Johannes i en visjon, og han snakket med Johannes eller håndhilste på ham, har denne hendelsen ingenting med profetien å gjøre. Slike fenomener finner vi stadig eksempler på i verden. Jeg kan også, med Guds nåde, og om jeg vier min oppmerksomhet mot det, se Jesus eller en annen hellige profet i en våken tilstand. Men et slikt møte (i en visjon) oppfyller på ingen måte selve profetien (i Matteus, kapittel 16:28).

Så det som faktisk hendte var at Jesus visste at han ville bli reddet fra korset og ville flytte til et annet land, at Gud ville hverken la ham dø på korset eller ta ham vekk fra denne verden, helt til han fikk sett jødenes undergang med sine egne øyne. Han visste at han ikke ville dø så lenge fruktene av et rike, som de åndelig fremtredende blir belønnet med fra himmelen, ikke ble realisert. Jesus utstedte denne profetien for å gi sine disipler en forvissning om at de, om en liten stund ville være vitne til at de samme menneskene, som hadde løftet sverd mot ham ville bli drept med sverd i hans egen livstid, og i hans tilstedeværelse. Hvis bevis har noe verdi, ville dette beviset være av den største betydning for de kristne; at Jesus utgir med sin egen munn en profeti om at noen av dem ville fortsatt være i livet når han kom tilbake.

Man må legge merke til at det i evangeliene finnes to former for profetier angående Jesu ankomst: (1) Løfte om hans ankomst i de siste dagene, og da er hans ankomst av åndelig karakter. Det sammenlignes med Elias tilbakekomst i Jesu tid. Som Elias, er også Jesus ankommet vår verden i denne tid, og det er jeg, forfatteren. Jeg

er menneskehetens tjener og jeg har kommet som den Utlovede Messias i Jesus navn (fred være med ham). Jesus har gitt budskap om min ankomst i evangeliene. Velsignet er han, som med respekt for Jesus tenker med ærlighet og sannhet på min ankomst og dermed redder seg selv fra å snuble. (2) Den andre formen for profetier angående Jesus gjenkomst, er i virkeligheten blitt lagt frem i evangeliene som bevis på det livet, som med Guds nåde, forble intakt etter korsfestelsen. I samsvar med den nevnte profetien, reddet Gud Sin fremragende tjener fra døden på korset. Feilen kristne begår er å blande disse to sammenhengene og på grunn av det må de møte en rekke vanskeligheter. Kort sagt spiller verset i det 16. kapitlet i Matteus, en vesentlig rolle som bevis på Jesu flukt fra korset.

Et annet vers vi finner i Matteus evangelium er følgende: 'Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med stor makt og herlighet.' [21]

Dette verset betyr at Jesus (fred være med ham) sa at det vil komme en tid da det fra himmelen, d.v.s. som et resultat av guddommelig makt, vil kunnskap, argumenter og bevis komme til syne, og de vil ugyldiggjøre troen på Jesus guddommelighet, hans død på korset og påstandene om at han ble reist opp til himmel og vil en dag komme tilbake. Himmelen vil vitne mot de folk som fornektet profeten og sa han var falsk og også mot jødene, som på grunn av korsfestelse erklærte Jesus for å være forbannet. Bevis vil fremkomme som viser at Jesus hverken var forbannet eller at han døde på korset. Da vil alle verdens nasjoner, som hadde overdrevet og nedvurdert hans status jamre, og de vil føle seg skammelige over sin feil. På samme tid som disse faktaene blir synlige, ville folket se Jesu metaforiske ankomst, d.v.s. at i de samme dagene vil den Utlovede Messias ankomme verden. Han vil komme i Jesu ånd, og vise seg med strålende tegn og med slik glans og makt at hele verden vil gjenkjenne ham.

---

[21] Matteus 24: 30

Videre tolkning av verset gir oss et bilde på at Gud med vilje, formet Jesu personlighet og begivenhetene i hans liv, nettopp fordi Han visste, at noen folk ville overdrive Jesu status mens andre ville nedvurdere ham. Vi vet at det er folk, som har opphøyet Jesu status til de grader, at de rett og slett tror på at Jesus var et utenomjordisk vesen og ikke tilhørte kategorien menneske. De tror ikke på at han døde, men sitter fortsatt levende på himmelen. Andre hevder at han døde på korset, ble oppreist fra de døde og reiste opp til himmelen hvor han besitter alle guddommelige krefter, d.v.s. at han er gud i seg selv. Så har vi jøder, som påstår at Jesus døde på korset og dermed er (måtte Allah forby) forbannet. Han er blitt gjenstand for evig fordømmelse og vrede. Ifølge dem er Gud misfornøyd med Jesus og anser ham som en forhatt fiende, han er en løgner og en svindler. De hevder (måtte Allah tilgi meg for å si dette), at han er en *kafir*, en vantro og at han ikke er sendt av Gud. Disse påstandene om Jesus var så urettferdige at Gud var nødt til å renvaske Sin sanne profet for slike påstander. Verset som jeg har nevnt ovenfor gir uttrykk for det. Det fortelles at alle folk på jorda ville jamre, d.v.s. ethvert folk, som kommer under begrepet nasjon, vil jamre den dagen. De vil slå seg selv på brystet og gråte og de vil jamre mye. Kristne bør lese dette verset nøye, fordi det inneholder en profeti om at når Messias kommer vil ethvert folk bryte ut i klagerop. Utgjør ikke kristne også et folk? Hvorfor skal ikke de også være blant de jamrende? Ifølge profetien vil de være blant dem som skal bryte ut i klagerop, så hvorfor søker de ikke sin frelse. Jesus sier tydelig i verset at ved Messias ankomst vil ethvert folk på jorda bryte ut i klagerop. Ethvert folk som hevder at de ikke vil være av de jamrende, fornekter Jesus. Det er viktig å legge merke til at denne profetien er rettet mot nasjoner og ikke små felleskaper. Vår menighet vil ikke være av de jamrende fordi vi ikke er noe stort fellesskap som kan kalles en nasjon, dermed er ikke denne profetien beregnet til oss. Men kristne, muslimer og jøder, utgjør alle sammen nasjoner, og det er først og fremst disse, at denne profetien sikter til og det er de som vil være blant de klagende. En profets utsagn kan ikke være løgn.

Denne profetien gikk i oppfyllelse i vår tid, fordi sannheten, som nå er lagt frem vil avsløre alle løgnene om Jesus, og alle nasjoner vil angre og bryte ut i klagerop. Kristnes gledesrop om Jesu guddommelighet vil forandre seg til sorgens skrik, muslimene som både dag og natt, insisterte på at Jesus dro levende opp til himmelen, vil gråte og klage og jødene, ja de vil tape alt.

I verset sies det at alle nasjoner på jorden vil sørge, her bør man merke seg at ordet 'jorden' omfatter området Balad-i-Sham (d.v.s. Palestina og Syria), som er tilknyttet alle disse nasjoner. Det er jødenes opprinnelige tilhørssted og tilbedelsested, de kristne er knyttet til det området nettopp fordi Jesus viste seg der og det første kristne fellesskapet spiret i og vokste ut fra dette området, og muslimene fordi de er arvingene av dette området til Dommens dag.

Et annet utsagn vi finner i Matteus evangelium er følgende: 'Gravene åpnet seg, og mange hellige som var døde, stod legemlig opp. Etter Jesu oppstandelse gikk de ut av gravene og inn i den hellige by, hvor de viste seg for mange.'[22] Denne beretningen i evangeliet forteller oss at etter Jesus oppstandelse kom hellige menn ut av deres graver og viste seg for mange. Det er ingen tvil om at denne beretningen umulig kan bekreftes av historiske fakta. Hvis det hadde utfoldet seg slik beretningen sier, ville selve Dommens dag allerede ha blitt utspilt i denne verden, og dermed ville det som er blitt holdt skjult som en prøvelse på tro og oppriktighet, blitt vist til alle og enhver. Tro ville bli borte, det ville ikke lenger være noe å tro og ethvert menneske, både den troende og den som fornekter, ville ha kjennskap til virkeligheten av den kommende liv. Det ville for dem bli en like innlysende og tydelig realitet slik eksistensen av solen og månen, eller vekslingen mellom natt og dag. I dette tilfellet ville tro ikke lenger ha en verdi eller være noe verdifult slik at den som tror kunne gjøre seg fortjent til en belønning.

Hvis det hadde foregått slik at hundrevis av profeter sendt til det israelske folket, og hudretusenvis av andre hadde stått opp av sine

---

[22] Matteus 27: 52

graver og ankommet byen, og det var for å bevise Jesu sannferdighet at et slikt mirakel var gjort i stand, ville jødene selvfølgelig ha hatt en glimrende mulighet til å forhøre de gjennoppståtte profetene, hellige menn og i tillegg sine avdøde forfedre om Jesus som hevdet å være gud virkelig var Gud eller kun en bedrager. Jødene var ivrige etter å forhøre de døde hvis de gjenoppstod. De ville selvfølgelig benyttet muligheten til å spørre ikke bare en, men flere tusen av de gjennoppståtte. At et så stort antall av de døde var kommet til live igjen, ville ha vært en hendelse med stor betydning og spenning i hvert hus. I ethvert hjem vil det ha vært stor snakk om dette miraklet og enhver ville spurt de gjennoppståtte om de visste at Jesus, som kalte seg Messias virkelig var en Gud? Men det viste seg at jødene fortsatte å fornekte Jesus og deres hjerter ble ikke mildere, de ble istedet mer hardhjertede. Det virker som om de gjennoppståtte ikke ga noe vitnesbyrd til støtte for Jesus. De må ha sagt at Jesus løy om sin guddommelighet og han utstøtte en løgn mot Gud. Derfor avsto ikke jødene fra sine onde handlinger, selv etter at tusenvis av profeter hadde oppstått og etter å ha drept Jesus fortsatte de å drepe de som trodde på ham.

Kan det tenkes at alle profeter fra Adam og til og med døperen Johannes hadde blitt reist ut av sine graver? Og at enhver av dem, da de ankom byen hadde erklært fremfor tusenvis av mennesker at Jesus, Messias, var Guds sønn, at han var Gud? Og i tillegg hadde hver av dem bedt jødene om å gi slipp på sin tidligere tro, og istedet tilbe Jesus for den som ikke gjorde det ville bli dømt til helvete, og til tross for dette glimrende beviset og beretninger sagt av tusenvis av hellige menn og profeter, skulle jødene likevel ikke avstå fra fornektelse av Jesus? Jeg personlig nekter å tro at dette kan ha vært tilfellet. Konklusjonen jeg får ut av dette er at hvis tusenvis av profeter, hellige menn og apostler hadde gjenoppstått til live må de sikkert ha gitt jødene et negativt inntrykk av Jesus, og de må ha vitnet imot Jesus. Det må være grunnen til at jødene fortsatte å avvise Jesu sannferdighet. Jesus hadde villet at jødene skulle tro på hans

guddommelighet, men selv etter vitnesforklaringer fornektet de at han var en profet.

Kort sagt, har slik tro en meget ond og skadelig virkning, for all prat om gjennoppståelse av hundrevis av døde mennesker eller hvilket som helst dødt mennesket, som Jesus før den tid hadde gitt liv til, tjener til absolutt ingen god nytte. Det ligger i menneskets natur at hvis det har vært ute og reist til et fjerntliggende land og etter flere år vender hjem, er det naturlig at han er ivrig på å fortelle de andre i sin hjemby om sine merkelige opplevelser, og berette dem underlige historier fra stedet han har vært og besøkt. Han vil selvfølgelig ikke holde sine opplevelser for seg selv eller være stum når han møter sitt folk etter en lang tid. Nei, tvert imot er de andre også raske på å spørre ham ut om hans reise og opplevelser. Det hender tilfeldigvis at det kommer et fattig mennesket til en by og han er ydmyk og beskjeden i sin opptreden, men likevel hevder han at han er konge over det landet de omreisende har besøkt og at hans kongelige status er mektigere enn andre konger, da vil folket naturligvis spørre de omreisende om dette er sant, og de omreisende vil kunne svare dem siden de har besøkt stedet, og dermed kan fortelle folket om denne mannen virkelig er det han utgir seg selv for å være. Det har sammenheng med påstanden om at Jesus vekket til live hundrevis av døde. Deres gjennoppståelse ville bare ha vært av betydning hvis de hadde vitnet i forsvar for Jesus og vist at han var den sanne profet, at han var det han utga seg for å være. Men det gjorde de visst ikke, istedet ser det ut til, fra slik forholdene senere utviklet seg, at de må ha vitnet mot Jesus og dermed gjort vondt verre. Jesus burde heller ha vekket til livet dyr istedenfor mennesker, det ville ha løst en rekke vanskeligheter! Hvis det heller hadde stått at Jesus gjennopplivet noen tusen okser, ville det nok ha vært 'fornuftig,' for i tilfelle det ble reist innvendinger om hva slags bevis disse døde dyrene hadde frembrakt, var det lett å si at det er dyr det er snakk om, de kan jo ikke snakke og dermed kunne de hverken gi noen forklaring til støtte for eller imot Jesus! Men de døde som Jesus frembrakte til livet var mennesker. Spør man dagens hinduer om, at hvis noen av deres forfedre hadde kommet tilbake til denne

verden og sagt til dere at en viss religion var sann, ville de da fortsatt ha noe tvil angående sannferdigheten av denne troen? Nei, ville de ha svart. Det finnes ingen mennesker i denne verden som ville forholdt seg til vantrohet og fornektelse etter en slik avsløring. Jeg må si at sikhene i vårt land har vist større klokskap når det gjelder å oppfinne slike historier. De hevder at deres Guru, Bawa Nanak ga liv til en elefant. Det er et mirakel som ikke er åpent for innvendinger, en elefant kan ikke snakke for seg og dermed kan den heller ikke avgi noen forklaring til fordel for Bawa Nanak eller imot ham. De mennesker som eier lite kunnskap vil nok tro på slike latterlige mirakler, men de fornuftige må møte kritikken og det er de som blir tvunget til å se virkeligheten i slike påstander.

Jeg har også på lik linje med kristne, mye kjærlighet og respekt for Jesus. Jeg kan til og med si at jeg har større forkjærlighet for Jesus enn kristne, fordi de kjenner ikke til denne mannen de tilber, men jeg har sett ham og jeg kjenner ham. Derfor avslører jeg det virkelige innholdet bak det som har blitt sagt i evangeliet angående gjennoppstandelsen av hellige menn og deres ankomst til byen.

La det da bli klart at denne hendelsen om at hellige menn våknet til live og ankom byen skjedde i en *Kashf* tilstand, d.v.s. det var en visjon som ble sett av noen få hellige folk, etter Jesus korsfestelse. Denne visjonen hadde en tolkning, et budskap slik alle visjoner i Guds Hellige bøker har hatt. Slik Josefs visjon hadde et bestemt budskap, var budskapet i denne visjonen at Jesus ikke hadde dødd en forbannet død på korset, for Gud hadde reddet ham fra det. Nå er spørsmålet hvor fikk jeg denne tolkingen fra? Jeg bygger det på tidligere bøker på fortolkning av drømmer og de anerkjente fortolkere av drømmer har også tolket slike drømmer på en lignende måte som støtter mine tolkninger. Jeg siterer nå en tolkning fra en gammel, men ledende kilde innen kunsten av drømmetolkning, forfatteren av boken T'atirul-Anam. Se på side 289 i boken, *Kitab T'atirul-Anam fi T'abirul-Manam*, forfattet av Qutbuz Zaman Shaik Abdul Ghani Al-Nablisi. En oversettelse av teksten vil fortelle oss, at hvis noen ser i en drøm, visjon eller i en Kashf tilstand, at døde kommer ut av sine

graver og vandrer til sine hjem, kan det fortolkes som om en fange vil bli sluppet løs fra sin trelldom og ut av hendene på sine forfølgere. Denne fangen vil ha en stor og verdifull personlighet. Vi ser tydelig at denne tolkningen kan anvendes om Jesus og de hellige menn som ble reist ut av sine graver og visjonen kom med et budskap til de fornuftige, om at Jesus var blitt reddet fra korset.

Dette samsvarer med de mange referanser evangeliene tydelig peker ut, som bevis på at Jesus ikke døde på korset, men at han ble reddet fra det og flyktet til et annet land. Jeg tror at det jeg har fortalt opp til nå, skulle være tilstrekkelig for de fordomsfrie.

Det er sikkert noen som fortsatt lurer på hvorfor evangeliene gjentatte ganger påpeker at Jesus døde på korset og etter å ha gjenoppstått, dro til himmelen. Jeg har allerede gitt et generelt svar på dette. Jesu møte med sine disipler etter korsfestelsen, hans reise til Galilea, det faktumet at han faktisk spiste brød og kjøtt, at han viste frem sine sår, og i tillegg overnattet med disiplene i Emmaus, hans hemmelige flukt fra Pilatus jurisdiksjon, ja det at han måtte flykte fra sitt land og reise i fryktens skygge, var en praksis de fleste profeter har måttet gjennomgå. Alle disse begivenhetene er avgjørende bevis på at Jesus ikke døde på korset, at hans kropp beholdt sin jordiske karakter og gjennomgikk på ingen måte noen forandring.

Det finnes ingen bevis i evangeliene som tyder på at noen så Jesus bestige himmelen. Hvis det hadde eksistert noen ville de ikke være verdt å feste seg ved, for det virker som om forfatterne av evangeliene hadde en vane til å gjøre en mygg til en elefant, forstørre små ting til store. For eksempel når den ene påstår at Jesus var Guds sønn, hevder den andre at han var en Gud, den tredje utstyrer ham med hele universets makt og den fjerde sier rett ut at han er overalt og det er ingen Gud unntagen han. Kort sagt driver slike overdrivelser dem langt av sted. Man ser at visjonen om de døde som ble vekket til live, blir tolket bokstavelig som om de døde virkelige hadde kommet ut av sine graver, ankommet Jerusalem og besøkt sitt folk. Man ser hvordan en 'fjær' er blitt forvandlet til 'fem høns', mange millioner høns. Når fakta blir overdrevet i så stor grad, blir det vanskelige å finne fram til

sannheten. Det er viktig å ta i betraktning at disse evangeliene som anses som Guds hellige bøker, inneholder absurde påstander, f.eks. sies det at hvis Jesu arbeid skulle bli samlet ned i en skrift ville det ikke være plass nok på jorda for en så stor bok! Er slike overdrivelser veien til ærlighet og sannhet? Hvis Jesu arbeid var så omfattende at det var umulig å få det nedskrevet, hvordan var det mulig at dette arbeidet var begrenset til en tidsperiode på kun tre år?
Et annet problem med evangeliene er at det er feil i referanser til noen av de tidligere bøkene, de er ikke engang nøyaktige i Jesu slektshistorie. Gjennom evangeliene bevises det at disse menneskene var så sløve i deres forståelse og dømmekraft, at enkelte av dem til og med antok Jesus for å være en ånd. Evangeliene har gjennom tidligere tider blitt anklaget for å ikke ha bevart det opprinnelige i sine tekster, og det har eksistert og fortsatt eksisterer en rekke andre bøker som er blitt kalt for evangelier. Så hvorfor skulle vi avvise dem og akseptere innholdet i de nåværende evangeliene som sannferdig? Ingen kan hevde at de andre evangeliene inneholder slike uberettigete overdrivelser slik det er å finne i disse fire nåværende evangeliene. Det overraskende er at de på den ene siden hevder at Jesus var en oppriktig mann og at hans personlighet var uten feil, men på den andre siden retter de anklager mot ham, som er uverdige for ethvert oppriktig menneske. I samsvar med Toraens lære, var det vanlig at israelittiske profeter hadde hundrevis av koner, i håp om at de kunne formere en hel generasjon av oppriktige mennesker. Men det har aldri vært tilfelle at en profet har tillatt en uren og ugift kvinne, kjent som en av synderne i byen, å ta på ham med sine hender eller å smøre olje på hans hode, olje som var blitt kjøpt av penger hun hadde tjent til seg gjennom sine umoralske handlinger, og lot henne gni sitt hår mot føttene sine. Det er helt umulig at en profet kunne la en ukysk kvinne utføre dette. Det er bare gjennom tro på Jesu godhet at man kan unngå å åpne opp for slike mistanker. Det er ikke desto mindre et dårlig eksempel for andre. Kort sagt inneholder disse evangeliene mye som tyder på at de ikke har beholdt sin opprinnelige form eller at de som forfattet dem ikke var disiplene, men noen andre. Et eksempel på

dette finner vi i Matteus evangelium hvor det står følgende: Og dette ryktet spredte seg blant jødene og har holdt seg til denne dag.[23] Dette sies å ha blitt skrevet av Matteus. Men viser ikke dette at denne forfatteren av teksten må ha vært en person som levde etter Matteus død. I den samme teksten finner vi også følgende vers: Overprestene og de eldste kom da sammen, og de ble enige om hva de skulle gjøre. De gav soldatene mange penger og sa «Dere skal si at disiplene hans kom om natten og stjal ham mens dere sov».[24] Disse utsagnene er lite overbevisende og helt irrasjonelle. Hvis betydningen med disse utsagnene er å vise at jødene ønsket å skjule Jesu oppstandelse og bestakk soldatene for å hindre at miraklet skulle bli kjent i allmennheten, hvorfor var det da slik at Jesus, hvis oppgave var å forkynne jødene om dette miraklet, likevel holdt det skjult, og til og med forbød andre fra å avsløre det? Om det sies at han gjorde det fordi han var redd for å bli tatt, ville jeg stilt spørsmål tegn ved det. Hvilken grunn skulle Jesus ha for å frykte jødene, når han var blitt pådratt en forordning fra Gud og blitt vekket til livet fra de døde, og tiltatt seg et åndelig og strålende legeme? Jødene hadde ingen makt over ham lenger, for med sitt åndelige legeme var han jo langt utenfor rekkeviddene av den dødelige eksistens. Det er merkelig at på den ene siden hevdes det at Jesus ble gjenoppstått og tildelt et åndelig legeme, og med det åndelige legeme møtte sine disipler, utførte sin reise til Galilea og etter det steg opp til himmelen; men på den andre siden levde han hele tiden i frykt for jødene. Han flyktet fra jødene i hemmelighet og reiste 70 miles for å redde sitt liv, og hele tiden fryktet han at jødene skulle gjenkjenne ham og ta ham til fange. I tillegg ba han folk om å holde det hemmelig. Var dette nødvendig, når han var i besittelse av et åndelige legeme? Nei, Jesus hadde ikke tilegnet seg et åndelig legeme, han bar fortsatt på det samme sårede, dødelige legemet som var blitt reddet fra døden, og med frykt for jødene flyktet Jesus fra landet. Alt snakk som motstrider dette er

[23] Matteus 28: 12-13
[24] Matteus 28: 12-13

absurd, slik som når det sies at jødene bestakk soldatene for å spre rykte om at disiplene hadde stjålet liket mens soldatene sov. Hvis soldatene sov, hvordan kunne de ha kjennskap til at det var disiplene som stjal liket eller at liket ble stjålet mens de sov? Var bare det faktumet at Jesus lik ikke befant seg i graven nok til å hevde at han hadde reist til himmelen? Kan det ikke finnes andre grunner til at en grav er tom? Jesus kunne både møte jøder og Pilatus med sitt åndelig legeme, hvorfor skulle han frykte noen når han var i besittelse av et slikt strålende legeme? Men han konfronterte ikke jødene, og unngikk dem og han viste dem ingen bevis på sin oppstandelse, men istedenfor flyktet i frykt til Galilea. Derfor kan vi med god tro si at selv om han forlot graven, og det er sant at han møtte sine disipler, fikk han likevel ikke noe åndelig legeme. Hans legeme var det samme. Han følte den samme frykten for at jødene skulle ta ham til fange igjen. Les med oppmerksomhet, versene 7-10, i kapittel 28 av Matteus evangeliet. Disse versene viser tydelig at de kvinnene, som fikk høre av noen at Jesus fortsatt var i live og var på vei til Galilea, og at de skulle formidle det videre til disiplene, var glade for å høre dette, men de gikk med frykten for at Jesus igjen skulle bli tatt til fange av de onde jødene. Det niende verset i dette kapitlet forteller at kvinnene møtte Jesus da de var på vei til disiplene og Jesus hilste på dem og ba dem ikke engste seg for ham og gi beskjed til disiplene om å møte ham i Galilea. Han fortalte dem at han ikke følte seg trygg i byen og derfor skulle reise. Hvis Jesus på dette tidspunktet hadde oppstått fra de døde og tiltatt seg et åndelig legeme, burde han ha bevist jødene om sin oppstandelse. Han burde ha vist seg for jødene med sitt åndelig legeme. Jødene hindret ham ikke og kunne ikke ha hindret ham i å bevise sin oppstandelse, men det var Jesus selv som valgte å flykte. Hans flukt, hans behov for å spise, drikke og sove og det faktumet at hans kropp fortsatt bar tegn på sår som var blitt påført ham under korsfestelsen, var alle tydelige bevis på at han ikke døde på korset.

Kapittel II

Bevis på Jesu befrielse fra korset, hentet fra den Hellige Qurânen og pålitelige tradisjoner.

Den argumentasjonen jeg vil legge frem for dere i dette kapitlet vil være ubetydelig for de kristne, for de er ikke bundet av det den Hellige Qurânen og Hadith-bøkene sier om dette spørsmålet. Jeg ønsker likevel at også de kristne skal ha kjennskap til det mirakel som den Hellige Qurânen og vår Hellige Profet utførte: At den sannheten som er blitt kjent for oss først etter hundrevis av år, allerede ble erklært av den Hellige Qurânen og vår Hellige Profet. Den Allmektige Gud sier i Qurânen: *Jødene hverken myrdet Jesus eller drepte ham på korset; nei, de bare trodde at Jesus døde på korset, men de hadde ingen bevis som kunne tilfredsstille og overbevise dem om at Jesus (måtte Allahs fred være med ham) virkelig døde på korset.*[25]
I disse versene sier Den Allmektige Gud tydelige, at selv om det er sant at Jesus ble hengt på korset, og jødene var fastbestemt på å drepe ham, er det likevel feil av både kristne og jøder å hevde at Jesus døde på korset. Gud skapte forhold som reddet Jesus fra døden på korset. Nå, hvis man er oppriktig vil man kunne innse at kritikken som den Hellige Qurânen retter mot jøder og kristne, viser seg å være helt riktig. Dagens høytstående forskning har vist at Jesus umulig kunne ha dødd på korset. Et studie av dokumenter viser dessuten at jødene aldri har klart å gi et svar på hvordan Jesus kunne ha avlidet på korset etter to til tre timer, når hans ben heller ikke ble knust?
Enkelte jøder har, for å unnslippe kritikken, påstått at Jesus ble drept med et sverd. Men vi vet at jødenes tidligere bøker motbeviser denne påstanden. Gud med Sin Storhet og Makt sørget for at jorden ble mørklagt slik at Jesus skulle bli reddet. Et jordskjelv fant sted, Pilatus hustru fikk en drøm, natten til sabbatsdagen var nær og det var et

[25] Se vers 158, Sura Al-Nisa, del 6 i Quranen

upassende tidspunkt å korsfeste noen. I tillegg vet vi at Pilatus var redd på grunn av drømmen, og han var innstilt på Jesu befrielse. Alt dette fant sted samtidig og var blitt gjort istand av Gud; nettopp for å redde Jesus. Jesus ble lagt i en bevisstløs tilstand, slik at folk skulle tro han var død. Gjennom skremmende tegn, som jordskjelv, ble jødene feige på grunn av frykt for en Himmelsk straff. De ble også redde for at kroppene skulle forbli hengende på korsene natten til sabbaten. Jødene gikk med på å tro at Jesus var død, det var mørkt og det kom et jordskjelv, som skapte stor uro. De tenkte dessuten på sine hjem og sine barn, om hvordan de hadde det under et slikt mørke og jordskjelv? De følte selvfølgelig frykt; for hvis dette mennesket var en løgner, en vantro, hvorfor viste da slike mektige himmelske tegn seg i hans lidelse, tegn som aldri før var blitt vist? De var så forvirret at de ikke var i stand til å bekrefte om Jesus virkelig hadde dødd eller hvilken tilstand han befant seg i. Det var den guddommelige planen som lå bak alt dette. Disse hendelsene styrker den oppriktige til sterkere å tro på Gud, for Gud kan redde sine tjenere hvis han vil.

Den Hellige Qurânen inneholder også følgende vers: At hans navn skal være Messias, Jesus, Marias sønn, æret i denne verden og den kommende, en av dem som står Gud nær.[26]

Dette betyr at Jesus vil bli hedret og æret ikke bare i denne verden, men også i det kommende og nyte en storhet blant mennesker. Det er tydelig at Jesus på ingen måte opplevde å bli hedret i landet til Herodes og Pilatus. Han ble istedet vanæret. Antydningen om at han vil bli hedret i sitt andre komme, er grunnløs. Det er både imot de guddommelige bøkers lære og den evige guddommelige naturlov. Det er heller ingen ting som beviser dette. Sannheten er at Jesus, etter sin befrielse fra de forbannede menneskene, kom til Punjab-området og beæret dette stedet med sitt besøk. Gud belønnet ham med stor ære, fordi her møtte han de ti bortkomne stammene av Israels hus. Det virker som om de fleste av disse israelittene hadde konvertert til buddhismen, og noen av dem hadde gått over til en meget lavtstående

[26] Sura Al-Imran, vers 46

form for avgudsdyrkelse. Men med Jesu ankomst, kom de fleste tilbake på den rette vei. Jesu lære inneholdt formaningen om å tro på den kommende Profeten. De ti stammene, kjent som afghanere og kashmirere, ble alle omsider muslimer. Så Jesus kom med en stor ære til dette landet. I Punjab-området ble det nylig oppdaget en mynt som stammer fra Jesu tid og på mynten står Jesu navn, gravert på pali-skrift. Dette viser at Jesus må ha kommet til dette landet og mottatt kongelig ære, fordi en slik mynt må ha blitt laget på ordre fra en konge som tydeligvis har vært en tilhenger av Jesus. En annen mynt som ble funnet, bar en figur av en israelittisk mann. Det virker som om denne figuren også er Jesus. Den Hellige Qurânen inneholder et vers som sier at Jesus ble velsignet av Gud hvor han enn gikk. Og disse myntene beviser at Jesus oppnådde stor ære fra Gud og han døde ikke før han opplevde kongelig ære.

Qurânen nevner også følgende vers: *O Jesus, Jeg skal rense deg for disse anklagene. Jeg skal bevise din uskyld og fjerne alle anklager rettet mot deg av jødene og de kristne.* [27]

Dette er en storslått profeti som viser at Jødene hevdet at Jesus var forbannet, etter å ha blitt korsfestet, og dermed gikk tapt for Guds kjærlighet. Hans hjerte ble, slik ordet 'forbannet' tilsvarer, tomt for kjærlighet til Gud og han snudde ryggen til Gud. Hans hjerte ble innhyllet i et tykt slør av mørke; det foretrakk det onde og skydde det gode. Og han rev seg vekk fra Gud og søkte tilflukt hos Satan slik at det oppstod fiendeskap mellom ham og Gud. Også kristne anklaget Jesus for å være forbannet, men de er ufornuftige og sammenligner to helt motstridende og motsatte posisjoner; de erklærer Jesus som Guds Sønn, men de kaller ham også forbannet og de sier seg enige i at den som er forbannet er mørkets eller djevlenes sønn, eller til og med selve djevelen. Disse er de skitne anklagene rettet mot Jesus; og den Hellige Qurânen nevner den tid da Jesus vil bli renvasket for disse anklagene. Denne tiden som Qurânen nevner er vår tid.

[27] Sura Al-Imran, vers 56

Både den Hellige Qurânen og vår Hellige Profet har vitnet på at anklagene rettet mot Jesus, er helt uberettigede. Og i de fornuftiges øyne har dette vært et bevis på Jesu uskyld. Men dette beviset var for svakt til å kunne overbevise alminnelige mennesker. Så den guddommelige rettferdighet krevde at slik Jesu korsfestelse var en synlig og velkjent begivenhet, burde hans renhet også demonstreres på en like synlig måte. Derfor har Jesu uskyld ikke bare blitt bevist med et argument, men er demonstrert på en velgripelig måte. For tusenvis av mennesker har sett Jesu (fred være med ham) grav, som finnes i Srinagar i Kashmir. Jesus ble korsfestet i Golgata (Gilgit), det stedet ble kalt for *Sri* og på samme måte har hans grav blitt funnet på et sted som har et navn som begynner med de samme bokstavene, *Sri*, altså Srinagar, (byen er også kalt Gilgit). Det er slående at ordet *Sri* forekommer i begge stedsnavnene. Det virker som om byen, Gilgit, i Kashmir ble grunnlagt på Jesu tid, og ble bygget som et minnesmerke på begivenheten ved korset, og ble derfor kalt for Gilgit, d.v.s. *Sri*, på lik linje med byen Lhasa, som betyr 'byen til den som er verdig tilbedelse'. Denne byen bærer et hebraisk navn og ble også tydeligvis bygget på Jesu tid.

Det berettes i tradisjonsbøkene (Hadith), at Profeten skal ha sagt at Jesus ble 125 år gammel. Forresten er alle muslimske sekter enige om at det fantes to egenskaper i Jesus som var svært unike og som ikke hadde eksistert samtidig i en annen profet: 1) At han levde et liv helt til en alder av 125 år. 2) At han reiste mye rundt i verden og ble derfor også kalt for 'den reisende Profeten'. Dette beviser at dersom Jesus hadde blitt reist opp til himmelen i en alder av 33 år, ville beretningen om 125 år være usann, og han ville heller ikke ha fått reist så mye i en alder av 33 år. Men disse beretningene er tatt fra Hadith-samlinger som er pålitelige og velkjente blant alle muslimske sekter, mer kjent enn noe annet.

I en omfattende bok om Hadith, ved navn Kanz-ul-Ummal (bind 2) finner vi en hadith av Abu Huraira på side 34, som sier følgende: Gud henvendte seg til Jesus (fred være med ham) og sa: 'Å, Jesus! Flytt fra

et hus til et annet', det vil si reis fra et land til et annet, slik at du ikke skal bli gjenkjent og forfulgt.
Igjen i den samme boken finner vi en annen hadith, rapportert av Jabar, hvor det fortelles at Jesus pleide å reise mye, og at han reiste fra et land til et annet. Når natten falt, spiste han av det naturens vegetasjon hadde å tilby, og han drakk av rent vann.[28]
Denne boken inneholder en annen beretning fra Abdullah bin Umar. Det fortelles at den Hellige Profeten skal ha erklært at de mest beærete i Guds øyne er de fattige. Da det ble spurt hva fattig innebar, svarte Profeten at fattige var de som, slik Jesus Messias, flyktet fra sitt land med sin tro.[29]

---

[28] Bind 2, side 71
[28] Bind 6, side 51

Kapittel III

Bevis utledet fra bøker om medisin

Et annet meget viktig bevis på at Jesus overlevde korset er salven, kjent som Marham-i-Isa, eller Jesu salve. Den er å finne i hundrevis av medisinske bøker. Disse bøkene er utarbeidet av kristne, vantro, jøder og muslimer. De fleste av bøkene er veldig gamle. Forskning har vist at denne salven var kjent som en muntlig tradisjon blant flere hundretusener av mennesker, og ble senere skrevet ned. Allerede under Jesu tid, etter korsfestelsen, finner man et farmasøytisk verk skrevet på latin, der denne salven nevnes og det fortelles samtidig at den ble brukt til å lege Jesu sår. Dette verket ble så oversatt til flere språk og først i Mamun-al-Rashids tid ble det oversatt til arabisk. Den guddommelige viljen førte til at fremtredende leger tilhørende alle religioner; kristne, jøder, vantro og muslimer har alle nevnt salven i sine bøker og de har fortalt at disiplene lagde den til Jesus. Et studie av bøker i farmakologi viser at denne salven er meget brukbar for skader forårsaket av slag, fall og sår med store blødninger. Siden den inneholder 'myrra' forblir sårene desinfiserte. Salven er også nyttig i behandling av pest, og er bra for byller og alle slags sår. Det er fortsatt uklart om det var Jesus selv, som etter å ha lidd korsfestelsen, lagde denne salven med hjelp av guddommelige åpenbaring, eller om den var forberedt i samråd med andre leger. Salven inneholder spesielle ingredienser, f.eks. er 'myrra' en viktig del, og den nevnes i Toraen også. Salven leget Jesu sår i løpet av noen få dager. Innen tre dager var Jesus frisk nok til å kunne reise 70 miles til fots fra Jerusalem til Galilea. Denne salven reddet Jesu liv! Tallet på bøker som nevner dette faktumet er over tusen. Dessuten er denne oppskriften allmennkjent blant greske leger (fra tidligere gresk medisin), derfor finner jeg det ikke nødvendig å nevne titlene på alle bøkene, men nevner noen.

Listen over bøker hvor vi finner salven Marham-i-Isa, og hvor det også står at denne salven ble brukt for å helbrede Jesus sår:

Qanun, forfattet av Shaikh-ul-Rais Bu Ali Sina, bind III, side 133.

Sharah Qanun, forfattet av Allama Qutb-ud-Din Shirazi, bind III.

Kamil-us-Sanaat, av Ali Bin-al-Abbas Al-Majoosi, bind III, side 602.

Kitab Majmua-i-Baqai, Muhammad Ismail, Mukhatif az Khaqan, av Khitab pidar Mohammad Baqa Khan, bind II, side 497

Kitab Tazkara-i-Ul-ul-Albab, forfattet av Shaikh Daud-ul-Zareer-ul Antaki, side 303.

Qarabadin-i-Rumi, samlet i Jesu tid og oversatt til arabisk under Mamun al-Rashids styre. Se under hudsykdommer.

Umdat-ul-Muhtaj, skrevet av Ahmad Bin Hasan al-Rashidi al-Hakim. I denne boken er Marham-i-Isa og andre salver hentet fra hundre bøker, kanskje flere; alle har vært på fransk.

Qarabadin, på persisk og forfattet av Hakim Muhammad Akbar Arzani, hudsykdommer.

Shifa-ul-Asqam, bind II, side 230.

Mirat-ush-Shafa, av Hakim Natho Shah, manuskript, Hudsykdommer.

Zakhira-i-Khawarazm Shahi, Hudsykdommer.

Sharah Qanun Gilani, bind III.

Sharah Qanun Qarshi, bind III.

Qarabadin, forfattet av Ulwi Khan, hudsykdommer.

Ilaj-ul-Amraz, av Hakim Muhammad Sharif Khan Sahib, side 893.

Qarabadin, Unani, hudsykdommer.

Tuhfat ul-Momineen, Makhzan-ul-Adwiya, side 713.

Muhit Fi-Tibb, side 367.

Aksir-i-Azam, bind IV, av Hakim Muhammad Azam Khan Sahib, Al Mukhatab ba Nazim-i-Jahan, side 331.

Qarabadin, av Masumi-ul-Masum bin Karam-ud-Din Al-Shustri Shirazi.

Ijala-i-Nafiah, Muhammad Sharif Dehlavi, side 410.

Tibb-i-Shibri, ellers kjent som Lawami Shibriyya, skrevet av Syed Hussain Shibr Kazimi, side 471.

Makhzan-i-Sulaimani, oversatt av Aksir Arabi, side 599, av Muhammad Shams-ud-Din Sahib fra Bahawalpur.

Shifa-ul-Amraz, oversatt av Maulana Al-Hakim Muhammad Noor Karim, side 282.

Kitab Al-Tibb Dara Shakohi, forfattet av Nur-ud-Din-Muhammad Abdul Hakim, Ain-ul-Mulk Al-Shirazi, side 360.

Minhaj-ud-Dukan ba Dastoor-ul-Aayan fi Aamal wa Tarkib al-Nafiah lil-Abdan, skrevet av Arlatoon-i-Zamana wa Rais-i-Awana Abdul-Mina Ibn Abi Nasr-ul-Atta Al Israili Al-Harooni, (en jøde), side 86.

Zubdat-ul-Tabb, av Syed-ul-Imam Abu Ibrahim Ismail bin Hasan-ul-Husaini Al-Jarjani, side 182.

Tibb-i-Akbar, av Muhammad Akbar Arzani, side 242.

Mizan-ul-Tibb, av Muhammad Akbar Arzani, side 152.

Sadidi, skrevet av Rais-ul-Mutakalimin Imamul Mohaqq-i-qin Al-Sadid- ul-Kazrooni, bind II, side 283.

Hadi Kabir, forfattet av Ibn-i-Zakariya, Hudsykdommer.

Qarabadin, av Ibn-i-Talmiz, Hudsykdommer.

Qarabadin, av Ibn-i-Abi Sadiq, Hudsykdommer.

Alle disse bøkene nevnes som eksempler. Utdannede mennesker, spesielt leger, har god kjennskap til de fleste av disse. I tidligere tider, under det muslimske herredømmet, ble disse bøkene benyttet av flere viktige undervisningssentre, til og med lærde fra Europa studerte dem. Det er ikke den minste overdrivelse å påstå at disse bøkene gjennom århundre har vært kjent for millioner av mennesker og hundretusener av mennesker har studert dem fra ende til annen. Jeg kan med sikkerhet hevde at lærde fra Europa og Asia i hvertfall har hatt kjennskap til noen av disse bøkene som jeg har nevnt. Den tid da Spania, Kastmonia og Shatrin var sentre for utdanning med universiteter der, ble en bok, *Qanun*, forfattet av Bu Ali Sina, meget kjent. Det var et storartet medisinsk verk og det inneholdt oppskriften til Marham-i-Isa salven. Den stod på linje med andre bøker som, *Shifa, Isharat* og *Basharat* om vitenskap, astronomi og filosofi, som europeerne studerte og lærte med stor iver. På samme måte ble verk av Abu Naser Farabi, Abu Raihan Israil, Tahbit bin Qurrah, Hunain bin Ishaq og alle andre anerkjente lærde, samt de greske verk de oversatte, studert flittig og brukt i undervisningen. Man finner oversettelser av deres bøker i Europa til og med den dag idag.
Siden muslimske herskere var ivrige etter å forbedre legevitenskapen, utarbeidet de en rekke oversettelser av store greske medisinske bøker. I en lang periode fortsatte makten i khalifatet å gå fra hånd til hånd mellom konger som heller foretrakk å utvide kunnskapens grenser, fremfor sine territorielle. De sørget ikke bare for å få oversatt greske verk til arabisk, men inviterte fremtredende pandit fra India og ga dem god betaling for å oversette medisinske bøker og annen litteratur. Søkere etter sannhet står i stor gjeld til disse menneskene, for de gjorde oss alle en stor tjeneste da de oversatte bøker om medisin fra latin og gresk; bøker som inneholdt oppskriften på 'Jesu salve'. De registrerte samtidig at denne salven var blitt forberedt av disiplene, nettopp for å lege Jesu sår.
Lærde tilhørende den islamske epoke, som Thabit-bin Qurah og Hunain bin Ishaq, som begge var eksperter i medisin, vitenskap,

filosofi og dessuten hadde god kjennskap til det greske språket, oversatte boken Qarabadin. I oversettelsen beholdt de det greske ordet *Shailikha*, og skrev det ordrett på arabisk, nettopp for å vise og minne om at boken opprinnelig var et gresk verk. Derfor er ordet *Shailikha* en gjenganger i de fleste bøker.

Det er ingen tvil om at gamle mynter tilhørende tidligere tider er av stor verdi. De kan gi innsikt i og være løsningen på store historiske mysterier. Men gamle bøker, som har vært kjente for millioner av mennesker, blitt brukt som pensum ved flere kjente læresentre og fortsatt er gjeldende idag, har selvfølgelig langt større tyngde som bevismateriale enn mynter og innskrifter. Når det gjelder mynter kan det oppstå tilfeller av fusk, men kunnskapsbøker som fra den tid de ble utgitt, har vært allmennkjente blant millioner av mennesker og har blitt og fortsatt blir bevart av nasjoner, utgjør et så slående bevismateriale at mynter og innskrifter på ingen måte kan måle seg med dem.

Finnes det noen gammel mynt eller innskrift som har oppnådd en slik allmenn publisitet slik som boken Qanun av Bu Ali Sina? Kort sagt burde 'Jesu salve' utgjøre et avgjørende bevis for de som søker etter sannhet. Forkaster man et slik åpenlyst bevis, mister man tillit til all historisk vitnesbyrd.

Er det riktig å overse et slik mektig bevismaterialet?

O' rettferdige folk! Skynd dere til dette glimrende beviset, og tenk nøye over det. Fortjener et slikt tydelig bevis å bli oversett? Bør ikke vi dra nytte av sannhetens lys?

En annen påstand er at Jesus kan ha pådratt seg sår i en annen sammenheng enn korsfestelsen. Han kunne for eksempel ha falt fra et tak eller noe lignende, i sitt tidligere liv da han ennå ikke var kjent, og slaven kan ha blitt forberedt for å lege sårene han pådro seg i fallet. Men dette er absurd! For det første fordi bøkene nevner disiplene i sammenheng med forberedelsen av salven, og Jesus hadde ingen disipler før sitt kall. For det andre ble ikke Jesus regnet som en viktig person før sitt kall, og dermed ble heller ikke hendelser i hans liv før profetdømmet registrert. Forresten varte hans profetdømme

maksimum to til tre år og den eneste registrerte hendelsen hvor han ble skadet, er ved korset. Hvis noen fortsatt skulle være i tvil bør de fremskaffe bevis for sin påstand. Jeg har bevist min påstand, for den begivenheten vi referer til er bevist og aksepteres både av jøder og kristne, d.v.s. begivenheten ved korset. Påstanden om at Jesus kan ha skadet seg i et tidligere stadium av sitt liv er ikke historisk bevitnet og dermed er det ikke noe håndfast bevis. Å likevel holde fast ved en slik påstand tross alle motbevisene, er det samme som å bevist avvike fra sannhetens sti. De solide bevis jeg har anskaffet kan på ingen måte fornektes på bakgrunn av en slik latterlig påstand.

Det finnes fortsatt manuskripter av disse bøkene idag. Jeg er i besittelse av en gammel håndskreven kopi av boken Qanun av Bu Ali Sina. Det er svært urettferdig å forkaste slike bevis når de fortsatt er tilgjengelige. Å forkaste dem er det samme som å kvele sannheten.

Så tenk over det, funder nøye over dette! Det er et faktum at disse bøkene var og fortsatt er i besittelse av jøder, vantro, kristne, arabere, persere, grekere, romere og til og med tyskere og franskmenn. I tillegg er de å finne i gamle europeiske og asiatiske biblioteker.

Er det riktig å overse et bevis hvis sannhet blender øynene til den vantro?

Hvis det var slik at det utelukkende var muslimer som hadde utarbeidet disse bøkene, og de alene hadde hatt kjennskap til dem, kunne en raskt konkludere med at muslimene hadde forfalsket disse forklaringene, nettopp for at de skulle tjene som et angrep på den kristne tro. Men det er grunnløse påstander. Muslimene kan på ingen måte beskyldes for slik forfalskning. Muslimene selv nekter for at Jesus ble hengt på korset og dermed pådro han seg heller ingen sår. Ifølge dem ble Jesus reist opp til himmelen etter hendelsen med korset. Hvordan kunne de vel vitende om dette, ha et ønske om å fremme en påstand som motstred deres egen tro? Bortsett fra dette er det nødvendig å minnes det faktum at Islam ikke eksisterte på den tid da disse medisinske bøkene på latin og gresk ble utarbeidet og gjort kjent blant tusenvis av mennesker. Forresten fantes det motsetningsforhold mellom jøder, kristne, muslimer og vantro på

grunn av deres ulike tro, derfor er det merkelig at alle bøker tilhørende forskjellige religioner, nevner 'Jesu salve'. Det betyr at salven må ha vært kjent for allmennheten i så stor grad, at den ikke kunne utelukkes eller fornektes av noen nasjon. Før den Utlovede Messias komme ble ikke denne salven tildelt noe oppmerksomhet. Folk dro ikke nytte av denne oppskriften som var blitt nedskrevet i tusenvis av bøker og vært kjent blant millioner av mennesker. Ut fra dette har vi intet annet valg enn å erkjenne at det var Guds vilje som lå bak dette; det var forutbestemt av ham at dette sterke våpenet og sannhetens avslørende bevis, som knuser troen på korset, først skulle fremlegges for verden av den Utlovede Messias. Den Hellige Profeten har profetert at inntil den Utlovede Messias ankomst vil korsets tro hverken oppleve nedgang eller framgang. Det var den Utlovede Messias som kom for å knuse korset. Ut fra profetien tyder det på, at i den Utlovede Messias tid vil Gud forårsake forhold, som vil avsløre sannheten om korsfestelsen. Og slik vil korsets tro gå mot en ende. Det vil hverken skje gjennom vold eller krig, men ved hjelp av den åndelige kraften som vil vise seg gjennom argumentasjon og oppdagelse. Disse argumentene og oppdagelsene vil motbevise oppfatningen om korsfestelsen og åpne opp folks øyne, og de vil se sannheten. Det er denne meningen som ligger bak hadithen (tradisjonen) nevnt av Bukhari og andre hadithsamlinger. Derfor var det uunngåelig at disse bevisene skulle bli synlige ved den Utlovede Messias komme. Folk bør åpne opp sine øyne og de fornuftige bør fundere over disse spørsmålene, for Messias har ankommet verden. De kloke må vise oppmerksomhet, hjerter må lytte, pennene må være fylt med styrke, og alle må forberede seg på et krafttak. Ja, nå vil de oppriktiges sjeler oppnå forståelse og enhver søkende vil få svar, for det som skinner i himmelen, lyser også opp jorden. Velsignet og heldig er den som blir en del av dette lyset! Slik enhver frukt viser seg i en bestemt årstid, kommer også lyset på et bestemt tidspunkt. Ingen kan få det til å komme tidligere eller senere eller hindre det i å skinne. Det oppstår selvfølgelig motstridelser og uenigheter, men sannheten seirer til slutt, og det er ikke menneskets verk; Menneskesønnen har

ingen hånd i dette, nei, det er Gud. Det er Gud som forandrer på årstidene, forflytter tiden og omformer dag til natt og natt til dag. Han skapte mørket, men Han elsker lyset. Han lot *Shirk* (avgudsdyrkelse) leve på jorden, men han elsker *Tauhid*, Sin Enhet. Han liker ikke at Hans storhet blir gitt bort til andre. Fra den tid mennesket ble skapt, og til mennesket vil forsvinne fra jorden, har den guddommelige loven vært, og vil være, at Gud støtter *Tauhid*, Enhet (at mennesket ikke setter noen andre ved siden av Ham). Enhver profet som har ankommet verden har hatt som mål å få menneskene vekk fra dyrkelse av andre mennesker og skapninger, og istedet tilbe Gud. De kom alle med budskapet 'det finnes ingen Gud unntagen Allah,' og de arbeidet for å etablere dette budskapet på jorden, slik at også jorden ville bli lyst opp av himmelens lys. Den største av dem alle var han som gjorde sitt ytterste for å spre lyset. Han beviste de falske guders maktesløshet, og gjennom kunnskap og styrke blottla deres intethet. Etter at han hadde bevist sitt budskap, etterlot han en trosbekjennelse som et minne på sin avgjørende seier: 'Det finnes ingen Gud unntagen Allah, og Muhammad er hans sendebud'.

Kapittel IV

Bevis hentet fra historiebøker

Siden dette kapitlet inneholder forskjellige typer vitnesforklaringer, er det for ordens skyld blitt delt opp i tre deler.

Del I

Vitnesbyrd hentet fra bøker tilhørende den islamske litteraturen som inneholder omtale av Jesu reise.

I Rauzat-us-Safa, en meget kjent historiebok på persisk, finner vi en beretning på sidene 130-135, som kort oversatt forteller følgende:
«Jesus (fred være med ham) ble kalt Messias fordi han var en stor veifarer. Han gikk med et ullskjerf på hodet, var iført en ullkappe og bar på en stokk. Han vandret fra land til land, fra by til by og når det ble natt, overnattet han der han var. Han levde på naturens planter og vann, og reiste til fots. På en reise ga en av hans ledsagere ham en hest. Han red på den en dag men leverte den tilbake, siden han ikke kunne skaffe fôr til dyret. Han reiste fra sitt land og ankom Nasibain, som lå flere hundre miles fra hans hjemsted. Han var i følge med noen av sine disipler, og han sendte dem inn til byen for å forkynne. I byen gikk det usanne rykter om Jesus (fred være med ham) og hans mor. Guvernøren av byen arresterte derfor disiplene og tilkalte Jesus. Men Jesus helbredet mirakuløst noen mennesker, og viste også andre mirakler; slik at kongen av Nasibain og hele hans armé og hele hans folk, ble følgere av Jesus. Legenden om '*mat sendt fra himmelen*' som Qurânen beretter om, er også hentet fra en av hans reiser.»
Dette er en kortfattet berettelse fra Rauzat-us-Safa. Forfatteren av boken har tilskrevet Jesus en rekke absurde og irrasjonelle mirakler som jeg ikke vil nevne; for å holde min beretning ren for enhver form

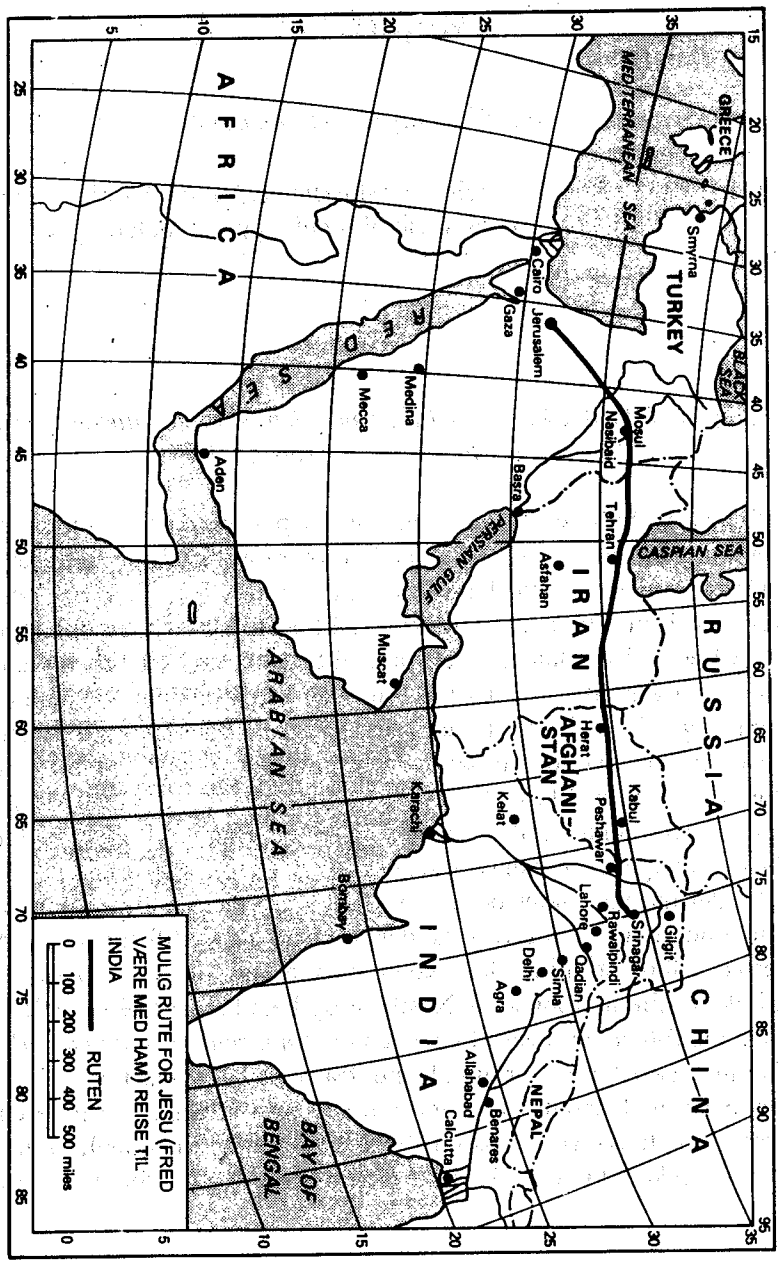
GREECE
Smyrna
TURKEY
MEDITERRANEAN SEA
BLACK SEA
Cairo
Jerusalem
Gaza
Mosul
Naeibeid
Basra
Tehran
CASPIAN SEA
PERSIAN GULF
Asfahan
IRAN
RUSSIA
CHINA
Medina
Mecca
Aden
Muscat
Herat
AFGHANISTAN
Kabul
Peshawar
Kelat
Karachi
Rawalpindi
Lahore
Srinagar
Gilgit
Gadian
Simla
Delhi
Agra
Allahabad
Benares
Calcutta
NEPAL
INDIA
Bombay
ARABIAN SEA
BAY OF BENGAL
AFRICA
MULIG RUTE FOR JESU (FRED VÆRE MED HAM) REISE TIL INDIA
RUTEN
0 100 200 300 400 500 miles

for falskhet og overdrivelser. Denne beretningen leder oss til konklusjonen om at Jesus i sine reiser også ankom byen Nasibain. Nasibain som på engelske kart blir omtalt som Nasibus, ligger mellom Mosul og Syria. Reiser man fra Syria til Persia, må man gjennom Nasibain. Avstanden mellom Nasibain og Jerusalem er 450 miles. Mosul ligger omtrent 48 miles fra Nasibain og 500 miles fra Jerusalem. Den persiske grensen ligger kun 100 miles fra Mosul. Det vil si at Nasibain ligger ca. 150 miles fra den persiske grensen. Persias østlige grense berører byen Herat i Afghanistan. Det vil si at byen Herat ligger på den vestlige grensen av Afghanistan med retning mot Persia, og har en avstand på 900 miles til den vestlige grensen av Persia. Avstanden mellom Herat og Khaiber Passet er omtrent 500 miles.

Kartet viser ruten Jesus brukte på sin reise til Kashmir. Målet med hans reise var å møte de israelittiske stammene som var blitt tatt til fange av kong Shalmaneser og ført til landet Media. Det er verdt å legge merke til at landet Media, ifølge kart utgitt av kristne, lå sør for Khizar (Azov) havet, d.v.s. området som idag kalles Persia. Det betyr at landet Media må ha vært en del av det området som idag utgjør Persia. Persia grenser til Afghanistan i øst, et hav i sør og det Tyrkiske imperiet i vest. Hvis beretningen i Rauzat-us-Safa er sann, tyder det på at Jesu mål med reisen til Nasibain var å komme seg videre gjennom Persia og til Afghanistan, og invitere de tapte jøder til Sannheten. Disse jødene var blitt kjent som afghanere. Ordet 'Afghan' viser seg å være av hebraisk opprinnelse; det er en avledning som betyr 'modig'. Det viser seg at de ga seg selv dette navnet på bakgrunn av sine store seire. [30]

---

[30] I Toraen ble jødene gitt et løfte om at hvis de aksepterte den 'siste' profeten ville de, etter å ha gjennomgått mye lidelse, oppnå både kongedømme og herredømme. Løftet gikk i oppfyllelse da de ti stammene aksepterte Islam. Det er også grunnene til at vi finner så mange konger både blant afghanerne og kashmirfolket.

Det er tydelig at Jesus etter å ha passert Afghanistan, ankom Punjab; og hadde som mål å reise videre til Kashmir etter å ha sett Punjab og Hindustan. Det er verdt å legge merke til at Chitral og en landstripe av Punjab, deler Kashmir fra Afghanistan. Hvis en reiser fra Afghanistan til Kashmir gjennom Punjab må en reise en avstand på 80 miles eller omtrent 135 kilometer. Fra Chitral er det 100 miles.
Jesus valgte imidlertid å ta ruten gjennom Afghanistan slik at de tapte stammene av Israel, kjent som afghanerne, kunne dra nytte av ham. Den østlige grensen av Kashmir grenser til Tibet. Og fra Kashmir kunne Jesus lett ha reist videre til Tibet. Etter å ha ankommet Punjab, hadde han ingen vanskeligheter i å vandre gjennom viktige steder i Hindustan, før han reiste til Kashmir eller Tibet. Derfor er det ganske sannsynlig, slik de gamle historiske bøker tilhørende dette området forteller, at Jesus kan ha blitt sett i Nepal, Benares og andre steder i dette området. Han må senere ha reist videre til Kashmir gjennom Jammu eller Rawalpindi. Siden Jesus kom fra et kaldt land, må han sikkert ha holdt seg i dette området gjennom vinteren og tatt opp reisen til Kashmir enten på slutten av mars eller på begynnelsen av april. Kashmir ligner på Sham (Syria og området rundt det), så det kan nok hende at Jesus bosatte seg der. Det er også mulig at han tilbrakte litt tid i Afghanistan; og det er ikke umulig at han giftet seg der. En av de afghanske stammene er kjent som 'Isa Khel'; det vil ikke være overraskende om de er Jesu etterkommere. Det er synd at

---

Det er et brev i del 14 av det første kapitlet av historien på gresk om 'Eusebeus trosbekjennelse'. Boken ble i 1650, oversatt av en londoner ved navn Heinmer. Brevet forteller at en konge ved navn Abergus inviterte Jesus til seg fra landet på den andre siden av Eufrat. Brevet sendt av Abgerus til Jesus, og det svaret Jesus sendte, inneholder mye falskhet og overdrivelser. Men såpass mye ser ut til å være sant; at denne kongen var klar over de lidelsene Jesus var blitt påført av jødene, og derfor inviterte Jesus til å søke tilflukt i sitt land. Kongen må ha ansett Jesus som en sann profet.

Afghanistans historie ikke er godt nok bevart. Og det er vanskelig å innhente noe klar informasjon ut av deres stammeberetninger. Men det er ingen tvil om at afghanerne er like mye israelitter som kashmirerne. De som har et motsatt syn på dette har dessverre blitt villedet. Og de har ikke studert dette alvorlig eller nøyaktig. Afghanerne innrømmer selv at de er etterkommere av Qais, og Qais tilhører Israel. Det er likevel ikke nødvendig å forlenge denne diskusjonen her, for jeg har allerede diskutert dette grundig i en av mine tidligere bøker. Her skal jeg kun berette om Jesus ferd gjennom Nasibain, Afghanistan, Punjab og videre til Kashmir og Tibet. Han ble kalt for 'den reisende profet', eller 'den ledende blant de reisende'; og det nettopp på bakgrunn av *denne* veldig lange reisen han utførte. En lærd muslim ved navn, Ibn-al-Walid Al-Fahri Al-Tartooshi Al-Maliki, som var berømt for sin lærdom, skrev i sin bok *Siraj-ul-Maluk*, som ble utgitt i 1306 etter Hijra [Profeten Muhammads[sa] flukt fra Mekka] av Matba Khairya i Egypt, står det følgende på side seks om Jesus: 'Hvor er Isa, *Ruhullah* og *Kalimatullah*, som var de oppriktiges leder og den ledende blant de veifarende?'. Altså sier han at Jesus er død, at selv en så stor skikkelse som han måtte forlate verden. Legg merke til at en slik stor lærd også kaller Jesus for 'den ledende blant de veifarende' og ikke kun en 'stor veifarer.'

Likeledes står det følgende på side 146 i en annen bok ved navn Lisan-ul-Arab: 'Jesus fikk navnet Messias fordi han vandret mye, og fordi han ikke holdt seg på et sted'. Det samme nevnes også i *Tajul-Urus Sharah Qamus*. Der sies det i tillegg at Messias er belønnet med godhet og velsignelser. Det vil si at disse egenskapene er så overveldende at til og med hans berøring er velsignet; og at dette navnet var blitt tildelt Jesus av Gud, for Gud tildeler det til hvem Han enn måtte ønske. Mot dette finnes det også en annen Messias, hvis berøring er ond og forbannet. Altså som er av en ond og forbannet natur, i så stor grad at hans berøring ga liv til ondskapens mørke. Dette navnet ble tildelt den Messias som var Dajjal (anti-krist), og også alle de som var lik ham. Videre er disse to navnene, Messias

veifareren og Messias den velsignede på ingen måte antagonistiske til hverandre. Den ene ugyldiggjør ikke den andre. Det er en guddommelig praksis at Gud tildeler et menneske flere navn, som alle kan anvendes om ham. Kort sagt, er Jesu tittel, som en stor veifarer så godt bevist av de muslimske historiebøkene, at hvis alle de referanser man finner i dem skulle samles, ville det omfatte stor plass. Derfor bør det jeg har lagt fram være nok.

Del II

Bevis hentet fra den buddhistiske litteraturen

La det bli klart at buddhistiske skrifter har gjort forskjellige slags bevis tilgjengelige for oss, og de er nok til å bevise at Jesus (fred være med ham) må ha ankommet Punjab, Kashmir osv. Jeg legger frem bevisene slik at enhver objektiv person kan studere dette og lage en sammenheng mellom dem, slik at også de kan komme frem til den nevnte konklusjon. Bevisene er som følgende: De titlene Buddha ble tildelt er liknende de titlene som ble tildelt Jesus. Likeledes ligner begivenheter i Buddhas liv på begivenheter i Jesu liv. Buddhismen det refereres til her er tilknyttet stedene innenfor grensen til Tibet, slik som Leh, Lhasa, Gilgit, Hams osv. Det er steder som det er bevist at Jesus må ha besøkt.

Når det gjelder likheten mellom titlene Jesus og Buddha ble tildelt finnes det mange eksempler. For eksempel kalte Jesus (fred være med ham) seg selv for Lyset i sin lære. Og slik ble Gautama kalt for Buddha, som på sanskrit betyr Lyset.[31] Jesus ble i evangeliene kalt for Mesteren.[32] Slik ble Buddha også kalt for Sasta eller Mesteren. Jesus ble i evangeliene kalt for den Velsignede; og Buddha ble kalt *Sugt*, d.v.s. den Velsignede. Hvis Jesus ble kalt Prins, så har Buddha også blitt kalt for Prins. Jesus ble i evangeliene også beskrevet som en som

[31] I Sir M. M Williams bok *Buddhism*, side 23
[32] I Sir M. M Williams bok *Buddhism*, side 23

oppfyller målet med sitt komme. Slik har også Buddha blitt kalt for *Siddhartha* i de buddhistiske skriftene, d.v.s. en som oppfyller målet med sitt komme. I evangeliene er Jesus blitt betegnet som Tilflukten for den slitne; slik betegner også de buddhistiske skriftene Buddha som Asarn Sarn, d.v.s. Tilflukt for den som søker ly. Evangeliene kaller Jesus for Konge, interpolert som konge over det himmelske kongedømmet. Slik ble også Buddha kalt for Konge. Det finnes videre en likhet mellom begivenhetene i deres liv. Slik djevelen fristet Jesus med rikdom og verdslig kongedømme, hvis Jesus hengav seg til ham; slik ble også Buddha fristet av djevelen da djevelen lovte ham kongelig pomp og prakt hvis han ga opp den strenge levemåten og vendte hjem. Men hverken Jesus eller Buddha adlød djevelen. Se *Buddhism* av T. W. Rhys Davids[33], og *Buddhism* av Sir Monier Monier Williams. [34]

Dette viser at de samme titlene som evangeliene tildelte Jesus, ble også tildelt Buddha av de buddhistiske skriftene, som ble samlet mye senere. På samme måte som Jesus, skal også Buddha ha blitt fristet av djevelen. Men beretning om han er litt lengre. Det sies at da djevelen fristet Buddha med rikdom og kongelig ære, var Buddha tilbøyelig til å vende hjem. Men han lot seg ikke adlyde av denne lysten. Og så en natt møtte han djevelen igjen. Og denne gangen tok djevelen med seg all sitt avkom, og forsøkte å skremme Buddha ved å vise ham sine skrekkelige ansikter. Djevelen viste seg i form av slanger foran Buddha, og det kom ild ut av deres munner. Slangene spyttet ut ild og gift mot Buddha. Men giften ble til blomster og ilden la seg som en lysrand rundt Buddha. Etter å ha mislykkes, kalte djevelen på sine seksten døtre, og ba dem avsløre sin skjønnhet for Buddha. Men Buddha forble urokkelig. Og djevelens planer hadde ingen innvirkning på ham. Uansett hvilke metoder djevelen brukte, forholdt Buddha seg trofast til sitt mål; og han steg mot høyere og høyere

---

[33] side 97

[34] Se oså *Chinese Buddhism*, av Edkins; *Buddha* av Oldenberg, oversatt av W. Hoey; *Life of Buddha*, oversatt av Rickhill.

åndelige stadier. Etter en lang natt med strenge og langvarige prøvelser, beseiret han sin fiende, djevelen. Lyset fra den Sanne Kunnskap falt ned på ham da morgenen kom. Da hans prøvelser var over hadde han fått viten om alt. Dagen da denne kampen tok slutt var dagen buddhismen ble født. Gautama var da 35 år. Han ble kalt for Buddha eller Lyset. Treet han hadde sittet under, ble kjent som Lysets tre. Hvis du så ser i Bibelen vil du oppdage hvor stor likhet det er mellom djevelens fristelse av Buddha og av Jesus. Buddhas alder var på den tid omtrent den samme som Jesu. Slik det fremgår i de buddhistiske skriftene viste ikke djevelen seg for Buddha i en legemlig form, men som et syn som bare Buddha så. At djevelen snakket vil si at han inspirerte til ondt. Altså at djevelen, slik han viste seg for Buddha, foreslo ham å gi avkall på sitt mål og heller følge ham (djevelen). Han (djevelen) ville da belønne ham med all verdens rikdom. På samme måte tror ikke kristne leger at djevelen viste seg for Jesus i en legemlig form; at han kom til Jesus i form av et menneske som vandret på gatene foran øynene til jødene, og snakket til Jesus slik at det tydelig kunne høres av de i nærheten. De hevder tvertimot at det hele var en form for visjon som utelukkende ble sett av Jesus. Djevelen førte onde tanker inn i hans hjerte. Men Jesus lyttet ikke til djevelen og avviste hans forslag.

Det er tankevekkende at likheten mellom Jesus og Buddha er så slående. Aryaene hevder i denne sammenhengen at Jesus fikk kjennskap til buddhismen gjennom sine reiser i India. Og etter å ha ervervet kunnskap om Buddhas liv, vendte han til sitt land og utredet evangeliene. De mener altså at Jesus forfattet sine moralske forskrifter ved å kopiere Buddhas moralske lære. Og slik Buddha kalte seg selv for Kunnskapens lys og tok i bruk andre titler om seg selv, tildelte også Jesus seg selv lignende titler, og han brukte også historien om djevelens fristelse om seg. Men dette er noe aryaene har oppdiktet. Jesus kunne umulig ha besøkt India før korsfestelsen. Han hadde ingen grunn til å foreta denne reisen før jødene fornektet ham og erklærte ham død på korset. Da ble han nødt til og hadde all grunn til å reise. Det var en guddommelig plan som reddet ham. Jesus hadde

utslitt både sin sympati for jødene og sin iver etter å preke til dem. Jødene var på grunn av sin dårlige moral blitt hardhjertede slik at de ikke var i stand til å akseptere sannheten. Jesus forlot da landet, og etter Guds befaling satte seg ut på denne reisen til India og områdene rundt det, på leting etter de ti bortkomne stammene. Siden en stor del av disse stammene hadde gått over til buddhismen, måtte Jesus vie sin oppmerksomhet mot tilhengere av buddhismen. Buddhistiske munker i dette landet ventet på en 'Messias' Buddha. På grunn av Jesu titler, hans moralske lære om for eksempel å elske sin fiende og ikke gjengjelde det onde, og at Jesus hadde lys hudfarge slik Buddha hadde profetert, betraktet de buddhistiske munkene ham som Buddha. Det kan godt være at de titler Jesus brukte, den læren Jesus prekte, eller forskjellige fakta om hans liv ble tilskrevet Buddha, forsettlig eller ikke. For hinduene var aldri dyktige til å nedskrive historien. Begivenhetene i Buddhas liv ble derfor ikke nedskrevet før Jesu tid. Så de buddhistiske prestene hadde fritt spillerom til å kunne tildele Buddha det de måtte ønske. Derfor er det meget sannsynlig at de, etter å ha fått kjennskap til Jesu liv og hørt hans lære, blandet den sammen med den læren de selv hadde fremlagt, og tilskrev Buddha denne blandingen.[35] Videre skal jeg vise at læren i Bibelen; titlene Lyset, hendelsen med djevelens fristelse o.s.v. som handler om Jesus, men som også er å finne om Buddha, ble skrevet i de buddhistiske skriftene på den tiden Jesus ankom disse områdene etter korsfestelsen. Det finnes også et annet likhetstrekk mellom Buddha og Jesus. Buddhistiske skrifter forteller at Buddha var i faste da djevelen fristet ham. Buddha fastet i førti dager. De som har lest Bibelen, vet at også Jesu faste varte i førti dager.

Som jeg tidligere har nevnt, finnes det en slående likhet mellom Buddhas og Jesu moralske lærer. Og det må være svært overraskende

---

[35] Vi kan ikke nekte for det faktum at den tidligere buddhismen inneholdt betydelig morallære. Men jeg holder fast på likheten mellom læren i buddhistiske skrifter og evangeliene, skyldes at mye av læren i evangeliene ble nedskrevet i den buddhistiske litteraturen nettopp etter Jesu ankomst til dette landet.

for de som har kjennskap til begge. For eksempel sies det i evangeliene: Gjengjeld ikke det onde, elsk din fiende, lev i fattigdom, unngå selvgodhet, grådighet og løgn. Buddha formante det samme.[36] Faktisk kan man si at buddhismen legger større vekt på dette. Til og med det å drepe maur anses som en synd! Buddhismens fremstående prinsipp er å vise medfølelse for hele verden, søke velferd for hele menneskeheten og alle dyrene, fremmelse av enhet og gjensidig kjærlighet. Evangelienes lære er den samme. Jesus sendte sine disipler til forskjellige land for å forkynne. Han reiste som nevnt også selv. Slik var det også med Buddha. I boken *Buddhism*, av Sir Monier Monier Williams står det at Buddha sendte sine disipler av sted for å forkynne og han sa til dem følgende: 'Gå frem, reis overalt i medfølelse for verden, og for gudenes og menneskenes velferd. Gå i forskjellige retninger. Forkynn om doktrinen (Dharham), forkynn om et liv i selvbeherskelse, kyskhet og sølibat (Dramacariyam). Jeg vil også reise av sted for å forkynne denne doktrinens lære' (Mahavagga I.II.I).[37] Buddha dro til Benares og fremviste mange mirakler i dette området. Han holdt dessuten en imponerende tale på en ås, akkurat slik Jesus hadde gjort på fjellet. I samme bok sies det at Buddha talte i lignelser, at han forklarte åndelige emner ved å ta utgangspunkt i den dagligdagse og fysiske verden.

Det er viktig å legge merke til at denne morallæren og måten å forkynne den på, det vil si bruk av lignelser, ble brukt av Jesus. Denne læren om moral og forkynnelsesmåten, kombinert med andre omstendigheter, tyder på at det er en etterligning av Jesus. Det er tydelig at Jesus var i India og at han forkynte overalt. Tilhengere av buddhismen møtte ham. De så at han var en hellig mann som utførte mirakler. Og de skrev om det i sine bøker. De utropte ham til Buddha. Det ligger i den menneskelige natur å foreskrive det gode til seg selv, uansett hva det måtte være. Og som vi vet er det mange som til og med tar vare på kloke utsagn og ord uttalt av andre mennesker. Det er

---

[36] side 98

[37] *Buddhism*, av Sir M. M. Williams (John Murray, London, 1889), side 45.

meget sannsynlig at buddhistene har reprodusert evangeliene i sine egne skrifter. For eksempel fastet både Buddha og Jesus i førti dager, begge ble fristet av djevelen, begge ble født uten far,[38] de kom med like lærer, begge kalte seg selv for Lyset, begge kalte seg Mester og sine ledsagere for disipler, og Buddha formante det samme til sine disipler som Jesus i Matteus, kapittel 10 vers 8 og 9: 'Skaff dere ikke penger som dere tar med i beltet, hverken gull eller sølv eller kobber'. Både evangeliene og de buddhistiske skriftene oppmuntrer til et liv i sølibat. Ifølge de buddhistiske skriftene kom det et jordskjelv ved Buddhas død, slik det kom et jordskjelv da Jesus ble korsfestet. Buddhistene var heldige, for likheten skyldes Jesu komme til dem i India, og at han ble boende hos dem i lang tid; slik at de fikk godt kjennskap til fakta om hans liv og edle lære. Som en konsekvens av dette fant en stor del av læren og det seremonielle veien inn i den buddhistiske historien, nettopp fordi Jesus både var respektert og ansett som buddha av buddhistene. Disse menneskene nedskrev Jesu ord i sine skrifter og tilskrev dem til Buddha.

Det er virkelig et under at Buddha, akkurat som Jesus, skal ha tatt i bruk lignelser for å lære sine disipler, spesielt de lignelser man også finner i evangeliene. Buddha sier i en av disse:

Bonden sår frøet. Men han kan ikke forutsi at kornet vil vokse idag og spire i morgen; slik er det også med disippelen. Han må adlyde forskriftene, meditere og studere doktrinen. Han kan ikke forutsi om det er idag eller imorgen han vil bli frelst.[39]

Det er en lignelse som finnes i evangeliene idag. Et annet sted sier Buddha:

En flokk dådyr levde i en skog. En mann kom til dem og han lurte dem i en felle som skulle føre dem i døden, og dådyrene led. Så kom en annen mann som ville dådyrene godt og han åpnet opp veier for dem som ga dem trygghet, og dådyrene fikk det godt. Slik er det også med menneskene; de lever i fornøyelser, da åpner det onde opp for dem

---

[38] side 97

[39] Sir.M. M. Williams, *Buddhism*, side 51

den falske åttedelte veien til ondt. Men så kommer den rettskafne mannen og leder dem til den trygge og sanne åttedelte veien til troen, slik at de kan reddes. (P. Oldenberg s.191-192)
Buddha har også sagt:
Rettferdighet er en skatt som ingen kan stjele. Det er en skatt som mennesket tar med seg i døden. Denne skatten er kilden til all kunnskap og fullkommenhet.[40]
Denne læren finner man også i evangeliene. De gamle buddhistiske skriftene om denne læren er ikke fra noen annen tid enn Jesu. Igjen i den samme boken på side 135, står det et utsagn av Buddha hvor han hevder å ha en slik karakter at ingen kan påpeke feil ved den. Dette utsagnet ligner det Jesus har sagt. I boken, *Buddhism*, står det på side 45: «Buddhas moralske lære har en slående likhet med den kristne.»
Jeg er enig i dette, og jeg erkjenner at de begge forteller oss: Begjær ikke verden, hat ikke din fiende, gjør ikke ondt, bekjemp det onde med det gode, vær mot andre slik du vil de skal være mot deg; alt dette viser den slående likheten i evangelienes og de buddhistiske skriftenes lære. Det er unødvendig å nevne flere detaljer.
Buddhistiske skrifter forteller at Gautama Buddha skal ha profetert om adventen av den andre Buddha. Hans navn skulle være Metteyya. Denne profetien finnes i en buddhistisk skrift ved navn *Laggawati Sutatta*. Oldenberg nevner den på side 142 i sin bok. Profetien sier følgende:
Metteyya vil være leder over hundretusener av disipler, slik jeg er leder over hundrevis av disipler.
Man må legge merke til at det hebraiske ordet *Masiha*, er det samme som Metteyya, på pali. Det er allmennkjent at når et ord overføres fra et språk til et annet, gjennomgår det en forandring. Et engelsk ord gjennomgår på samme måte en forandring når det tas opp av et annet språk. Et eksempel på dette er slik Max Muller beretter på side 318, i bind 2 av sin bok *Sacred books of the East*, at *th* i det engelske språket blir, på persisk og arabisk, det samme som *S*. Ved å ha dette i

---

[40]Sir. M. M. Williams, *Buddhism*, s.51

bakhodet kan man lett forstå at ordet *Messias* ble *Metteyya* på pali, og det innebærer at Messias var den Metteyya som Buddha hadde profetert om. Denne teorien støttes av Buddhas profeti. Han skal ha profetert at den troen han grunnla, ikke ville klare mer enn fem hundre år. Når troens prinsipper og lære havner i forfall, vil Metteya ankomme verden og gjenopprette troen. Vi vet at Jesus ankom verden fem hundre år etter Buddha, og slik Buddha hadde sagt, var buddhismen i forfall. Etter flukten fra korset ankom Jesus dette landet og buddhistene gjenkjente ham som Messias og behandlet ham med stor respekt. Det er ingen tvil om at Buddhas moralske lære og praksis ble gjenopplivet av Jesus. Kristne sier seg enige i at Bergprekenen og annen lære i evangeliene er den samme som den Buddha forkynte fem hundre år tidligere. I tillegg sier de at Buddha ikke bare kom med forskrifter, men også lærte bort mange andre sannheter. Ifølge dem er betegnelsen 'Asias lys' svært passende for Buddha. I samsvar med Buddhas profeti, ankom Jesus fem hundre år etter Buddha; og slik kristne lærde innrømmer, var hans lære lik Buddhas lære. Derfor er det ingen tvil om at Jesus ankom i Buddhas 'ånd'. I Oldenbergs bok, som tar utgangspunktet i *Laggawati Sutatta*, sies det at Buddhas tilhengere trøstet seg selv med tanken om at de i fremtiden skulle tjene som Metteyas disipler og oppleve den intense lykken av frelse. Det vil si at de var sikre på at Metteya ville komme til dem og de vil oppnå frelse gjennom ham, for Buddhas utsagn om Metteyas komme, indikerte at hans disipler ville møte ham.

Det som har blitt sagt i den nevnte boken, forsterker forvissningen om at Gud hadde skapt to typer forhold for å rettlede dette folket: For det første ved å tildele Jesus tittelen, *Asaf*, slik det nevnes i 1. mosebok, kapittel 3 vers 10, og som betyr 'den som samler sammen et folk'. Derfor måtte Jesus besøke landet hvor jødene hadde bosatt seg. For det andre var det nødvendig og i samsvar med Buddhas profeti, at Buddhas tilhengere skulle få se Jesus, møte ham og dra nytte av han åndelig. Begge disse punktene tatt i betraktning fastslår med sikkerhet, at Jesus må ha besøkt Tibet. Det faktum at kristen lære og ritualer har en stor innvirkning på den tibetanske buddhismen,

nødvendiggjør troen på at Jesus må ha vært der. Videre vet vi at ivrige tilhengere av buddhismen, slik det er nedskrevet i de buddhistiske skriftene, forventet å møte ham; noe som tydelig sier at deres brennende ønske, meldte om at han ville besøke Tibet. Disse to punktene er i seg selv tilstrekkelige for et upartisk menneske. Buddhas profeti om ankomsten av den kommende buddha var så sterk, at den ville ha trukket Jesus mot Tibet. Det er viktig å huske at ordet Metteya, som nevnes jevnlig i buddhistiske skrifter utvilsomt er det samme ordet som Messias. I en bok ved navn *Tibet, Tartary, Mongolia,* skrevet av H. T. Princep, berettes det på side 14[41] om Metteya Buddha, d.v.s. Messias. Det fortelles at de første kristne misjonærene som besøkte Tibet, og som så og opplevde den tidlige buddhismen, kom fram til den konklusjon at de gamle lamaenes bøker inneholdt tydelige spor etter kristendommen. På den samme siden berettes det at disse gamle kildene uten tvil trodde at Jesu disipler fortsatt var i live, da den kristne troen nådde dette området. På side 171 sies det at, på en tid var det en allmenn tro på ankomsten av en stor frelser. Ifølge Tactius var det ikke utelukkende jøder som trodde på dette; men også buddhismen hadde grunnlagt denne tanken. Altså gjennom Buddhas profeti om Metteyyas komme. Forfatteren av dette engelske verket sier i en merknad: Bøkene *Pitakkatayan* og *Atha Katha,* inneholder en profeti om ankomsten av en annen Buddha, og dette skulle finne sted tusen år etter Gautamas eller 'Sakhiya Munis' tid. Gautama skal ha sagt at han var den 25. Buddha, og etter ham ville en annen Buddha 'Bagwa Metteyya' ankomme verden. Han skulle altså være Metteyya, og han ville være lys i huden. Den engelske forfatteren sier videre at det er en slående likhet mellom ordet Metteyya og ordet Messias. Kort sagt inneholdt Gautama Buddhas profeti et klart budskap om at en Messias ville bli oppreist i *hans* land, blant *hans* folk og tilhengere. Det var bakgrunnen for buddhistenes vedvarende tro på ankomsten av en Messias. I sin profeti kalte Buddha ham for 'Bagwa Metteyya', fordi 'Bagwa' på

[41] side 98

sanskrit betyr 'hvit' og siden Jesus var fra Syria området, hadde han lys hud.
Menneskene der profetien ble gjort, folket i Magadh-området hvor også Bajagriha er lokalisert, hadde relativt mørk hud. Gautama Buddha var også mørkhudet. Han hadde berettet sine tilhengere to særegne tegn ved den fremtidige Buddha: 1) at han ville være 'Bagwa', d.v.s. lyshudet og 2) at han ville være 'Metteyya', en reisende; og han ville komme fra et fjernt land. Inntil Jesus kom, var disse folk alltid på utsikt etter en mann med disse tegnene. Enhver buddhist må nødvendigvis erkjenne troen på at fem hundre år etter Buddha, viste en Bagwa (hvit) Metteyya seg i deres land. Det ville derfor ikke være overraskende om buddhistiske skrifter nevnte ankomsten av en Metteyya til deres land, og om profetien som gikk i oppfyllelse. Forutsatt at bøkene ikke nevner det, selv da vil det være nok at Buddha, etter å ha fått guddommelig åpenbaring, ga sine disipler et håp om at Bagwa Metteyya ville ankomme deres land. Ingen buddhist som har kjennskap til denne profetien ville fornekte Bagwa Metteyyas ankomst; for hvis profetien ikke hadde gått i oppfyllelse ville det bevise at troen var falsk. Gautama Buddha hadde angitt tidspunktet da denne profetien skulle gå i oppfyllelse, og han hadde berettet om det til sine disipler gjentatte ganger. Det er tydelig at hvis denne profetien ikke hadde gått i oppfyllelse slik den skulle, ville tilhengere av Buddha tvilt på hans sannhet, og bøkene ville ha nevnt det. Et annet argument som støtter oppfyllelsen av denne profetien er de bøkene som man oppdaget i Tibet i det syvende århundret e.kr. Disse bøkene inneholdt ordet Messias; altså at Jesu navn var blitt registrert som Mi-Shi-Hu. Det var en buddhist som ordnet listen over bøker som inneholder ordet Mi-Shi-Hu. Se boken *A record of Buddhist religion*, forfattet av I. Tsing. Den er blitt oversatt av en japaner, G. Takakusu. Tsing er en kineser og en veifarer. Takakusu skriver i margen og i appendikset til Tsings bok, at det finnes en gammel bok som inneholder navnet Mi-Shi-Hu (Messias). Denne boken er fra omtrent det syvende århundret, og ble nylig oversatt av japaneren G. Takakusu og utgitt av Clarendon forlag i

Oxford.[42] Det viser at ordet Messias ikke ble importert til buddhismen utenfra, men det ble tatt fra Buddhas profeti og nedskrevet på forskjellig vis, noen ganger som Messias og andre ganger som Bagwa Metteyya.

Blant de vitnesforklaringer vi finner i de buddhistiske skrifter, nevnes det på side 45 i boken, *Buddhism* av Sir Monier Williams at den sjette disippelen av Buddha vil være en mann ved navn 'Yasa'. Dette ordet viser seg til å være en forkortelse av 'Yasu'. Siden Jesus (fred være med ham) viste seg i det sjette århundre, fem hundre år etter Buddha, ble han kalt for den sjette disippelen.

Det er også verdt å legge merke til at professor Max Muller støtter dette standpunktet. I utgaven fra oktober 1894 av bladet, *The Nineteenth Century*[43], skriver han på side 517, at kjente forfattere har gjentatte ganger påpekt at Jesus må ha vært påvirket av Buddhas lære. Det er til og med i dag gjort forsøk på å finne historiske grunnlag, som kan bevise hvordan prinsipper fra Buddhas tro kunne nå det palestinske området i Jesu tid. Det støtter de buddhistiske skriftenes beretning om at Yasa var den sjette disippelen av Buddha, for når til og med en slik høytstående og kjent kristen som Max Muller, innrømmer at Jesus var påvirket av Buddhas lære, kan det ikke være feil å si at Jesus var en disippel av Buddha. Likevel anser jeg bruken av ordet disippel om Jesus (fred være med ham) som respektløst og irrelevant. Det utsagnet vi finner i de buddhistiske skriftene, at Yasu var en disippel av Buddha, har en sammenheng med at det var en skikk blant pestene av dette folket, at når en stor skikkelse viste seg etter en annen, erklærte de ham som disippel av den forrige. Bortsett fra dette er det tydelig at det var en stor likhet mellom Buddhas og Jesu lære, og det ville ikke være galt å si at det var en form for mester og disippel forhold mellom dem, selv om det ikke er respektfullt. Jeg godkjenner likevel ikke måten de europeiske forskere mener at buddhismen nådde Palestina i Jesu tid. Jeg synes det er sørgelig at til

---

[42] se sidene 169 og 223 i Tsings bok. (s.100)

[43] Se side 100

tross for at buddhistiske skrifter inneholder Jesu navn og beretter om ham, velger disse forskere å ta den vriene veien det er, å prøve å finne ut hvordan buddhismen nådde Palestina i Jesu tid. Hvorfor søker de ikke istedet etter Jesu velsignede fotspor på den steinete jorden i Nepal, Tibet og Kashmir? Men jeg vet at disse forskere ikke kunne ha oppdaget sannheten som lå gjemt i tusen slør av mørke. Det er heller Guds verk. Han som så fra himmelen at tilbedelsen av et menneske var i ferd med å overgå alle grenser og hadde spredt seg overalt i verden; og at tilbedelsen av korset og av en antatt ofring av et menneske, hadde gjort menneskenes hjerter fremmed for den Sanne Gud. I Sin harme sendte Han til verden en av Sine tjenere i navnet til Jesus av Nasaret, for å knuse korsets tro. I samsvar med et gammelt løfte, viste han seg som den Utlovede Messias. Så kom den tid da feilene ved korsets tro skulle fremlegges åpenlyst.

Nå er tiden inne, og himmelen har åpnet veien for korsets tilintetgjørelse; slik at den som søker etter sannheten skal reise seg og søke etter den.

Ideen om at Jesus steg opp til himmelen er feil. Men Gud hadde også en plan bak dette. Sannheten, altså fakta om Jesu liv, var blitt utslettet fra verden, slik liket i graven forsvinner i jorden. Men denne sannheten eksisterte fremdeles i himmelen, derfor var det sikkert at den en dag skulle nedstige verden og bli kjent for folket; og denne sannheten har nå ankommet verden i vår tid. Den har knust korset og de onder som representerer falskheten og tilbedelse av det usanne. I følge en hadith skal den hellige Profeten ha sagt at korsets ødeleggelse vil skje ved at den vil bli knust i biter, og svinene skal bli slaktet. Det er feil å tolke denne hadithen bokstavelig, for ødeleggelse av kors betyr ikke at Messias vil drepe de vantro og knuse alle kors, nei, det betyr at den Allmektige Gud, Herre over himmel og jord, vil i den siste tid gjøre den skjulte sannheten synlig og sannhetens kraft vil knuse det grunnlaget korset står på. Å slakte svin betyr heller ikke at Messias vil begå drap på mennesker eller svin; men at han skal utslette alle svinaktige egenskapene, slik som å fastholde seg til løgner, og insistere andre til å gjøre det samme, som er som å spise

søle. Og slik en død svin ikke lenger kan spise møkk, skal disse menneskene hindres i å begå skitne handlinger. I den Utlovede Messias periode vil religiøse kriger ta slutt, og himmelen vil gjenspeile slike strålende sannheter at forskjellen mellom det sanne og usanne vil bli synlig for enhver.
Tro ikke at jeg har kommet med et sverd. Tvertimot, jeg har kommet for å stikke sverdet tilbake i sliren. Verden har lenge kjempet i mørket. Mange har angrepet de som har villet dem godt, såret sine medfølende venner, og sine kjære. Men nå skal ikke mørket råde lenger, natten er forbi og dagen gryr. Velsignet er han, som ikke lenger er berøvet denne sannheten!
Blant de vitnesbyrd vi finner i de buddhistiske skrifter, er det et som nevnes på side 419 i Oldenbergs bok.[44] Det tar utgangspunktet i en annen kilde; boken *Mahawaga.* I del 1 og på side 54 av den boken, står det at Buddhas etterfølger vil være en mann ved navn, 'Rahula', og han blir beskrevet som Buddhas disippel og sønn. Her vil jeg si at ordet 'Rahula', nedskrevet i de buddhistiske skrifter, er en korrumpert form av ordet 'Rahullah', som var en av Jesu mange titler. Det fortelles at denne 'Rahula' var Buddhas sønn, men i hans barndom forlot Buddha ham og reiste til utlandet. Det sies også at Buddha forlot sin kone da hun sov. Med formål om å forlate henne for godt, reiste han til et annet land uten å gi henne noen form for forvarsel eller å si farvel. Men dette er både absurd og meningsløst. Det virker nedsettende på Buddhas storhet. En slik ond og hardhjertet mann, som ikke eide medlidenhet for sin kone, som forlot henne uten å gi henne noen form for trøst, som rømte av sted som en tyv og som overså forpliktelser han hadde overfor henne som en ektemann, som uten å spørre om hennes tillatelse til å reise eller å søke skilsmisse, ga henne en stor smerte ved å forsvinne helt plutselig; en mann som ikke engang sendte brev før hans sønn ble en voksen mann. Det er en mann, som eide ingen medfølelse for sitt barn. Et slikt menneske som selv hadde ingen respekt for den moralske læren han formante sine

[44] side 101

elever om, kan på ingen måte være et oppriktig menneske. Min samvittighet nekter å akseptere at Buddha kunne være slik; likeledes som jeg nekter å tro slik det sies i evangeliene om at Jesus engang var respektløs mot sin mor, og ikke brydde seg om henne da hun ropte på ham, men istedet ytret ydmykende ord.

Selv om det at Buddha var respektløs mot sin kone og Jesus mot sin mor har et visst likhetstrekk, kan vi på ingen måte tilskrive hverken Buddha eller Jesus, handlinger som er moralsk forfalne. Hvordan kunne Buddha ha medfølelse for en fattig mor og hennes lidende barn, hvis han ikke eide kjærlighet for sin kone? Det er moralsk sett meget dårlig oppførsel, og det får en til å lure hvorfor han gjorde dette? Et menneske er ondt hvis han ikke har medlidenhet for sin hustru; bortsett fra om hun selv er umoralsk, ulydig, utro og direkte fiendtlig mot sin mann. Derfor kan vi ikke tilskrive slike umoralske handlinger til Buddha, for dette var imot hans egen lære og det han sto for. Dette viser at denne beretningen må være falsk.

Men det er et faktum at 'Rahula' refererer til Jesus, for som jeg har sagt hadde Jesus en rekke titler, og en av dem var 'Ruhullah'. Ordet Ruhullah blir i hebraisk lik ordet 'Rahula' og han ble kalt for Buddhas disippel. Slik jeg har nevnt kom Jesus med en lære som var ganske lik Buddhas lære, og buddhistene erklærte også at lærens kilde var Buddha og Jesus var hans disippel. Det skulle ikke vært overraskende om Buddha på bakgrunn av åpenbaring fra Gud, erklærte Jesus som sin sønn. Samtidig berettes det i den samme boken at når Rahula var skilt fra sin mor, fungerte en kvinnelig tilhenger av Buddha, hvis navn var Magdaliyana, som en budbringer mellom dem. Nå, legg merke til at navnet Magdaliyana er en forvansket form av Magdalena, en kvinnelig tilhenger av Jesus, som det også fortelles om i evangeliene.

Alt dette bevismaterialet, som jeg i all korthet har lagt frem for dere, leder de objektive og upartiske til den konklusjon, at Jesus var nødt til å ha besøkt dette landet. Bortsett fra disse innlysende bevisene er det for enhver umulig å ignorere likheten, i læren og i seremoniene mellom kristendom og buddhismen, og det særlig i Tibet-området.

Den store likheten gjør at kristne tenkere anser buddhismen som Østens kristendom; og kristendommen som Vestens buddhisme.[45]
Det er merkelig, at slik Jesus uttalte 'Jeg er Lyset og Veien,' skal Buddha ha sagt det samme. Slik evangeliene kalte Jesus for Frelseren, skal Buddha også ha kalt seg selv for Frelseren (se Lalta Wasattara). Evangeliene beretter at Jesus ikke hadde noen far. Det samme sies det også om Buddha; at han i virkeligheten ble født uten en far.[46] Men slik Josef ble kalt Jesu far, hadde Buddha også en slik far. Det sies også at en stjerne viste seg på himmelen ved Buddhas fødsel. Samtidig finner vi historien om da Salomo beordret å dele en unge i to deler, og gi de to kvinnene hver sin del, i Buddhas Jataka. Dette viser både at Jesus ankom dette området, og at de jødene som bosatte seg her, hadde utviklet sine forbindelser med buddhismen.
Historien om verdens skapelse slik vi finner i de buddhistiske skriftene er svært lik den vi finner i Toraen. På samme måte som mannen i Toraen blir ansett som overordnet i forhold til kvinnen, er også en munk overordnet en nonne i buddhismen. Buddha trodde på sjelevandring, og sjelevandring er på ingen måte en motsetning til evangelienes lære. Ifølge Buddha finnes det tre former for sjelevandring. 1) At et døende menneskes handlinger og anstrengelse krever at det må gjenfødes i en ny kropp. 2) Den form for sjelevandring, som tibetanerne mener er operativ blant lamaene, det vil si at deler av en Buddhas eller Buddha Satwas ånd vandrer over i den nåværende lama. Med det menes det at kraften, sinnet og åndelige egenskaper, overføres til en lama, og hans ånd begynner da å kopiere den forrige (Buddha eller Buddha Satwa, hvis ånd var blitt overført til ham). 3) At mennesket i sitt liv opplever forskjellige former for skapelse; at det på et visst stadium av sitt liv er som en okse, og hvis han blir ond og gjerrig forandrer han seg til en hund, altså at alle disse forandringene skjer i dette livet. Han forandrer seg fra den ene

[45] side 99
[46] side 97

tilværelse til den andre, avhengig av hans gjerninger. Dette er ikke motstridende med læren i evangeliene.

Jeg har allerede nevnt at Buddha trodde på eksistensen av djevelen. Dermed trodde han også på paradiset og helvetet, på englene og på Dommens dag. Det er løgn at Buddha ikke trodde på Gud. Det var hinduenes legemlige guder og Vendanta som Buddha ikke trodde på. Han trodde ikke på samtidens Vedaer, og kritiserte dem for å være uekte. Han mente at det var blitt gjort forandringer på dem. Buddha anså den tiden av sitt liv da han var en hindu og en tilhenger av Vedaene, som en tid med skapelser av mye ondt. Han forteller for eksempel at han på en tid var en ape, og på en annen tid, en elefant, så et dådyr, en hund, fire ganger en slange, så en spurv, senere en frosk, to ganger en fisk, ti ganger en tiger, fire ganger en fugl, to ganger en gris og en gang en hare. Den tiden da han var en hare pleide han å opplære aper, sjakaler og hunder. Han sier også at han en gang var et spøkelse, en gang en kvinne, en annen gang en danser og djevelen. Han snakker her om de forskjellige fasene i sitt liv, som var et resultat av hans handlinger. Han hadde levd et liv i feighet, hatt en kvinneaktig oppførsel, vært uren, levd i villskap, grådighet, ødselhet og overtro. Det viser seg at han var i besittelse av disse forandringene eller umoralske egenskapene, da han trodde på Vedaene, for han viser ingen tegn på slike umoralske egenskaper etter å ha avvist og vendt ryggen til Vedaene. Derimot hevdet han at han var blitt en manifestasjon av Gud, og hadde oppnådd *Nirvana*. Buddha skal også ha sagt at det mennesket som forlater denne verden og kun tar med seg onde handlinger, vil bli kastet ned i helvete. Vokterne av helvete vil dra ham med seg til kongen av helvete, Yamah. Den fordømte vil bli spurt om han hadde sett de Fem budbringerne, sendt til ham for å advare ham. Det vil si: Barndom, alderdom, sykdom, straffene for ens synder i dette livet, (et tegn på straffen i det hinsidige) og de døde kroppene (som minner på tilintetgjørelsen av universet). Den fordømte vil svare at han har vært en dåre, og ikke tenkt over dette. Da vil helvetes voktere dra ham av sted for å straffe ham. Og de vil sette ham i varme lenker av jern, og disse lenkene vil være varme som

ild. Buddha sa også at helvete vil bestå av forskjellige regioner; syndere av forskjellige slag skal bli fordelt og kastet i de forskjellige regionene. Kort sagt roper denne læren klart og tydelige at den buddhistiske religionen står i takknemlighet til Jesu personlig innflytelse.
Jeg velger likevel ikke å fortsette med denne diskusjonen, og avslutter derfor denne delen; fordi jeg mener at når det finnes en tydelig profeti i de buddhistiske skrifter om Jesu ankomst til dette området, en profeti ingen kan fornekte, og når lignelsene og den moralske læren i evangeliene er å finne i buddhistiske bøker som ble utredet i Jesu tid, etterlater det ingen tvil når man sammenligner disse to faktorene med hverandre, om at Jesus kom til dette landet. Så de bevis vi var på leting etter i de buddhistiske skriftene, er nå blitt oppdaget, takket være den Allmektige Gud.

Del III

Bevis hentet fra historiebøker, som viser at Jesu ankomst til Punjab og nabo-området var nødvendig.

Spørsmålet som reises, er selvfølgelig hvorfor, og hva som forårsaket at Jesus etter korsfestelsen bega seg på en slik lang reise? Det er nødvendig å besvare dette i detalj. Jeg har allerede sagt noe om dette, men allikevel tror jeg det vil være til fordel å fremlegge hele emnet grundig i denne boken.
På grunn av sitt oppdrag, som den guddommelig budbringer Jesus var, var han nødt til å reise til Punjab og området rundt, på leting etter de ti stammene av Israel. I evangeliene blir de kalt for Israels ti tapte stammer; og de hadde bosatt seg i dette området. Det er et faktum ingen historiker fornekter. Det var derfor viktig for Jesus å foreta denne reisen og finne disse stammene, slik at han kunne overbringe dem sitt guddommelige budskap. Ellers ville hans formål være uoppfylt. Hans oppdrag var å forkynne til de tapte stammene av Israel. Hadde han forlatt denne verden uten å ha lett etter de tapte stammene

og vist dem veien til frelse, ville målet med hans komme være meningsløst; like meningsløst som tilfellet med en mann som blir beordret av kongen om å dra til en stamme og skaffe dem vann ved å grave en brønn for dem. Men han reiser istedet til et annet sted, og tilbringer tre eller fire år der, uten å gjøre det minste forsøk på å lete etter stammen han er blitt beordret til å finne. Følger en slik mann kongens ordre? Nei, han bryr seg ikke om stammen, men bare om det som gavner ham.

Hvis det reises spørsmål om hvorfor eller hvordan det kan hevdes at de ti stammene ankom dette landet, kan vi vise til bevis som er så klare at til og med lite fornuftige mennesker vil kunne innse dem. Det er allmennkjent at afghanerne og de opprinnelige innbyggerne av Kashmir, nedstammer fra israelittene. Som eksempel kan nevnes at folket fra det kuperte området Alai, som ligger to til tre dagers reise fra Hazara distriktet, har i uminnelige tider kalt seg selv for Bani Israel. Slik ser også folket fra et annet fjelldistrikt i denne regionen, kalt Kala Dakah, seg selv som av israelittisk opprinnelse. Også i selve Hazara distriktet, finnes det en stamme som tilskriver sin opprinnelse til Israel. På samme måte kaller folket i det kuperte området mellom Chalas og Kabul seg selv israelitter. Den beskrivelsen Dr. Bernier gir av folket i Kashmir er ganske riktig. Han bruker noen engelske lærde som kilder, og i den andre delen av sin bok *Travels in the Mogul Empire*,[47] skriver han at folket i Kashmir nedstammer fra Israel, for deres klesmåte, trekk og skikker viser tydelig at de opprinnelig er israelitter. En engelskmann ved navn George Forster[48] skriver i sin bok, at gjennom sin reise i Kashmir følte han som om han levde midt blant et jødisk folk. I boken *the Races of Afghanistan*,[49] av H. W. Bellews C.S.I., (Thacker Spink & Co., Calcutta), fortelles det at afghanerne opprinnelig kom fra Syria. Nebukadnessar tok dem til fange, og førte dem til Persia og Media. Derfra reiste de mot øst, og

---

[47] side 102
[48] side 102
[49] side 103

bosatte seg i Ghaur-åsene, hvor de etterhvert ble kjent som Bani-Israel. Som et bevis på dette kan vi nevne profeten Idris (Enoch) profeti, om at de ti stammene som ble tatt til fange, ville flykte fra trelldom og søke tilflukt i et området kalt Arsartat. Dette viser seg å være navnet på deler av det området som i dag er kjent under navnet Hazara, som ligger i Ghaur-området.

I boken *Tabaqat-i-Nasri*, finnes det en beretning om Djengis Khans erobring av Afghanistan. Der nevnes det at under Shabnisi dynastiet levde det en stamme, som ble kalt for Bani-Israel og hadde fremragende handelsmenn. I 622 e.kr., d.v.s. i tiden da vår Hellige Profet Muhammad (Guds fred og velsignelse være med ham) bekjentgjorde sitt kall, bodde dette folket i området øst for Herat. En leder av Quraish-stammen, med navnet Khalid bin Walid, reiste til dette folket med budskapet om Profetens komme; slik at også de kunne samle seg under fanen til den guddommelige Budbringeren (måtte Guds fred og velsignelse være med ham). Fem eller seks av lederne ble med ham. Blant dem var Qais (også kalt for Kish), den fremste. Etter å ha akseptert Islam, kjempet dette folket tappert for Islam og oppnådde mange seire. Den Hellige Profeten (Guds fred og velsignelse være med ham) ga dem mye i gjengjeld. Han velsignet dem og ga en profeti om at dette folket ville oppnå stor makt. I tillegg sa han at lederne av dette folket ville bli kjent under tittelen 'Malik', (som betyr herre). Han ga Qais navnet Abdul Rashid, og tildelte ham tittelen 'Pathan'. Afghanske forfattere hevder at dette er et syrisk ord, som betyr et ror. Qais hadde nylig konvertert til Islam; og slik et ror er for et skip, var han en veiviser for sitt folk, og ble derfor tildelt tittelen 'Pathan'.

Det er umulig å stadfeste hvilken tid afghanerne fra Ghaur fremrykket og bosatte seg i området rundt Khandar, som også utgjør deres hjem idag. Det skjedde sannsynligvis rundt det første århundret i den islamske kalenderen. Afghanerne hevder at Qais giftet seg med datteren til Khalid bin Walid. De fikk tre sønner; Saraban, Patan, og Gurgasht. Saraban fikk to sønner; Sacharj Yun og Karsh Yun; og det er dem afghanerne, det vil si Bani-Israel, er nedstammet fra. Folket i

Lilleasia og vestlige muslimske historikere, kaller afghanere 'Sulaimanis'. I bind III av *The Cyclopaedia of India, Eastern and Southern Asia,*[50] av E. Balfour, står det at det jødiske folket er spredt over de sentrale, sørlige og østlige regioner av Asia. I tidligere tider var et stort antall av dette folket bosatt i Kina; de hadde et tempel ved Yih Chu, hovedkvarteret i Shu-området. Dr. Wolff,[51] som brukte mye tid på å vandre rundt på leting etter de ti tapte stammene av Bani-Israel, mener at om afghanerne er Jakobs etterkommere, er de fra Yahuda- og Bin Yamin-stammene. En annen beretning peker på at jødene ble landforvist til Tartary. Et stort antall av dem ble funnet i områdene rundt Bukhara, Merv og Khiva. Keiseren av Konstantinopel, Prester John, skrev om sitt herredømme; og i sine skrifter nevner han at bak elven (Amu) levde de ti israelske stammer som, til tross for at de hevdet å tilhøre en egen konge, i virkeligheten var underkastet ham; og var hans vasaller. Dr. Moores[52] forskning viser at Tartarstammene ved navn Chosan er av jødisk opprinnelse. Det finnes spor av gammel jødisk tro blant dem. For eksempel praktiserer de omskjæring. Ifølge den afghanske tradisjonen er disse de ti tapte stammene av Israel; som etter Jerusalems fall ble tatt til fange av Nebukadnessar, og ført til Ghaur-området nær Bamiyar. De hadde holdt fast ved sin jødiske tro, inntil Khalid bin Walid ankom deres land.

I sin opptreden, ligner afghanerne svært mye på jødene. Som jødene, ekter den yngre broren sin eldre brors enke. Ifølge en fransk reisende ved navn, L. P. Ferrier, som reiste gjennom Herat, var det mange israelitter der. De hadde en total frihet til å utføre og overholde skikkene i sin tro. I det tolvte århundre e.kr., bega en rabbiner ved navn Bin Yamin fra Toledo (Spania), ut på leting etter de tapte stammene. Han hevdet at disse jødene hadde bosatt seg i Kina, Iran og Tibet. Josephus[53], som skrev jødenes tidligere historie i år 93 e.kr.,

---

[50] side 103
[51] side 104
[52] side 107
[53] side 108

beretter i det ellevte bindet om profeten Esra og de jødene som flyktet med ham fra trelldom. Han hevdet at de ti stammene hadde slått seg ned i området bak Eufrat, d.v.s. Persia og de østlige områdene. Han hevdet også at de var mange i antall. En annen mann ved navn St. Jerome, som levde i det femte århundret, skrev om profeten Hosea. I denne sammenhengen berettet han at de ti jødiske stammene var i fangenskap hos kong Parthya, d.v.s. Paras. Samtidig fortelles det i det første bindet av den samme boken, at en mann, Count Juan Steram, på side 233-234 av sin bok, skrev at afghanerne innrømte at Nebukadnessar landsforviste dem til Bamiyan-området (som ligger ved Ghaur i Afghanistan), etter Jerusalems fall. I boken, *A personal narrative of a Visit to Ghazni, Kabul and Afghanistan*, forfattet av G. T. Vigne, F.G.S. (1840), står det på side 166[54] at en Mullah Khuda Dad siterte, fra en bok kalt *Majma-ul-Ansab*, at Jakobs eldste sønn het Yahuda, som igjen hadde en sønn ved navn Ursak. Ursaks sønn het Aknur, Aknurs sønn var Maalib, Maalibs sønn het Ka-Farlai. Farlais sønn het Qais; Qais hadde en sønn ved navn Talut, Taluts sønn var Armea, og Armea fikk en sønn som het Afghan. Afghanerne er etterkommere av ham og blir derfor også kalt for afghanere. Afghan levde samtidig med Nebukadnessar. Han hadde førti sønner og ble kalt for en etterkommer av Israel. Etter den trettifjerde generasjonen, d.v.s. etter 2000 år, ble Qais født. Han levde i den Hellige Profeten Muhammads (Guds fred og velsignelse være med ham) tid. Hans avkom økte til 64 generasjoner. Det var Afghans eldste sønn, Salm, som flyttet fra sitt hjem i Syria og bosatte seg i området Ghaur Mashkoh, i nærheten av Herat; hans etterkommere spredte seg i Afghanistan.

På side elleve i *Cyclopaedia of Geography*,[55] av James Bryce, F.G.S. (London 1856), berettes det at afghanerne sporer sin slektshistorie tilbake til den israelittiske kongen Saul; og at de kaller seg selv for etterfølgere av Israel. Ifølge Alexander Burns, hevder afghanerne at

[54] side 109
[55] side 109

de opprinnelig er jøder; at kong Babul, tok dem til fange og førte dem til Ghaur området, som ligger nordvest for Kabul, og de fortsatte å praktisere sin tro helt til 622 e.kr., men da Khalid bin Abdullah (Walid ble feiloppfattet som Abdullah), giftet seg med datteren til en leder av denne stammen, overtalte han dem til å akseptere Islam.
På side 39 av boken, *History of Afghanistan*,[56] som er skrevet av Col. G. B. Malleson og ble utgitt i London (1878), står det at Abdullah Khan av Herat, den franske veifareren Friar John, og Sir Williams Jones (som var en stor orientalist), sier seg enige i at det afghanske folket stammer fra Bani-Israel, og at de er etterfølgere av de ti tapte stammene. Boken *History of Afghans*,[57] er skrevet av L. P. Ferrier og er oversatt av Capt. W. M. Jasse. Den ble utgitt i London i 1858. På den første siden av denne boken fortelles det at flertallet av de orientalske historikerne er enige om at det afghanske folket er etterfølgere av de ti tapte stammene av Israel, og at afghanerne selv mener det samme. Den samme historikeren sier videre på side fire av denne boken, at afghanerne beviser dette med å fortelle at da Nadir Shah ankom Peshawar for å invadere India, ga lederne av Yusaf-Zai-stammen ham en Bibel på hebraisk; samt en rekke andre gjenstander som var blitt bevart av deres familier til forberedelse av religiøse seremonier tilhørende deres gamle tro. Det var også jøder i Nadir Shahs leir. Da de så gjenstandene, gjenkjente de dem straks. Historikeren finner synspunktet til Abdullah Khan av Herat, meget pålitelig. Dette synet er i korthet fortalt følgende: Malik Talut (Saul) hadde to sønner, Afghan og Jalut. Afghan var dette folkets patriark. Etter David og Salomos herredømme, oppsto det rivalisering mellom de israelske stammene. Det resulterte i at stammene ble skilt fra hverandre. Disse forholdene fortsatte helt til Nebukadnessars tid. Nebukadnessar invaderte byen og drepte 70000 jøder. Han plyndret byen. De gjenlevende jødene tok han med seg som fanger til Babylon.

---

[56] side 110
[57] side 111

Etter dette flyktet Afghans barn i frykt, fra Judea til Arabia, der de bodde i en lang tid.
Men siden det var lite med land og vann, og både menneskene og dyrene følte seg presset, bestemte de seg for å dra videre til India. En gruppe av Abdaliene ble likevel igjen i Arabia; og under kalifatdømmet til Hazrat Abu Bakar, dannet de en forbindelse med muslimene ved at datteren til en av lederne giftet seg med Khalid bin Walid.
Da Iran ble erobret av Arabia, emigrerte dette folket fra Arabia og bosatte seg i de iranske provinsene, Faras og Kirman. Der ble de til Djengis Khans invasjon. Abdaliene var hjelpeløse mot Djengis Khans grusomheter, så de reiste til India gjennom Makran, Sind og Multan. Heller ikke der fikk de fred. Til slutt måtte de dra til Koh Sulaiman og bosette seg der. Der samlet alle medlemmene av Abdaliene seg til dem. Til sammen besto de av 24 stammer; som var etterkommere av Afghan som hadde tre sønner, Saraband (Saraban), Arkash (Gargasht) og Karlan (Batan). Hver av dem hadde igjen åtte sønner, som mangedoblet seg til 24 stammer; og hver stamme ble oppkalt etter en av sønnene. Navnene på sønnene og stammene er følgende:

Sarabands sønner	*Stammenavn*
Abdal	Abdali
Josef	Josefzai
Babor	Babori
Wazir	Waziri
Lohan	Lohani
Barch	Barchi
Khugiyan	Khugiyani
Sharan	Sharani

Gargashts (Arkashs) sønner	*Stammenavn*
Khîlj	Khilzee
Kakar	Kakari
Jamurin	Jamurini
Saturiyan	Saturiyani
Peen	Peeni
Kas	Kasi
Takan	Takani
Nasar	Nasri

Karlans sønner	*Stammenavn*
Khatak	Khataki
Sor	Sori
Afrid	Afridi
Tor	Tori
Zaz	Zazi
Bab	Babi
Banganesh	Banganeshi
Landipor	Landipori

Boken *Makhzan-i-Afgahni* er skrevet av Khawaja Nimatullah fra Herat. Den ble skrevet i år 1018 etter Hijra, i Kong Jahangirs samtid; og den ble oversatt av Bernard Doran, professor ved Kharqui-universitet (London 1836). Boken inneholder følgende:
Kapittel I inneholder historien om Jakob Israel. Med det starter dette folkets (afghanernes) slektshistorie.
I Kapittel II berettes historien om Kong Talut. Det vil si at afghanernes slektshistorie spores til Talut.
På side 22 og 23 står det at Talut hadde to sønner; Barkhiya og Armiyha. Barkhiya hadde en sønn, Asaf. Armiyha hadde en sønn,

Afghan. Afghan hadde igjen 24 sønner, og det var ingen blant israelittene som hadde så mange sønner som ham. På side 65 fortelles det at Nebukadnessar okkuperte hele Sham (Syria) området, og landsforviste de israelske stammene, og sendte dem av sted for å bosette seg i områdene Ghaur, Ghazni, Kabul, Kandhar og Koh Firoz, hvor særlig etterkommere av Asaf og Afghan slo seg ned.
Med forfatteren av *Majma-ul-Ansab,* og Mastaufi som var forfatteren av *Tarik Buzidah* som kilder, berettes det på side 37 og 38 i den nevnte boken, at i Profetens (måtte Guds fred og velsignelse være med ham) livstid inviterte Khalid bin Walid afghanerne til Islam. De hadde da etter flukten fra Nebukadnessar, bosatt seg i Ghaur-området. Under ledelse av Qais, som tilhørte den 37. generasjonen etter Talut, kom de afghanske lederne til Profeten (måtte Guds fred og velsignelse være med ham). (Her blir slektshistorien til Abdul Rashid Qais tilknyttet til Talut; Saul). Profeten (Guds fred og velsignelse være med ham), tildelte disse lederne tittelen, 'Pathan' eller 'Skipets ror'. Etter en tid vendte disse lederne hjem og begynte å forkynne Islam.
På side 63 av den samme boken, *Makhzan-i-Afghan*, sies det at Farid-ud-Din fastslår følgende angående titlene Bani Afghana eller Bani Afghan, i sin bok *Rasalah Ansab-i-Afghaniyha*:
Etter at Nebukadnessar, en stjernetilbeder, hadde beseiret israelittene og Sham-området og ødelagt Jerusalem, tok han israelittene til fange og landsforviste dem som slaver. Han tok til seg noen av de stammene som trodde på Moseloven, og beordret dem til å forkaste sine forfedres tro og tilbe ham istedenfor, men de nektet. Som et følge av dette, drepte Nebukadnessar to tusen av de viseste og mest intellektuelle av dem, og beordret de andre om å forsvinne fra hans kongedømme og Sham-området. Noen av dem forlot Nebukadnessars område med følge av en leder, og reiste til Ghaur området. Deres etterkommere bosatte seg fast i dette området og etterhvert vokste de i antall. Folk kalte dem for Bani Israel, Bani Asaf og Bani Afghan.
På side 64, forteller den samme forfatteren at troverdige skrifter, slik som *Tarikh-i-Afghani*, *Tarikh-i-Ghauri* osv., inneholder hevdelser om at de fleste afghanerne er Bani Israel, og at noen av dem er av koptisk

opprinnelse. Videre hevder Abdul Fazl at noen av det afghanske folket, anser seg som av egyptisk opprinnelse. De forklarer det med at denne stammen (afghanerne) emigrerte til India, etter at Bani Israel dro til Egypt fra Jerusalem.

Farid-ud-Din Ahmad skriver på side 64 om tittelen 'Afghan': Angående tittelen Afghan, har noen nedskrevet at etter landsforvisningen (fra Syria), pleide de å 'jamre og klage' (faghan) i minne om sitt hjem. Derfor fikk de navnet Afghan. Sir John Malcolm har den samme oppfatning, se *History of Persia*, bind I, side 101.

På side 63 har forfatteren fremlagt Mahabat Khans uttalelse: 'Siden de er tilhengere og slektninger av Salomo (fred være med ham), kaller araberne dem derfor for Sulaimanis.'

På side 65 skrives det at nesten all orientalsk historisk forskning viser at afghanerne hevder seg selv til å være av jødisk opprinnelse. Noen av dagens historikere har godkjent dette synet, og anser det som sant.

Bernard Doran hevdet at afghanerne tok til seg jødiske navn som et resultat av at de aksepterte Islam, men det er ingenting som støtter dette. I nordlige og vestlige Punjab, finner vi stammer av hindu opprinnelse, som nå er muslimer, men de har ikke jødiske navn. Dette viser tydelig at ved å bli muslim er det ikke nødvendig at folk tar til seg jødiske navn.

Når det gjelder ansiktstrekk, har afghanerne og jødene en så slående likhet at til og med de lærde som ikke deler afghanernes syn på at de er av jødisk opprinnelse, innrømmer denne likheten. Dette er kanskje det eneste tilgjengelige beviset på deres jødiske avstamning. Sir John Malcolm skriver følgende angående dette:

Opprinnelsen til afghanerne, som bosatte seg i det fjellområdet mellom Khorasan og Indus, er blitt forsøkt sporet på forskjellige måter, av forskjellige historikere. Noen hevder at de er direkte etterkommere av de jødiske stammene, som ble tatt til fange av Nebukadnessar og det sies at deres ledere kan knyttet sine familier tilbake til David og Saul. Selv om deres rett til en slik æresrik avstamning er svært tvilsomt, kan vi ikke overse at dette folkets personlige opptreden og skikker skiller dem og viser, at de tilhører et

helt annet folk enn perserne, tartarene og inderne. Dette i seg selv virker til å gi nok troverdighet til deres påstand, som både motstrides av sterke fakta og som det ikke finnes noen håndfaste bevis på.
Hvis likheten mellom trekkene til et folk og et annet kan bevise noe, vil kashmirene med deres likhet til jødene bli ansett som av jødisk opprinnelse.
Dette standpunktet er ikke bare blitt fremlagt av Bernier, men også av Forster og andre lærde. Forster sier seg ikke enig med Bernier. Men likevel innrømmer han, at på sin reise til dette folket, trodde han at han befant seg blant et jødisk folk.
I *Dictionary of Geography* av A. K. Johnston, defineres ordet 'Kashmir' på side 250:
De innfødte er høye, de er robuste i kroppen og har mandige trekk, kvinnene er velformete og vakre. De har ørneneser og ansiktstrekk som ligner på jødenes.
I bladet *Civile Military Gazette* (23. november 1898, side 4), stod det under tittelen 'Sawati and Afridi':

Vi er i stand til å gjengi denne meget verdifulle og interessante teksten i sin helhet. Den var et bidrag til Antropologisk Seksjon, ved et nylig avholdt møte av British Association. Teksten skal legges frem for det Antropologiske Instituttet denne vinteren:

De opprinnelige Paktan eller Pathan, som bor i den vestlige delen av India, har blitt nevnt i veldig gammel historie. Både Herodes og Alexanders historikere, har nevnt dem i sine skrifter. De holdt seg i det harde, udyrket og øde fjellområdet som ble kalt for Roh. De som bodde der ble kalt for Rohillas (rohillere). Det er ingen tvil om at dette folket, Rohilla eller Pathan eksisterte i dette området lenge før afghanerne. Nå blir alle afghanerne regnet som pathanere, fordi de alle snakker det samme språket, pashto. Men de nekter ethvert slektskap til dem, og mener at de er etterkommere av Bani Israel, etterkommere av de stammene som ble ført bort i det babylonske fangenskapet av Nebukadnessar. Men likevel, har de alle tatt til seg

pashtospråket og de følger de samme allmenne lovene i landet, som blir kalt for Paktanwali. Denne loven inneholder både bestemmelser, som på merkeligvis minner svært om både den gamle mosaiske ordningen og de gamle lovene til Rajput-folkene.

Israelittiske spor

Vi oppdager at pathanene kan bli delt opp i to store folkegrupper; stammene og klanene, slik som Waziris, Afridis, Orakzais osv., som er av indisk opprinnelse; og de som kaller seg for afghanere og hevder at de er semittiske. De er den dominerende rasen ved grensen. Det virker som om denne uskrevne loven, Paktanwali, som blir fulgt av alle disse folk, er av en svært blandet opprinnelse. I den finner vi mosaiske rettsregler blandet med tradisjonene til rajputene; modifisert av muslimske skikker. Afghanere som kaller seg duraniere, noe de gjort siden Durani-imperiet ble grunnlagt for et og halvt århundre siden; hevder at de stammer fra de israelittiske stammene, gjennom stamfaren Kish. Profeten Mohamet skal ha gitt ham navnet Pathan (som er et syrisk ord og betyr ror); fordi han skulle styre sitt folk, slik en båt, på bølgene til Islam. Vi har allerede nevnt at nasjonaliteten til Paktan eller Pathan, er mye eldre enn Islam. Hvis vi fornekter at det finnes en forbindelse mellom det afghanske folket og israelittene, ville det bli svært vanskelig for oss å gi en logisk forklaring på de israelittiske navnene som råder blant afghanerne. Enda vanskeligere er det å gi en forklaring visse skikker, slik som afghanernes feiring av jødenes påskefest (som afghanerne i hvertfall imiterer på sitt beste), og selv de høyt utdannede afghanere fastholder seg til denne tradisjonen, selv om de ikke har noe grunnlag for at det de tror på er sant. Bellew innrømmer at denne israelittiske forbindelsen må være riktig. Han påpeker at minst en av de tre store grenene til den afghanske familien som tradisjonelt sett anser seg selv som etterfølgere av Kish, ble kalt for Sarabur. Det er en pashto oversettelse av et gammelt navn som ble brukt om Rajput-rasene, som ble kalt for sorajbani, eller solfolkene. Det berettes at de ble beseiret

av chandrabani, månefolkene, i en kamp om herredømmet over Mahabarat, d.v.s. India. Solfolkene emigrerte da inn i Afghanistan. Derfor kan det nok være at afghanerne er israelitter som blandet seg med de tidligere rajputstammene. For meg har det alltid vist seg å være den mest sannsynlige løsningen til deres opprinnelse. I alle fall tar den moderne afghaneren sitt standpunkt, og på bakgrunn av tradisjoner, hevder at han at afghanerne er av det utvalgte folket, det vil si, etterfølgere av Abraham. Han erkjenner sitt slektskap med pathanerne bare i den grad at de deler samme språk, og følger den samme allmenne stammeloven.

Alle disse sitatene som er tatt fra bøker av kjente forfattere, vil til sammen være nok for at et rettferdig menneske kan innse at afghanerne og kashmirerne, som bor i India, ved Indias grenser og i nabolandene; i virkeligheten er Bani Israel. I andre del av denne boken skal jeg forklare i detaljer, at det endelige målet bak Jesu lange reise til India, var at han skulle oppfylle ansvaret å forkynne til alle de israelittiske stammene. Det var et faktum Jesus gjentatte ganger hadde hentydet i evangeliene. Derfor er det ikke overraskende at han skulle reise til India og Kashmir. På den andre siden ville det ha vært overraskende om Jesus skulle ha steget opp til himmelen, uten å ha fullført sine plikter. Og her avslutter jeg min diskusjon.
Fred være med dem som blir rettledet.

MIRZA GHULAM AHMAD
DEN UTLOVEDE MESSIAS

Qadian, District Gurdaspur

Tillegg

T. W. Rhys Davids, M.A. Ph.D. *Buddhism* (Foreningen for fremmelse av kristen kunnskap, London, 1887).

Det sies at Buddhas mor var en jomfru. Side 183. Hans mor var den beste og den reneste av alle menns døtre.
Note: På slutten av side 183, siterer Davids, St. Jerome.
St. Jerome sier (Contra Sovian bk.I): Det går en tradisjon blant gymnosofistene av India, om at Buddha, grunnleggeren av deres tro, ble født av en jomfru og at hun fødte ham fra siden.

The Hibbert Lectures-1831. *Indian Buddhism*, av T. W. Rhys Davids, andre utgave (the Hibbert Lectures, 1831), (Williams & Norgate, London, 1891).

Side 147. Alt dette er av spesiell interesse sett utfra et sammenlignende synspunkt. Det er et uttrykk fra det buddhistiske ståsted, som utelukker teorien om en overstående guddommelighet. Det er en forestilling som er ganske lik den forestilling som er fremlagt i de kristelige skrifter når Kristus blir fremvist til menneskene, som en manifestasjon av Gud, Logos, Guds ord blir til kjøtt, livets brød. Det er ingen tilfeldighet at de hetrodokse tilhengere av disse to religionene, i ettertid har brukt Buddha og Logos forestillinger som grunnlag for deres teorier.
Chakka-Vatti Buddha, var for de tidligere buddhister, det Messias Logos var for de tidligere kristne. I begge tilfeller overlapper disse to ideene hverandre, løper i hverandre og suppelerer hverandre. Sammen dekker de det samme grunnlaget, som de forkjellige fundamenter av disse to lærene ville tillate. I det ene tilfellet gjelder det Chakka Vatti

Buddhas idesirkel, og i det andre Messias Logos. Dette fastslår hevdelsen om at de tidligste kristne biografier om deres respektive mestere var den samme, og det førte til de samme resultater, selv om detaljene ikke var helt identiske i disse to tilfellene.

Sir M. M. Williams, *Buddhism* (John Murray, London 1889).

Side 135. Han sa om seg selv (Mahe-Vagga 1.6.8); jeg er undertrykkeren (Sabbabhibha) den allvise. Jeg har ingen flekker. Jeg besitter kunnskap i hele meg. Jeg har ingen rival (Patipuggalo): Jeg er den øverste Arhat; den største læreren. Kun jeg er den vise (Sambuddha). Jeg er seierherren (Jina). Alle ønskers flammer er slukket i meg (Sitibhuto). Jeg har Nirvana (Nibbuto). Side 126. 'Ikke drep noe levende. 2) Ikke stjel. 3) Ikke begå hor. 4) Ikke lyv. 5) Ikke drikk sterke drikker. 6) Ikke spis mat bortsett fra de angitte tidene. 7) Ikke bruk kranser, ornamenter eller parfymer. 8) Bruk ikke en høy eller en stor seng, men kun en matte på gulvet. 9) Avstå fra dans, sang, musikk og andre verdslige syn. 10) Ha hverken gull eller sølv, og ta heller ikke slikt i mot fra andre (Maha-vagga 1.5.6). Disse buddhistiske ti budene kan ha blitt hentet fra de ti mosaike budene'.

H. T. Princep. *Tibet, Tartary and Mongolia.*

De aller tidligste reisene i Tibet, som vi har fått kjennskap til, er de som ble utført av jesuittfedrene, Grueber og Dorville. De brukte denne ruten til å reise tilbake fra Kina i år 1661 e.kr., altså bare fire århundre etter Marco Polos reise vestover. De er de første europeiske kristne som trengte seg inn i de befolkningsrike områdene av Tibet, fordi Marco Polos reiste nord-vestover ved kildene til Oxus. Fader Grueber var overrasket over likheten som troen og ritualene til buddhistene i Lhasa, hadde til hans egen katolske tro. Han la merke til flere ting: 1) Han oppdaget at lamanes drakter lignet på apostelenes

drakter i de eldre maleriene. 2) Klosterordenen og ordenen til lamaene eller prestene hadde svært mye til felles med den katolske kirkens ordener. 3) Begge hadde forestillinger om inkarnasjon, og også troen på paradiset og skjærsilden. 4) Han bemerket også at de utførte bønn, almisse og ofret for sine døde, akkurat som de romersk-katolske. 5) At de hadde munkeklostre i nærheten av Lhasa, hvor det var opptil 30000 munker og klosterbrødre som avla løfter om fattigdom, lydighet og kyskhet i tillegg til andre løfter, akkurat som de romerske munkene. 6) De hadde skriftefedre, som fikk myndighet fra den overordnede lama, eller biskop, som kunne motta skriftemål og idømme en botøvelse og gi syndsforlatelse.

I tillegg til alt dette praktiserte de også bruken av hellig vann, korsang og bønn for de døde. Det er også en perfekt likhet i kostymene til lamaene av de forskjellige ordener og katolikkene. Disse misjonærene konkluderte med, etter alt de så og hørte, at de gamle bøkene til lamaene inneholdt spor av den kristne troen. Noe som kan ha blitt forkynnet i Tibet i apostelens tid. (S.12-14)

Om ankomsten av en frelser, skriver forfatteren H. T. Princep i den samme boken, (Tibet, Tautary and Mongolia), følgende på side 171:

Den alminnelige forventningen om fødselen av en stor profet, forløser eller frelser, var vanlig i denne perioden da kristendommens grunnlegger kom. Men han var av buddistisk herkomst og ikke kun begavet til jødene, eller basert på profetier kun fra bibelen deres.

Det er tidligere blitt profetert i Pitakattayan og Atha-Katha om ankomsten av enda en Boodh, som skulle komme tusen år etter Gotama eller Sakkya Muni. Gotama erklærer seg selv til å være den 25. Boodh, og sier: 'Bagawa Metteyo skal komme'. Navnet Metteyo, er ganske likt navnet Messiah.

Sir. M. Monier Williams, *The Mystery of the Ages* (1887).

Buddhismen er Østens kristendom, og på samme måte og i enda større grad er kristendom Vestens Buddhisme, (side 541).

I. Tsing, *A Record of The Buddhist Religion practised in India and the Malaya Archipelago*, A.D. 671-695. Oversatt av J. Takakusu, B.A., Ph.D. (Oxford, Clarendon Press, 1896).

På sidene 223-224: Det er underlig å finne Messias navn i et buddhistisk verk; selv om navnet tilkommer svært tilfeldig. Boken heter *The New catalogue of Buddhist books*, den ble utgitt under Chiang Yuans tid (785-804 e.kr), i den nye japanske utgave av, Chinese Buddhist Books (Bodleian Library, Jap, 65 DD, p.73. (Denne boken finnes ikke i Nanges katalogen).
Når det gjelder skikker, skiller munkeklostrene Sakya Sanghayama og Ta-Chin (Syria), seg svært fra hverandre. Også deres religiøse praksis er i stor kontrast til hverandre. King-Ching (Adam) skulle sende ned Messias (Mi-Shi-ho) lære, og Sakya Putiyya-Sramanas skulle spre sutraene til Buddha.

The Nineteenth Century, Bind 3, Juli-desember (London, oktober 1894). Britiske Museum Wo. Side 59, 39.

På side 517. I sin artikkel med overskriften 'Jesu angivelige opphold i India,' kritiserer Max Muller, Nicolas Notovitch, som reiste til Tibet og Kashmir og oppdaget gamle historiske verk og manusskrifter i det buddhistiske Himis munkeklosteret, og som fortalte om Jesus Kristus besøk til Tibet og Kashmir. Da han kom tilbake, skrev han en bok på fransk, '*Vie inconnue de Jésus-Christ*' (Paris, 1894). Nicolas Notovitch var opprinnelig en Russer.
Notovitch tok ikke med seg manuskriftene hjem. Men han hadde sett dem, og siden han ikke hadde kunnskap om tibetansk, fikk han en tolk til å oversette skriftenes innhold for ham. Senere ga han ut 70 sider av dette, oversatt til fransk i sin bok '*Vie inconnue de Jésus-Christ*'. Han var tydeligvis innstilt på å finne noe om Kristus liv, blant

buddhistene. Likhetene mellom buddhismen og kristendommen er blitt utpekt flere ganger, og særlig ideen om at Kristus var påvirket av buddhistiske doktriner, er gjentatte ganger blitt framhevet av flere kjente forfattere. Problemet har hittil vært å finne noen ekte historiske spor som kan gi forklaring på hvordan buddhismen klarte å nå Palestina i Jesu tid. Notovitch mente at det manuskriptet han fant i Himis forklarte denne saken på den enkleste måten. Han sier at det er ingen tvil om at det finnes et tomrom i Jesu liv, la oss si fra femten års alderen til han ble tjueni år. I denne tiden kommer det fram, gjennom kunnskapen om det nye livet til Kristus, som er funnet i Tibet, at Jesus var i India. Det sies også at Jesus studerte sankrit Pali, at han leste Vedaene og de buddhistiske normene, og senere vendte tilbake til Palestina gjennom Persia, for å forkynne evangelienes budskap. Forstår vi Notovitch riktig, så fikk buddhistene kjennskap til Jesu liv gjennom noen jødiske handelsmenn som ankom India rett etter korsfestelsen, (s.237). Dette ble da nedskrevet på pali, det hellige språket i den sørlige buddhismen. Disse skriftrullene ble brakt fra India til Nepal og Makhada (Quære: Mazadhe) ca. 200 år e.kr. (side 236). De ble ført videre fra Nepal til Tibet, og er idag oppbevart i Lhassa. Den tibetanske oversettelsen av pali-teksten er ifølge han, å finne i forkjellige buddhistiske munkeklostre, som Himis. Det er tibetanske manuskrifter som ble oversatt for Notovitch mens han lå med et brukket ben på munkeklosteret, og det er utfra dem han har hentet sin kunnskap om det 'Nye livet til Jesus Kristus' og utgitt det på fransk; sammen med beretninger om sin reise. Dette bindet som har kommet ut i flere utgaver på fransk, skal snart gjøres tilgjengelig på engelsk.

Dr. Hermann Oldenberg. *Buddha; His Life, His Doctrine, His Order.* Oversatt fra tysk av William Hoey, M.A., D. Lit. (Williams & Norgate, 1882).

Side 142. I en av Buddhas profetier om Metteyya, den neste buddha, som i fjern tid vil vise seg for verden, sies det følgende:
Han vil være leder for en gruppe av disipler som vil utgjøre hundretusener, slik jeg nå er leder for grupper av disipler, som utgjør flere hundre. Cakkana Hisuttanta.
Side 149. Angående Buddhas kone og barnet, sies det i hovedavsnittet 'Mahauagga', i 54: Rahula er oftest blitt nevnt i Sutta-tekster som Buddhas sønn, men han blir ikke tildelt en fremtredende rolle blant disiplene fra den tidligere tradisjonen.
Side 103. Buddhas sønn heter Rahula. Han (Buddha) sier at Rahula ble født til meg, en fotlenke er blitt smidd til meg.
På side 103. Navnet Rahula ser til å inneholde en allusjon til Raha, solen og månen som undertrykker djvelen.

Francois Bernier, *Travels in the Moghul Empire.* (Constable, London, 1891)

Det er likevel mange tegn på jødedommen i dette området. Etter å ha krysset Peer-Punchal fjellene, ankom jeg kongedømmet og møtte beboerne av landsbyene, som ligger nær grensen. De lignet svært på jødene. Deres utseende, oppførsel og denne særegenheten ved dem, som gjør enhver reisende i stand til å skjelne mellom beboerne av ulike nasjoner, viser at dette folket tilhører et gammel folk. Du må ikke ta det jeg sier kun for fantasi, for både vår jesuittfader og mange andre europeere har nevnt dette. (Side 930-932).

George Forster, *Letters on a journey from Bengal to England.* (Faulder, London, 1808).

Da jeg så kashmirerne i deres eget land, kunne jeg forestille meg ut fra deres klesdrakt, deres ansiktstrekk som var lange og hadde et

alvorlig utseende, og ved formen på deres skjegg, at jeg befant meg i en jødisk nasjon. (Bind II, side 20).

H. W. Bellew, C.S.I., *Races of Afghanistan*. (Thacker Spink & Co, 1884).

Disse menneskenes (afghanernes) tradisjon tilskriver deres bosted til landet Syria. Det var deres hjemsted på den tid da de ble tatt til fange av Bukhtanasar (Nebukadnessar), og som kolonister ble ført bort til forskjellige områder av Persia og Media. Etter en viss tid emigrerte de til fjellområdet Ghour; der ble de kalt for 'Bani Afghan' eller 'Bani Israel,' av nabofolkene. (D.v.s. barn av Afghan og barn av Israel). Dette kan bekreftes av profeten Edras utsagn om de ti stammene av Israel; som var blitt tatt til fanger og som etterpå flyktet fra fangenskapet og søkte tilflukt i landet Arsareth. Dette landet skal være identisk med dagens Hazara, som Ghor utgjør en del av. Det nevnes også i Tabcati Nasiri, at under Shan Sabis dynastiet, eksisterte det et folk som kalte seg for Bani Israel. De levde i dette landet og noen av dem drev med omfattende handel med landene omkring.

Balfour, Edward, Surgeon General, *The Cyclopaedia of India and of Eastern and Southern Asia*, tredje utgave. (Bernard Quaritch, 1885).

Under overskriften, 'Afghanistan', side 31. Pakhtun er det riktige nasjonale navnet til aghanerne, men afghanerne og pathanene, utpeker seg selv som Bani-Israel. Pakhtun er det individuelle og Pukhtuna det kollektive navnet til afghanerne. Dette ordet er av hebraisk (ibrani) opprinnelse; selv om noen av dem hevder at det har sitt utspring fra syrisk (suriani) og betyr, utlevert eller satt fri. Benevnelsen Afghan sies å ha samme betydning. Ifølge en tradisjon skal Afghans eller Afghanas mor, ved hans fødsel, ha utropt; 'Afghan': Jeg er fri, og dermed gitt ham dette navnet. En annen

tradisjon sier, at i smerten av veene, utbrøt hun; 'Afghan, Afghan', eller 'Fighan, Fighan'. Disse ordene er persiske og betyr: Bedrøvelse, sorg, akk ja! Afghan sies å være benevnelse på etterkommere av Kais. Navnet Pathan sies å komme fra Pithan, det er en nominell benevnelse som angivelig ble gitt av Mohammed til en afghaner ved navn Kais. Deres opprinnelse er fortsatt uklar, men noen forfattere anser dem som etterkommere av én av de ti israelittiske stammene, og afghanerne selv tror det samme om seg selv. Noen forfattere mener at dette folket ikke opprinnelig er jøder, men at de som presenterte den mohammedanske troen til dem var jøder som hadde konvertert over til Islam.

Så på side 34, på bakgrunn av Elphinstones verk, '*Kingdom of Caubul*,' (side 182-185) står det følgende:

Blant Yusufzai er det en skikk, at ingen brudgom får se sin brud før alle ekteskapssermonier er over. Alle barduraniene holder en stor tilbakeholdenhet fra den tid paret blir forlovet og til ekteskapet. Noen av dem bor hos sine kommende svigerfedre og tjener til sitt daglig brød ved å arbeide for dem, slik Jakob gjorde da han ønsket å gifte seg med Rachel, uten å noensinne se målet for sine ønsker.

Det er også en skikk blant afghanerne, som det er blant jødene, at den avdødes bror er pliktig til å ekte hans enke. Det er en dødelig fornærmelse mot den avdødes bror at noen andre enn han gifter seg med henne, eller at noen gifter seg med den henne uten brorens samtykke.

Narrative of a Mission to Bokhara in the years 1843-1845, i to bind. Rev. Joseph Wolff, D.D.LL.D. (John W. Parker, London, 1845). Bind I, andre utgave.

Side 9. Ut fra forkjellige konversasjoner utført med afghanerne i Khorassaun området og andre steder, viser det seg at noen av dem er stolte over sin opprinnelse fra Israels barn. Men jeg tviler på at denne tradisjonen er sann.

Side 13. Alle jødene fra Turkistan påstår at Turkomanere er etterkommere av Togarmah, en av sønnene til Gomar, som det er nevnt om i 1. mosebok, 10:3.
Side 14. Antallet av jødene i Bokhara er 10000. Rabbineren forsikret meg om at Bokhara er Habor og Balkh er Halah i 2. Kongenes bok 18:6. Men under Djengis Khans styre mistet de alle sine skriftlige beretninger. Ved Balkh, forsikret de muslimske mullahene meg om at den opprinnelig var blitt grunnlagt av en av sønnene til Adam, og at det første navnet hadde vært Hanakh, senere Halah, mens de senere forfattere kalte det for Balakh eller Balkh. Både jødene fra Balkh og de fra Samarkand hevder at Turkistan er det området hvor Nod pleide å være, og Balkh er stedet hvor Nod en gang stod.
Side 15. Det er en gammel tradisjon som går i Bokhara om at noen av de ti stammene befinner seg i Kina. Jeg prøvde jødene på forskjellige deler av den bibelske fortolkningen, spesielt den i Jesaja 7:14, som er av stor betydning. De oversatte den slik vi kristne gjør. Og de var helt uvitende om den striden som råder mellom kristne og jøder på dette punktet.
Side 16. Jeg fikk et pass fra kongen etter dette meget interessante oppholdet, og jeg krysset Oxus og ankom Balkh etter noen dager. Fra denne byen, hvor jeg også snakket med Israels spredte folk, fortsatte jeg videre til Muzaur.
Noen afghanere hevder at de nedstammer fra Israel. Ifølge dem var Afghana nevøen til Asaph, som var sønnen til Berachia, som bygde tempelet til Salomo. Etterkommere av denne Afghan, var jøder og de ble av Nebukadnessar, ført inn til Babylon. De flyttet derfra til Ghoree-fjellene i Afghanistan. Men i Muhammads tid gikk de over til å bli mohammedanere. De har en samling av slektskapshistorie på persisk, Majmooa Alansab.
På side 17. Herfra reiste jeg til Peshawar. Her leste en afghaner for meg et utdrag fra en bok på poshtoo, Khan Iehaun Loote. Beretningen i denne boken sa seg enig med det som er står i MSS, Teemur Nameh og Ketaub Ansbee Muhakkek Toose. Jeg trodde den generelle fysiognomien ikke var jødisk, men jeg ble slått av likheten to av

stammene, Youssufszeye og Khalibaree, hadde til jødene. Hvis Kaffreseeah Poosh er afghanere, skiller de seg svært fra resten av afghanerne. Mange reisende har ment at de må stamme fra armeen til Aleksander, men selv benekter de dette.
Side 18. Jeg har alltid trodd at Kaffr Seeah Poosh var etterkommere av Israel. Noen av de jødiske lærde er enige med meg.
Sidene 19-20. Jeg ble overrasket over at Kaptein Riley så på afghanerne som av jødisk avstamning.
Side 58. Jeg tilbragte seks dager med barna av Rachab (Bani Arbal). Med dem var også Dan-stammen tilhørende barna av Israel, som bodde nær Terim i Hatramawl. De trodde alle sammen på den snarlige ankomsten til Messias fra himmelens skyer. Bind II. 131.
Det er bemerkelsesverdig at profeten Esekiel i det 27. kapitlet vers 14, gir en eksakt beskrivelse av handelen som ble inngått mellom turkomanerne og menneskene fra Bokhara, Khiva og Khokand. Profeten sier, fra Togarma-folket (d.v.s. turkomanerne) fikk dere trekkhester, ridehester og muldyr for varene deres. Turkomanerne er den dag idag, slik som jødiske vakter, leiesoldater og leier seg ut for noen få 'tengas' for en dag. Det er også bemerkelsesverdig at jeg ofte hørte turkomanerne kalle seg selv for Toghramah, og jødene kaller dem Togarmah.
Synet av skarer med kameler med handelsvarer kommende fra Kashmir, Kabul, Khokand, Keetay og Orenbough, minnet meg om verset i Jesaja 9:6: "Mengder av varer og kameler skal dekke dere, dromedarene av Midian og Ephah, de skal alle komme fra Sheba og de skal bringe med seg gull og røkelse." Apropos gull; jeg må ikke glemme at det er gullgruver og turkisfarge nær Samarkand.
Side 236. Et par ord om barna i Kurdistans fjell. Disse barn er, slik den avdøde Dr. Grant bemerket, av jødisk opprinnelse. Men jeg kan ikke gå så langt som å erklære dem som etterkommere av de ti stammene, fordi de selv ikke har kjennskap til deres stamtavler. De fleste av dem er nå kristne.
De likner mest på protestantene i England og Tyskland. Fordi de hverken har bilder eller munkeklostre, og prestene deres gifter seg.

Den episkopale verdigheten er likevel arvelig, akkurat som tilfellet er med patriarken. På den tid Patriarkens mor blir gravid, avholder hun seg fra å drikke vin og spise kjøtt, og hvis hun føder en sønn, blir han patriark, men hvis det er en datter, er hun påbudt til å holde seg evig jomfru.

The Lost Tribes, av George Moore, M.D.

På side 143. Vi blir øyeblikkelig tiltrukket mot et land som er av enorm betydning i det nåværende aspektet på øst. Samtidig har det også en stor betydning for oss, for her finnes det et folk som hevder å være Bani Israel eller etterkommere av de ti tapte stammene. De befinner seg i Afghanistan og i nabolandene.
På side 145. De framstående grunnene til å tro på at deler av folket i Bokhara og Afghanistan er av israelittisk opprinnelse er: 1) Deres likhet med den hebraiske familie. En jødisk misjonær, Dr. Wolff, sier: 'Jeg ble slått av denne likheten som råder mellom stammene Youssoufszye (Josefs stamme), to av stammene til khaiberne og jødene'. Moorcroft sier om khaiberne, 'De er høye og har særledes jødiske trekk.' 2) Det faktum at de kaller seg selv for Bani Israel, barn av Israel, noe de har gjort i uminnelige tider. 3) At de har israelittiske stammenavn, særlig stammenavnet Josef, for i det inngår både Ephraim og Manasseh. I Johannes åpenbaringer, står Josefs stamme for Ephraim. (Se Joh. åpenbaringer 7:6-8). I 4. mosebok 36:5, snakker Moses om Manasseh, og han betegner dem som en stamme av Josefs sønner. Derfor er det tydelig at både Ephraim og Manasseh var kjent som Josefs stamme. 4) At hebraiske navn på steder og personer forekommer mye hyppigere enn de som er registrert gjennom den mohamedanske forbindelsen. Disse navnene fantes også før afghanerne ble muslimer. 5) At alle beretninger er enige i at stammene har vært bosatt i Ghore-fjellene fra oldtiden av. Det er ganske sikkert at prinsene av Ghore tilhørte den afghanske stammen Sooree, og deres dynasti var oldtidslevninger, til og med i det 11.

århundret. Det virker som om de la under seg Soliman- eller Salomo-fjellene i ganske tidlige tider og de var også i besittelse av alle områder i de sørlige fjellene av Afghanistan (Elphinstone). 6) Navnet Afghan, ble tildelt til dette folket av andre, de selv kaller sitt folk for Pushtoon; og Drs. Garey og Marshman hevder at pushtoon-språket har større og flere røtter i det hebraiske språket enn andre språk.
Side 147. Det antikke ved navnet Kabul eller Kabool ble da grunnlagt; det er også blitt vist at særegne mennesker kjent som 'Stammene', og 'De edle stammene' bodde her for lenge siden. Derfor kan dette være holdbar bevis for å å rettferdigjøre hevdelsen til dagens beboere av Kabul, om at de og deres forfedre hadde okkupert dette området fra tidligere tider av og at de hadde vært kjent som 'Stammene'. Altså de israelittiske stammene, slik de hevder seg selv å være. Ifølge Sir W. John, sier de vest-persiske maktene seg enige i deres erklæring om sin opprinnelse. Dyktige autoriteter, slik som Sir John Malcolm og misjonæren Mr. Chamberlain har etter en grunnleggende forskning, forsikret oss om at en flertall av afghanerne utvilsomt tilhører Abrahams ætt.

Josephus Flavius, *Antiquities*, oversatt av en jøde, W. M. Whitson (Hurst, Rees, Orme & Brown: London)

Hva: Strekker du dine håp bak elven Eufrat?
Tror dere at deres stammevenner vil komme for å hjelpe dere, helt fra Adiabene? Dessuten, hvis de hadde gjort det, ville parthianerne hindre dem i det. (XI, V.2)
Dette er en sitat fra en Jesihkonge (Agrippa), hvor han henvender seg til jødene om å underkaste seg romerne og ikke vente på hjelp fra sine jødiske venner bak elven Eufrat.
Josephus satt i regjeringen til Vespasian på slutten av det første århundre i den kristne historien.

A Personal narrative of a visit to Chuzin, Cabul, in Afghanistan G. T. Vigne F.R.G.S. (London: Whittaker, 1840)

Sidene 166-167. Moolah Khuda Dad, en lærd i historien til sine landsmenn, leste for meg fra Mujmaul-unsal (samling av slektshistorier), følgende beretning om deres opprinnelse. De sier at den eldste av Jakobs sønner het Judha, hvis eldste sønn var Osruk, som igjen var faren til Okour, Okur var faren til Moslib, han igjen var faren til Farlai, som var faren til Kys, Kys hadde en sønn ved navn Talut, som var faren til Ermiah, som igjen var faren til Afghan, og av dette kommer navnet afghanere. Han levde i Nebukadnessars samtid. Han kalte seg for Bani Israel og hadde førti sønner, hvis navn det er ingen anledning til å nevne her. Hans etterfølger i den trettifjerde generasjonen, d.v.s.. etter en periode på to tusen år, var Kys. Fra Kys av, som levde i Profeten Mohameds tid, har det gått seksti generasjoner. Sulum, den eldste av sønnene til Afghan, som bodde ved Sam (Damaskus), forlot sitt hjem og ankom Ghura Mishkon, et land i nærheten av Herat, og hans etterfølgere utvidet seg gradvis over hele landet, og derfor blir dette landet i dag kalt for Afghanistan.

Cyclopaedia of Geography, av James Bryce, M.A., LL.D., F.R.S.E. og Keith Johnson F.R.G.S., andre utgave (William Collins, Sons & Co, London & Glasgow, 1880)

Under overskriften 'Afghanistan', på side 25. Historie og forbindelser: Navnet Afghan brukes ikke av folket selv, de kaller seg selv for pooshtoon og i flertall, pooshtauneh, og fra dette kommer kanskje navnet puten, brukt om dem i India. De sporer sin opprinnelse tilbake til Saul, kongen av Israel, og de kaller seg selv for Bani Israel. Ifølge Sir A. Burnes, sier deres tradisjon at de ble forflyttet av den babylonske kongen fra det Hellige landet og til Ghore, som ligger nord-vest for Kabul. Der levde de som jøder inntil 682 e.kr., så ble de konvertert over til mohamedanismen gjennom en arabisk leder ved

navn Khaled-ibn-Abdalla. Han var gift med datteren til en afghansk leder. Det er aldri blitt fremlagt noen form for historiske bevis som støtter dette, det er vel kanskje bare en oppfinnelse, oppfunnet på bakgrunn av de faktene som er nevnt i 2. Kongenes bok XVIII-II. Likevel, det er noe som alle de reisende er enige om, at dette folket skiller seg sterkt fra folkene i nabolandene og de utgjør en slags felles rase. Enkelte sier at deres form og ansiktstrekk er svært lik jødenes. De er delt i forskjellige stammer, som lever nesten hver for seg, i sine separate territorier.

History of Afghanistan, av Colonel G. Malleson, C.S.I. (W. H. Allen & Co, London, ved India Office, 1878).

Side 39. Jeg skal nå snakke om folket av Afghanistan, om de stammene som bor i dette landet, og som har komandoen over disse passasjene. Dette emnet er blitt behandlet i stor grad av Mountstuart Elphinstone, av Ferrier som siterer mye av Abdullah Khan fra Herat, av Bellew og mange andre.
Abdullah Khan og andre afghanske skribenter, og Ferrier er innstilt på troen om at afghanerne representerer de ti stammene av Israel. De anser dem som etterkommere av Saul, kongen av Israel. Blant de mange andre forfattere som konkurerer om dette synet, kan man nevne det æresrike navnet Sir William Jones. På den andre siden kan man også nevne professor Dorn fra Kharkov. Han studerte denne teorien og forkastet den. Mountstuart Elphinstone klassifiserer denne teorien under den samme kategorien som teorien om romernes avstamning fra trojanerne. Motsigelsene mot Abdullah Khans syn har nylig blitt uttrykt passende og kraftfullt gjennom et brev fra Professor Dowson, til Times. Denne herren skriver, at hvis det i det hele tatt er verdt å ta hensyn til, så er forestillingen om at afghanerne er etterkommere av de ti tapte stammene, svært inkonsekvent. Saul tilhørte Benjamin-stammen, og denne stammen var ikke blant de tapte. Så gjenstår spørsmålet om ansiktstrekkene. Det er ingen tvil om

at det er av stor betydning, men det har ikke større betydning enn spørsmålet om likheten i språket. Videre går Professor Dowson fram for å vise at det afghanske språket ikke inneholder noen spor av det hebraiske språket idag, og han avslutter med å uttale at det at det afghanske folket sitt språk kan ha forandret seg, er 'altfor utrolig'.

L.P. Ferrier, *History of the Affghans,* oversatt av W. M. Jesse. (John Murray, London, 1858).

Side 4. Da Nadir Shah ankom Peshawar for å erobre India, overrakte lederen av Yoozoof Zyesstammen ham en Bibel på hebraisk og en rekke andre gjenstander, som de pleide å bruke i tilbedelsen av sin tidligere tro og som de hadde bevart. Disse gjenstandene ble umiddelbart gjenkjent av de jødene som var i følge med Nadir Shah.
På side 1, skriver han i fotnotene: Forfatteren av en håndskrevet historiebok om afghanerne, forteller at noen utleder navnet Affghan fra dets persiske betydning 'klagerop', fordi disse stammene stadig klaget over sin landsforvisning fra Judea. Andre hevder at Afghan var barnebarnet til Saul, og ble ansatt av Salomo til å bygge tempelet. Denne forfatteren henviser til denne nasjonens to historier: Tarikh-Affghanah, og Tarikh Ghour, d.v.s. afghanernes historie og historien til Ghour. Han sier at disse verkene viser at afghanerne anser seg selv som av en delvis nedstamming fra kopterne fra Egypt, og delvis fra israelittene, men det er ingenting som støtter denne hevdelsen.
En av disse forfattere har fortalt oss at Nebukadnessar, etter å ha drept mange av de fangede, landsforviste de som var igjen til Ghourfjellene. Der vokste de i antall med jødene fra Arabia. Senere gikk de over til Mohammeds tro. Det skjedde slik at de fikk et brev fra en jøde ved navn Khalud, som nylig hadde konvertert seg til Islam. Han informerte dem om tilsynekomsten av en ny profet, og ba dem om å følge med ham. Noen av de edle afghanske menn dro til Arabia, den ledende av dem var Keis, som, slik vi har blitt fortalt av afghanerne,

stammet gjennom 47. generasjoner fra Saul og gjennom 55 generasjoner til Abraham. (History of Afghans, Persian MSS). Nærmest alle mohamedanske forfattere erklærer dette som afghanernes opprinnelse. Jeg var i en viss tid besittelse av en stamtavle, som inneholdt et forsøk på å bevise at alle de viktigte afghanske familiene var direkte etterkommere av kongene av Israel.

Oversikt

Abdaliene, 24 stammer som var etterkommere av Afghan; 90-91
Afghan
Etterkommerne av _; 88-92
Betydningen av navnet _; 65
Afghanerne, etterkommere av israelittene; 66-67, 85-96
Ahle-hadith, Wahabi; 11-13
Bagwa Metteyya; 76-77
Bani-Israel; 85-87, 89, 92-94, 96
Barnabas evangelium; 23
Bevis
Bevis fra buddhistisk litteratur; 68-84
Bevis fra historiebøker, som viser at Jesu ankomst til Punjab og nabo-området var nødvendig; 84-96
Bevis fra islamsk litteratur; 63-68
Bevis på Jesu befrielse fra korset, i Quranen og Hadith; 49-53
Bevis utledet fra bøker om medisin; 55-62
Bibelen, inneholder overdrivelser; 23
Buddha
Bussha og Jesus, like lærer; 68-84
Buddha og Jesus, tildelt like titler; 68-71
Buddha trodde på eksistensen av helvete og paradiset; 83
Tilskrivelse av moralsk forfalne handlinger til _; 80-81
Bønn, i nødstilstand; 33
Dajjal, anti-krist; 63
Elias; 38
Guds Enhet; 17, 62
Hardhjertede mennesker, i det 14. århundret etter Moses og etter Muhammad[sa]; 31-32
Hellige menn, oppstandet; 41-46

Jesus
Anklagene mot _, av jødene og de kristne, skal fjernes; 51-52
Jesu ben ikke knust ved korsfestelsen, og blod strømmet ut fra hans side; 29
Jesu bønn om å unnslippe døden på korset, hørt av Gud; 32-36
Jesus ble 125 år gammel; 52
Jesus ble gitt tittelen Asaf; 75
Jesus dro til Afghanistan, Punjab og Kashmir; 66
Jesus var i jordens dyp, slik Jonas var i fiskens buk; 19
Jesus invitert av Kong Abergus; 66
Jesus kom tilbake mens noen av disiplene fortsatt var i live; 36-38
Jesus møtte disiplene etter 'oppstandelsen', dro til Galilea; 22, 24
Jesus måtte overleve korsfestelsen, ikke forbannet av Gud; 20-22
Jesus og Buddha, like lærer; 68-84
Jesus og Buddha, tildelt like titler; 68-71
Jesus og Mahdien vil tvinge folk til Islam, læren har demoralisert mullahene; 11-17
Jesus vil bli æret i denne verden og i det kommende; 50-51
Tilskrivelse av moralsk forfalne handlinger til _; 81
To former for profetier angående ankomsten til _; 38-39
Johannes døperen, Yahya; 11, 35, 42
Josef fra Arimatea, gjorde krav på Jesu 'døde' kropp; 31
Jødene
Jødene ble lovet herredømme om de aksepterte den 'siste' profeten; 65
Jødene drepte ingen profeter etter Sakarja; 35-36
Jødene hverken myrdet Jesus eller drepte ham på korset; 49
Kashf, visjon i våken tilstand; 37-38, 44
Kashmirerne, etterkommere av israelittene; 20, 51, 67, 96
Korsfestelsen, dag og tidspunkt avgjørende; 25, 29
Krig
Tillatelse for _; 10-16
Tre kategorier for _; 16

Magdaliyana; 81
Marham-i-Isa, Jesu salve
Liste over noen bøker om medisin som nevner _; 56-57
Om _; 55-61
Oppmerksomhet tildelt _ først av den Utlovede Messias; 61
Messias, Den Blodige
Den Blodige Messias er oppdiktet løgn av de lærde; 10
Læren om _ står i motsetning til Quranen og Hadith; 13-17
Messias, Den Utlovede
I _ epoke vil religiøse kriger ta slutt; 80
Mennesker bryter ut i klagerop ved ankomsten til _; 39-41
Åpenbaring om frifinnelse fra falske anklager gitt til _; 33-35
Muhammad[sa], Den Hellige Profeten
Disiplene til _ var urokkelige i sin lojalitet til ham; 15
Muhammad[sa], krig og tvang; 13-15
Nye Testamentet, to deler, åndelig og historiske begivenheter; 22-23
Pathan; 86, 92, 94-96
Pilatus, hans hustru, deres rolle; 25-26, 29-31, 49-50
Qais, Abdul Rashid, Kish, Keis; 86, 88, 92, 95
Rahula, Rahullah; 80-81
Rauzat-us-Safa; 63, 65
Sjelevandring, i buddhismen og kristendommen; 82-83
Svinaktig, oppførsel; 79-80
Tvang, i religionen; 12-17
Yasa,Yasu; 78